

บทนำ

ประมาทจนได้เรื่อง

.....

“ไม่รักก็ไม่ต้องมายุ่ง ไปให้พ้น!” น้ำเสียงหวานใสราวระฆังแก้ว ต่อว่าชายหนุ่มที่ก้าวเท้าเข้ามาประคองร่างโง่งงของตนเสียงดัง เท่านั้น ยังไม่พอ กำปั้นเล็กๆ บวกกับแรงเท่ามดยังพยายามจะทุบตีทำร้าย ร่างกายที่แกร่งตั้งหินผาของเขาด้วย

เซลิคขบกรามด้วยความโกรธเป็นครั้งที่ร้อย วันนี้ช่างเป็นวันชวยของเขาเหลือเกิน อุตุส่าห์หนีจากความวุ่นวายที่บ้านใหญ่มาที่นี่ ช้ายังไล่บอดีการ์ดของตนไปจนหมด นึกว่าจะได้อยู่คนเดียวเงียบๆ เพราะพี่ชายยกครอบครัวไปพักร้อนกัน แต่อยู่ๆ ก็มีเหตุให้ต้องจุดตัวเองขึ้นมาจากโซฟานุ่มอุ่นที่เพิ่งทิ้งกายลงไปด้วยความโล่งใจไม่ถึงสิบนาที เพื่อที่จะมารีบมือกับคนเมาแทบไม่ได้สติที่ถูกนำมากองทิ้งไว้หน้าบ้าน คนที่ทำอย่างนี้คงไม่รู้ว่ามีสัญญาณอันตรายของเธอลดลงตั้งแต่อาทิตย์ก่อน และเธอย้ายออกไปพักที่อื่นแล้ว

“คุณมันคนใจร้าย วันนั้นฉันมาสารภาพรักตรงๆ พุดจาตีๆ ด้วย

แต่คุณกลับตำฉัน ดูถูกฉัน เย้ยหยันฉัน ฉันมันจืดชืดไร้เสน่ห์ทางเพศ
ตรงไหนกัน!” เธอร้องไห้ซื่อๆ ออกมาเหมือนเด็ก ผลจากแอลกอฮอล์
ที่ดื่มเข้าไปมากเกินพอดีทำลายภาพลักษณ์หญิงสาวผู้เรียบร้อย นางฟ้า
ของเด็กแฝดหลานชายเขาไปจนหมดสิ้น แน่นอนว่าคงไม่เคยมีใคร
เห็นเธอในสภาพนี้มาก่อน ไม่เช่นนั้นพี่สะใภ้ของเขาคงไม่เลือกจ้างเธอ
มาเป็นพี่เลี้ยงเด็กๆ นานนับปี

“ฉันสวยออกจะตาย ดูลิคะ เบิ่งตาตุลิตี!”

นัยน์ตาสีน้ำตาลทองกลอกขึ้นฟ้าอย่างระอา ถ้าสวยแล้วเม
ขนาดนี้ไม่มีใครเอามาทิ้งไว้ข้างถนนหรือแม่คุณ และถ้าเขารู้ล่วงหน้าว่า
ยายผู้หญิงบ้านนี้จะรับความจริงไม่ได้มากมายถึงขั้นทรนทรายเสียสติ
ได้ขนาดนี้ วันนั้นเขาจะโกหกออกไป ไม่ก็หักคอเธอทิ้งเสียเลย ตัวเท่า
ลูกหมาแบบนี้จัดการง่ายนักละ

“คนชั่ว! คนใจดำ! ขอให้ตกนรกหมกไหม้ เจ็บปวดกว่าฉัน
ร้อยเท่าพันเท่า!” เธอवादใส่หน้าเขาด้วยถ้อยคำสาปแช่ง

“บ้าเอ๊ย!” เซลิกสบถหยาบคายออกมาหลายคำ ไม่ใช่แค่คำลยา
ของเธอที่กระเด็นเปื้อนเต็มหน้าเขา และแก้วหูที่ปวดหนีบไปหมด แต่
ยายตัวดียังกระซอกเส้นผมสีน้ำตาลของเขาหลุดติดมือไปเป็นกระจุก
เจ็บจี๊ดอย่างบอกใคร

“ถ้าไม่ใช่เพราะรำคาญเสียงโหยหวนของคุณ ผมจะปล่อยให้คุณ
นอนตากน้ำค้างเสียให้เซ็ด จะไม่มีทางทำอะไรบ้าง แบบนี้แน่” เซลิก
ตัดสินใจแบกเธอขึ้นบ่า พาตัวเธอมายังห้องนอนเล็กๆ ชั้นใต้ดินที่เคย
เป็นห้องพักของเธอ โยนเธอลงไปบนเตียงเล็กขนาดสามฟุตครึ่งเหมือน
โยนตุ๊กตาเก่าๆ ตัวหนึ่งทิ้งไป ไม่ได้สนใจหรือกว่าเธอจะอยู่ในสภาพ
อย่างไร จะเจ็บตัวหรือไม่

“อยู่ในนี้ไปจนกว่าจะเข้าแล้วกัน” เขาจะขังเธอเอาไว้ที่นี่ ห้องนี้
เก็บเสียงได้ดี ถึงจะไม่ดีที่สุดในบ้านก็ตาม จากนั้นเขาจะได้ขึ้นไปนอน

เช่นน้ำอุ่น จิบไวน์ ฟังเพลงสบายๆ หรือไมก็เรียกผู้หญิงสักคนที่คนของเขาจัดสรรเป็นอย่างดีเตรียมพร้อมเอาไว้มาบริการตน ผู้หญิงในแบบที่ชายซีเม่าที่กำลังนอนครวญครางโอดโอยอย่างน่าเกลียดนั้นเทียบไม่ติดแม้แต่เสี้ยวเดียว

“จะหนีไปไหนคะ” เสียงร้องถามห้วนๆ ดุๆ ดังขึ้น ทันทีที่เขาหันหลังให้ เรื่องอะไรจะต้องตอบ เสียเวลาและเสียพลังงานชีวิตเปล่าๆ

“กลับมานะ กลับมา!” เมื่อเขาไม่สนใจ เธอจึงดึงเสื้อยืดสีแดงตัวโตบนตัวออกผ่านทางศีรษะอย่างรวดเร็ว ขว้างมันออกไปเร็วพอกๆ กับตอนถอด แล้วมันก็ลอยละลิวไปหล่นตุบลงบนศีรษะของเขาพอดี

เชลิกนี่อึ้ง ก่อนที่ห้องใส่ของเขาจะปั่นป่วน ขย่อนเอามือเย็นรสชาติเยี่ยมฝีมือแม่ที่กินมาจากบ้านใหญ่ออกมา นิ้วมือเรียวยาวอย่างผู้ชายรับกระซอกเสื้อที่เหม็นบรลล์นี้ออกไปจากตัว ไม่สนใจว่ามันจะลอยไปตกตรงไหน เพราะหากเข้าใจไม่ผิดนี่มันคือกลิ่นอาเจียนชัดๆ

“ทีนี้จะหันกลับมาได้หรือยังไอ้ตัวดี! ไม่งั้นแม่จะตีกันลายเลยนะ” เธอสั่ง ตามด้วยขมขู่ คงลืมไปว่านี่ไม่ใช่เจ้าแฝด แต่เป็นอาของเจ้าแฝด

“บัวชมพู!” แค้นเสียงเหี้ยมลอดโรฟัน ดวงตาสีน้ำตาลทองสว่างวาบด้วยความโกรธ ค่อยๆ หันกลับมาหมายจะเอาเรื่องเธอให้เต็มที่ แต่เขากลับต้องเป็นฝ่ายหนึ่งอึ้งอีกรอบ “นั่นคุณกำลังจะทำอะไร!”

“ฉันจะโชว์ให้คุณเห็นกับตาว่าฉันก็มีดีไปงั้น” ไม่พูดเปล่า มือบางของหญิงสาวที่ลุกยืนบนเตียงนุ่มยังเอื้อมไปทางด้านหลัง ปลดตะขอบราเซียร์ลูกไม้สีแดงเนื้อบางที่ติดกับผิวขาวๆ ออกอวดทรวงอกอวบอุ่มชูชิ่งดงาม

“ของแท้แม่ให้มานะคะ” เธออวดด้วยความภูมิใจ

สำหรับเชลิกนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีผู้หญิงมาเปลื้องผ้าต่อหน้าต่อตาอย่างนี้ แต่นี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาจะไม่มีความสนใจไปตลอดชีวิต เพราะมันคือครั้งแรกที่เขาไม่ได้รู้สึกอุ่นหรืออยากได้อีกครอบครอง

ทั้งที่มันก็สวยอยู่หรอก สวยและขนาดใหญ่โตกว่าที่เคยคิดเอาไว้ บางทีเขาคงต้องทำอะไรสักอย่างมากกว่าการชั่งเธอเอาไว้เฉยๆ

“มานี่!”

เธอกรี๊ดร้องกรี๊ดๆ ทันทีที่เขาฉวยข้อมือเล็กมา กรี๊ดร้องแล้วขัดขึ้นนะหรือ ไม่ใช่หรอก เธอกรี๊ดร้องด้วยความดีใจคิดว่าเขาจะเชือดเธอต่างหาก กว่าจะรู้ว่าเข้าใจผิดก็ตอนที่เขากดร่างเธอลงในอ่างน้ำแล้วเปิดน้ำเย็นๆ ราวรดลงบนตัวแล้วนั่นแหละ

“อยู่นิ่งๆ ได้ไหม” เขาเอ็ดน้ำเสียงไม่จริงจังกัก

“ไม่ หนาว...หนาว...ไม่เอา” บัวชมพูในตอนนี้มีสภาพเหมือนลูกหมาตัวเล็กที่ถูกเจ้าของจับอาบน้ำแล้วพยายามดิ้นรนหาทางหนีอย่างน่าขัน แต่ไม่ว่าเธอจะขยับไปทางไหน ร่างหนาของเขาก็ตามมาดักทางเอาไว้ได้เสมอ หลายครั้งเข้าเธอก็ทรุดลงอย่างยอมแพ้ หนึ่งนึ่งให้เขาจับล้างตัวแต่โดยดี

ทั่วกลับเป็นเขาเองที่ตอนนี้ซັกจะไม่สงบเสียแล้ว อยู่ๆ ผิวเนื้อนุ่มเนียนภายใต้ฝ่ามือหนา ก็อกรอบเต่งตึงที่เคยเชื่อมั่นไม่ส่งผลใดๆ กับตัวเขา กลับทำให้จังหวะการหายใจของเขาผิดปกติไป ร้อนไปทั้งตัวเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลทองเปลอมองสัดส่วนภายใต้บิกินีสีแดงบางนั้น ยิ่งเปียกน้ำแบบนี้มันก็ยิ่งบาง บางจนมองเห็นเนื้อนางได้ชัดเจน เขาไม่น่าให้เธอถอดกระโปรงออกเลยให้ตายเถอะ ผลของความประมาทเป็นอย่างนี้ี่เอง

“คุณซึกซ์ซา บัวหนาว” บัวชมพูลุกขึ้นโผล่อกอดเขาเสียดี้อๆ เนื้อตัวลื่นเทาด้วยความหนาว อกอวบเบียดแนบลงมาราวกับจิ้งใจ เซลิกสะดุ้งเฮือกเหมือนโดนของร้อน

‘ให้ตายเถอะ! มากอดอะไรตอนนี้’ เซลิกกัดฟันข่มความรู้สึกพลุ่งพล่าน และหัวใจที่เต้นระรัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนอย่างยากลำบาก หมายถึงผลักเธอออกไปให้พ้น แต่มือเจ้ากรรมกลับวางลง

บนหน้าอกอวบข้างหนึ่งพอดี

‘โธ้ย โธ้ซิกซ์ โธ้เวร!’ ต่าตัวเองในใจ เขากำลังฆ่าตัวตายซัดๆ คำว่าเต็มไม่เต็มมือดีเหลือเกินผุดขึ้นมาในสมองเขาเต็มไปหมด

“คุณซิกซ์ขาถอดบ๊วหน่อยค่ะ บ๊วไม่ไหวแล้ว”

“อย่าเรียกชื่อนี้” ซิกซ์คือชื่อที่แม่ใช้เรียกเขา ยอมให้เฉพาะท่าน และคนในครอบครัวเท่านั้น คนนอกอย่างเธออย่าบังอาจเด็ดขาด

“ถ้าไม่ให้เรียกซิกซ์ งั้นเรียกสามมีแทนได้ไหมคะ”

‘บ๊วเอ้ย!’ เซลิกสบลั่นในใจ น้ำเสียงหวานๆ กับนัยน์ตาเคลิ้มฝัน ของเธอกำลังทำให้เขาเป็นบ้า เสียวาบไปถึงห้องน้อย เมื่อปลายนิ้วนุ่มๆ แตะลงที่ริมฝีปากเขา แล้วลูบซ้ำๆ ก็ยิ่งโหมกระพือไฟในกายของเขา ให้ลุกโชน

“มีใครบอกสามมีไหมคะ ว่าปากสามมีสุดหล่อของบ๊วน่าจูบมาก” ไม่ทันได้ตั้งตัวเธอก็เขย่งตัวขึ้น กระซากคอเสื้อเขาแรงๆ เพื่อให้ โนม์ไบหน้าลงมาหา ก่อนที่กลิบบปากอุ่มจะทาบทับลงมาที่ริมฝีปากของเขา บดจูบอย่างเรียกร้อง แม่จะไม่ใช้มืออาชีพ แต่เธอก็ทำได้ดี ดีมาก เสียจนเขาแทบจะคลั่งตายเพราะความอยากได้

“คุณซิกซ์คะ บ๊วอยากเป็นของคุณค่ะ” เธอบอกเสียงสั้นเมื่อ ผลริมฝีปากออก “อยากให้คุณเป็นคนแรกของบ๊ว นะคะ ได้โปรด”

“คนแรก...” เซลิกครางลึกในอก ถ้าไม่อยากกระโจนสู่หลุมดำ ที่ไม่มีทางออก ห้ามยุ่งกับหญิงสาวพรหมจรรย์ มันคือหนึ่งในกฎของ หล่มๆ คาร์สัน กฎสำคัญเสียด้วย ตัวอย่างก็มีให้เห็น พ่อของพวกเขา และพ่อเจ้าสองแผ่นดินนี้ แต่ช่างมันเถอะ แหกกฎเสียบ้างชีวิตจะได้ มีสีสัน ไซ้ว่าทุกคนจะเจอจุดจบเหมือนกันเสมอไป มั่นใจว่าเขาไม่มีทาง หลงเสน่ห์ยายนี้ได้หรอก

“ไปที่เตียงกัน เดี่ยวจัดให้สมีใจอยากเลยทูนหัว!” เซลิกตวัด ร่างบางลอยขึ้นจากพื้น อุ่มเธอออกมาวางบนเตียง แล้วทิ้งตัวตามลงมา

นาบริมฝีปากร้อนผ่าวลงบนทรงอกสล้าง ขณะที่ฝ่ามือหนาใหญ่ก็ลูบไล้
บีบขยำเคล้นคลึงไปทุกสัดส่วน จนหญิงสาวที่ไม่เคยมีผู้ชายเริ่มส่งเสียง
ครางสะท้านแทบขาดใจออกมา จากนั้นทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างเร่งร้อน
รสรักจากหญิงสาวบริสุทธิ์ที่มีมอมเมาเซลิกได้อย่างไม่น่าเชื่อ เผลอตักดวง
จากเธอรอบแล้วรอบเล่าโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ก่อนที่ทุกอย่าง
แสนวาบหวามจะแปรเปลี่ยนเป็นความน่าสะพรึงในเช้าวันต่อมา เมื่อ
มีคนกลุ่มใหญ่โผล่มาร่วมเป็นสักขีพยานนับสิบชีวิต

“จะมันนั่งร้องไห้อยู่ทำไม ลุกไปแต่งตัวลิจะได้ออกไปพร้อมกัน”

เซลิกตัวดีทางตามองหญิงสาวที่คงจะสร้างมาแล้วด้วยความรำคาญ
ในขณะที่เขาจัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว เธอเอาแต่ร้องไห้เสียใจถอด
ผ้าห่มแนบกาย หากเป็นผู้หญิงอื่นนะหรือคงกรี๊ดร้องดีใจที่ได้มีค่าเงิน
สุดแสนวิเศษกับเขา มันช่างต่างจากก่อนหน้าตอนที่เธอตื่นขึ้นมาพร้อม
ผู้บุกรุก เธอดูโกรธจัดเป็นฟืนเป็นไฟ กรี๊ดเสียงไล่เขายาวเป็นชุด ทั้งเร็ว
ทั้งเร็ว ไทยคำอังกฤษคำ ฟังไม่ออกและหูชาไปหมด

“คุณชินใจฉัน”

“เฮ้ พุดดีๆ นะคุณ” แค่เรื่องที่ถูกคนในครอบครัวพบว่าเขาลักลอบ
มีอะไรกับเธอ ก็น่าจะก่อปัญหาให้ปวดหัวมากพอแล้ว เธอยังจะทำให้
เขาชวยเพราะเรื่องที่สุภาพบุรุษเขาไม่ทำกันอีก

‘แกนะเธอเป็นสุภาพบุรุษ ไอ้ซิกซ์!’ เสียงจากจิตใต้สำนึกดังขึ้น
อย่างน่าโมโห มันก็อาจใช่ เขาอาจจะไม่ใช่สุภาพบุรุษสักเท่าไรนัก แต่
สิ่งหนึ่งที่เขาไม่คิดจะทำเลยทั้งชีวิตคือการชินใจผู้หญิง

“คุณ...คุณฉวยโอกาสตอนที่ฉันเมา หัวฉันออกมาจากพับ”
บัวชมพุดุดออกมาอย่างลับสน ใบหน้าแดงจัดเขินอายกับสิ่งที่เกิดขึ้น
เหลือจะบรรยาย

“บ้าไปกันใหญ่แล้ว” คิดได้เป็นตุเป็นตะขนาดนี้ เรื่องที่เข้าใจว่า เธอสร้างเมาคงจะไม่ใช่แล้ว แต่ให้ตายเถอะ สภาพของเธอในเวลานี้ เช็กซึ่งเป็นบ้า ทั้งผมที่ยุ่งนิดๆ ริมฝีปากที่บวมเ่อจากฝีมือของเขาทำให้ ต้องดึงสายตากลับมาแทบไม่ทัน ก่อนที่อะไรๆ จะเหนือความควบคุม อย่างที่เคยเกิดขึ้น ไม่อยากเชื่อว่าหลังจากผ่านศึกรักษายาวนานถึง สามรอบติด เขายังจะต้องการมันอีก ต้องการมันทั้งที่มีคนอื่นหลายชีวิต รออยู่ข้างนอกด้วยอารมณ์ที่อยากจะรับมือ ทั้งครอบครัวของเขา และ ครอบครัวของเธอ ที่ไม่รู้อะไรจิตใจให้โผล่มาที่นี้พร้อมกัน

“จะว่าไป ลักลอบนาที่ก็น่าจะพอได้สักครอบครัวหรอคะ”

“เฮ้ย ไอ้เวรซิกซ์!” สบถสั้น มันน่ากลัวเหลือเกิน เขากำลัง ทะเลาะกับตัวเองเพราะจิตใจรสนชาติหอมหวานของผู้หญิงที่อยู่ นอกสายตามาโดยตลอด ผู้หญิงที่ตอนนี้นั่งกักใจกับท่าทางและน้ำเสียง ของเขาจนตัวสั่นไปหมด

“ผมจะออกไปรอกหน้าประตูห้องแล้วกัน รีบแต่งตัวซะ” เขาอยู่ต่อ ไม่ได้แล้ว ขึ้นอยู่ต่อคงเป็นบ้า “อ้อ เข้าใจไว้ด้วยนะคุณ เมื่อคืนผม ไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มก่อน และคุณไม่ได้ถูกหิ้วมาจากฝับ แต่มีคนเอาคุณ มาทิ้งไว้เป็นภาระผมที่นี้”

บัวชมพหูหยุดสะอื้นมองเขาตาโตตกใจ

“อะไรนะคะ คุณหมายความว่ายังไงคะ”

“ทำอะไรลงไปไม่รู้เลยหรือไง” จะให้เขาอธิบายอย่างไรดีละ เขาเองก็จำสิ่งที่เธอทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แต่ที่แน่ๆ จำได้ว่าตัวเธอขาวจั๊วะ นุ่มและหอมแค่นั้นเท่านั้นแหละ

“ก็ฉันเมา ฉัน...” เธอพยายามนึก เธอเห็นเขาจริงๆ นะ เห็นเขา ที่ฝับ เธอยังพุ่งไปกอดเขาเลย แล้วตื่นมาอีกทีก็อยู่บนเตียงกับเขา ท่ามกลางญาติพี่น้องของเขาที่ก้าวเข้ามาขึ้นหน้าถ่มึงที่งรอบเตียง และ ตอนนี้นั้นคนเหล่านั้นก็รออยู่ที่ห้องรับแขก

“ใช่ คุณเมา เมาแล้วที่นั่นมากคุณผู้หญิง”

“แล้ว...แล้วยังไงคะ” ที่นั่นหรือ เธอที่นั่นหรือ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มกะพริบปริบๆ สองสามที ทวนคำในใจด้วยความมีนง ฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ตกค้างอยู่ทำให้สมองเธอทำงานช้ามาก ช้าจนน่าหงุดหงิด “อย่าบอกนะคะว่าเรื่องมันไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด แต่เป็นฉัน ฉันเป็นคนปล้ำคุณ!”

นี่เรื่องราวที่ก่อนหน้านี้ทำหน้าที่กอดผ้าห่มแนบอกขึ้นมาที่หน้าเขา แม่คุณอัปาทกบๆ อยู่เกือบนาทีเหมือนคนซ็อกจืดกว่าจะหาเสียงตัวเองเจอ พอเจอก็กรี๊ดเสียงแหลมใส่หูเขาอีกครั้ง “ฉันไม่เชื่อหรอกค่ะ คุณต้องโกหกแน่ๆ ฉันไม่มีทางทำอย่างที่ว่าได้หรอกค่ะ”

เซลิกนี่วนหน้า ปวดหูหุ้หะมัด จบเรื่องนี้ได้คงต้องไปพบแพทย์ เฉพาะทางให้ช่วยตรวจการได้ยินเสียหน่อย ในเมื่อพูดจាកันดึๆ ไม่เชื่อแบบนี้ ก็คงต้องทำให้ประจักษ์กับตา

“ว้าย” ร้องตกใจเมื่ออยู่ๆ เขาก็ปลดกระดุมเสื้อออก แต่เธอกลับไม่สามารถดึงสายตาออกจากอกแกร่งกำยำที่เต็มไปด้วยร่องรอยแดงๆ ของเขาได้ ไส้สายตาลงมาอีกนิดเธอก็ได้พบกับกล้ามเนื้อห้องเป็นลอนสวย เอวสอบเว้า หายวับเข้าไปในกางเกงที่เลื่อนต่ำลงอย่างน่าหวาดเสียว พร้อมกลุ่มขนสีน้ำตาลอ่อน

“เห็นผลงานตัวเองหรือยัง ทั้งกั๊ดทั้งจูบจนตัวผมพรุ่นไปหมด”

‘ไม่จริง! ไม่จริงหรอก’ บัวชมพู่ส่ายหน้าไปมา ซ็อกเป็นครั้งที่สองในเวลาติดๆ กัน แต่คำพูดกับหลักฐานบนตัวเขาไม่เท่าไรหรอก แต่ภาพที่ผุดขึ้นมาในความทรงจำนี่สิที่ทำให้เธออยากจกกลั้นใจตายหนีความอายนัก บทจะจำได้มันก็จำได้รวดเร็ว ไม่ให้โอกาสตั้งตัวกันเลย

ลิบนาที่ถัดมาเซลิกก็จูงกึ่งลากเธอออกมานอกห้องนอนอันเป็นสถานที่เกิดเหตุ เมื่อใกล้ถึงห้องโถงรับแขกเขาก็หันกลับมาด้นตัวเธอให้เป็นคนเดินนำ ไม่ใช่ว่าเขาซี้ซาดหรือ คำนี้นี่เขาสะกดไม่เป็นด้วยซ้ำ

แต่ที่ทําอย่างนี้เพราะว่าทําเงินอันพิลึกพิลั่น แข่งขานี้เร็วสั้นพื้ๆ เหมือนจะประคองตัวไม่ให้ไหวของเธอนั้นต่างหาก ก็ว่าไม่ได้รุนแรงอะไรนัก ทําไมเธอถึงเป็นได้ขนาดนี้ก็ไม่วู้ ถ้าหากเดินไปทลล้่มต่อหน้าทุกคน เขาจะได้รับตัวเธอทันที ถือเสียว่าการช่วยเหลื่ออะไรเล็กๆ น้อยๆ นี้ เป็นการจ่ายมัดจำค่าพรหมจรรย์ของเธอก็แล้วกัน หลังจากนั้นค่อยมาคุยเรื่องค่าเสียหายที่เขาต้องจ่าย

ทว่าเอาเข้าจริงสิ่งที่เซกิกต้องจ่ายกลับไม่ใช่ค่าเสียหาย แต่มันเป็นค่าสินสอด เขาถูกคุณยายบีบบังคับให้รับผิดชอบเธอด้วยการแต่งงาน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเวลาเพียงแค่นี้ก็กินาทีที่หมดไปกับการแต่งตัวให้เรียบร้อยนั้น ท่านจะใช้มันให้เกิดประโยชน์ด้วยการไปตกลงกับพ่อเลี้ยงของเธอที่เป็นถึงเลขห้าฯ ส่วนตัวของผูู้ว่ากรรัฐว่าจะจัดงานแต่งงานให้สมฐานะ โดยไม่ถามความสมัครใจของเขาเลยสักนิด

เมื่อเขายืนกรานปฏิเสธด้วยเหตุผลของเขา อยู่ๆ บัวชมพู่ที่เงียบมาตลอดก็ไม่วู้นึกเพี้ยนอะไรร้องห่มร้องไห้ซู่จะฆ่าตัวตาย ตามมาติดๆ ด้วยอาการโรคหัวใจกำเริบของคุณยาย แสดงละครกันได้แนบเนียน และสมจริงเสียจนเขายอมแพ้ ก็แค่แต่งงานไม่ได้ถูกสั่งให้ไปตายที่ไหน เขายอมแต่งให้ก็ได้ แต่หลังจากเข้าพิธีเสร็จสิ้น ทุกอย่างจะต้องดำเนินไปตามเงื่อนไชของเขาเท่านั้น เพื่อให้การแต่งงานครั้งนี้เกิดขึ้นเร็วที่สุด และจบลงเร็วที่สุดเช่นกัน

1

อยู่ตรงนี่นี่เองคนซึ่งอน

.....

ทหลังจากลิมูซิ่นคันหรูของโรงแรมซึ่งจัดไว้สำหรับบริการแขก ระดับวีวีไอพีเล่นมาจอดด้านหน้าอาคาร ชายฉกรรจ์ในชุดสูทสีดำหลายคนก็ตบเท้าเข้ามาดูแลความพลอดมัย ก่อนที่ร่างสูงสมาร์ตโดดเด่นภายใต้เสื้อผ้าสุดเนี้ยบราคาแพงของชายต่างชาติที่หล่อเหลาราวเทพบุตร นายหนึ่งจะตวัดท่อนขย่าวๆ ก้าวลงมาด้วยท่าทางหยิ่งยโส

เขาชื่อ เซลิก อชิน คาร์สัน ทายาทคนเล็กของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านการเงินและการลงทุนคาร์สันกรุ๊ป สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ชิคาโก เมืองใหญ่อันดับสามของอเมริกา แต่เป็นเมืองศูนย์กลางทางการเงินที่ใหญ่ที่สุดในโลก เป็นทั้งนักธุรกิจยอดเยี่ยม ที่จริงจังทุ่มเทกับงานแบบสุดตัวเสมอ นอกจากนี้ยังชอบใช้วิธีเด็ดขาดรุนแรงจัดการกับทุกปัญหา จนได้ฉายาว่า มาเฟียเถื่อนแห่งวงการการเงิน และยังเป็นนักรักที่ไม่เคยทำให้สาวสวยไปรไพล์ตีคนใดผิดหวัง

นัยน์ตาคมกริบสีน้ำตาลทองเต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และอำนาจ

ภายใต้คำวิพากษณ์หาขมวดเป็นปมเล็กน้อยนั้นตัวดมองมาร์คัสคนสนิทด้วย
แววตาที่ติดจะตุนิดๆ เขากำลังไม่พอใจกับสถานการณ์ชวนอารมณ์เสีย
ตรงหน้า ใครสักคนสังเกตเห็นคนออกมาขึ้นรถต้อนรับโดยที่เขา
ไม่ต้องการ ทั้งสาวน้อยสาวใหญ่ รวมไปถึงสาวๆ พิเศษทั้งหลายต่าง
มองจ้องเขาตาเป็นมัน

“ผมแจ้งให้ทางนี้รับทราบแล้วนะครับนาย” ตั้งแต่รับใช้เซลิเกมา
มาร์คัสไม่เคยบกพร่องต่อหน้าที่ โดยเฉพาะเรื่องสำคัญเช่นนี้ เขาย้ำกับ
ผู้จัดการที่นี้ถึงสองครั้งว่านี่คือการมาคุยธุรกิจจนกรอบแบบเป็นการ
ส่วนตัวระหว่างเซลิเกกับนิดาทายาทสาวคนเดียวเจ้าของโรงแรมแห่งนี้
และถือโอกาสมาพักผ่อนพร้อมครอบครัวด้วย จึงต้องการให้คนนอก
รู้เรื่องนี้น้อยที่สุด

เหตุผลเดียวเลยคือเรื่องความปลอดภัย คั้ตรูของคาร์สัน
มีทั้งบุคคลในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน ทั้งพวกที่อยู่ในที่มืดที่ยังไม่รู้ที่มาที่ไป
อีกนับไม่ถ้วน ซึ่งต่างมุ่งหมายจะทำลายทุกอย่างที่เป็นคาร์สัน โดยเฉพาะ
ตัวเซลิเกเองแม้จะเป็นลูกคนเล็กสุด แต่กลับถูกวางตัวเป็นเบอร์หนึ่ง
ในการสืบหอดำนาจทุกอย่างจากบิดา เซลิเกจึงเลือกเดินทางมาที่นี้
เป็นคนสุดท้าย หากเกิดอะไรขึ้นก็ให้เกิดกับตัวเองคนเดียว ไม่อยากให้
คนในครอบครัวมาช่วยด้วย

“เป็นจุดสนใจมากเกินไปแล้วนะมาร์คัส จัดการซะ”

“ครับนาย” มาร์คัสรีบรับคำ แต่จะว่าไปหากเจ้านายหนุ่มยอม
อดทนต่อความร้อนอบอ้าวของเมืองไทยมากกว่านี้อีกนิด ไม่จัดการ
ปลดกระดุมเสื้อลงโชว์แขว่งอกล่า ไรชนสีน้ำตาลอ่อนนั้นแน่นอนตามที่เขาแนะนำ
ตั้งแต่อยู่ในรถ ก็คงไม่ถูกจับจ้องเสียขนาดนี้

“ติดกระดุมเสื้อก่อนดีไหมครับ”

“ไม่มีทางเด็ดขาด” ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ เซลิเกปลดกระดุมเพิ่ม
อีกเม็ด เสียหญิงสาวสักคนเปลือร้องกรีดออกไปๆ เมื่อตัวต้วต้ว

คมุดมองหากลับไม่พบว่าใครเป็นเจ้าของเสียง ปกปิดพิรุณได้ดีเยี่ยม จนน่านับถือ

“ฉันร้อนจะบ้าตายอยู่แล้ว จะทำอะไรก็รับทำเถอะนำมาร์คัส” อากาศที่ร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบแบบนี้ ต่อให้เจอเจอบรรยากาศที่ร้อนก็ไม่มีทางคุ้มชิน ไม่รู้คนที่นั่นอยู่กันไปได้อย่างไร

“โอเคครับนาย” ในเมื่อเจ้านายปฏิเสธเสียงหัวชนาดนั้น มาร์คัส ก็ขอไม่ยุ่งเรื่องนี้อีก หน้าที่เขาตอนนี้คือทำตามคำสั่ง ทว่ายังไม่ทันที่เขา จะลงมือทำอะไรกับกลุ่มสาว ๆ ชายร่างท้วมวัยกลางคนท่าทางภูมิฐาน ก็เดินนำคนกลุ่มหนึ่งก้าวตรงมา พร้อมรอยยิ้มกว้างประจบ “ยินดีต้อนรับสู่ประเทศไทยครับคุณเชลิก”

ไม่ต้องมีใครบอก เชลิกกับมาร์คัสก็ได้คำตอบแล้วว่า ใครกัน ที่มันบังอาจจัดการเรื่องจัดแถวต้อนรับ ปูพรมแดงยาวเหยียดจาก หน้าโรงแรมเข้าไปด้านใน “ผมเสิร์ฟครับ ได้รับมอบหมายให้มาเป็นผู้ดูแล ครอบครัวยุโรปในครั้งนี้นะ”

เสริยืนฝ่ามืออวบอ้อมออกมาตรงหน้าตามธรรมเนียม แต่คนที่ ยื่นมาสัมผัสทักทายกลับเป็นมาร์คัสที่ถูกผลักมา ส่วนมาเฟียแห่งวงการ การเงินที่ตนอยากเอาหน้า ก้าวผ่านร่างท้วมไปอย่างไม่ยั้ง ทำไมนะหรือ ก็เพราะตอนนี้มันร้อนตาทั้งสองข้างที่เบิกกว้างขึ้นของเชลิกมิใช่สำหรับ จดจ้องหญิงสาวที่ยืนเยื้องอยู่ด้านหลังร่างท้วมนั้นแค่เพียงคนเดียว เท่านั้น

“บัวชมพู!” ลั่นเสียงทุ้มของเขา หญิงสาวร่างบอบบางในชุด พนักงานฝ่ายบริหารของที่นี่ก็เงยหน้าขึ้น เธอกำลังวุ่นวายกับพวงมาลัย มะลิวงใหญ่ในมือ ซึ่งถูกมือดีที่ไหนก็ไม่รู้พรมน้ำลงไปในช่วงที่เธอวาง เอาไว้เพื่อเข้าไปเติมเครื่องสำอางในท้องน้ำ กว่าจะรู้ว่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ก็เมื่อเดินตามหัวหน้ามาได้ครึ่งทางทำเอามือเธอเปียกไปหมด

“คุณเชลิก!” น้ำเสียงหวานใสดังระฆังแก้วที่เชลิกไม่ได้ยินมานาน

เกือบสองปีุทานออกมาด้วยความตื่นตกใจ พร้อมๆ กับนัยน์ตากลม
ที่เบิกกว้างยิ่งกว่าเขา แถมไบหน้ายังซัดเผือดราวกับกระดาดขาว

“โง่” เซลิกไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเป็นเธอจริงๆ เธอมาหลบ
อยู่นี่เอง ให้ตายเถอะ จะเรียกว่าอยู่ที่ใต้จุมูกคงไม่ผิด เพราะเขาเคยมา
พักที่นี่ คนของเขาที่มาตามสืบเรื่องของเธอก็เคยพักที่นี่เช่นกัน แต่
ที่ผ่านมากลับไม่มีใครตามหาตัวเธอพบ พวกบ้านนั้นเล่นขายของหรือโง่กัน
ไหนอวดนักว่ามีฝีมือนักหนา มันน่าเรียกเงินก้อนใหญ่ที่เขาต้องจ่ายให้
ในทุกเดือนๆ กลับมาเหลือเกิน

“บัวชมพู” เขาเรียกชื่อเธออีกครั้งด้วยน้ำเสียงแปลกใจ ไม่ใช่ยินดี
อย่างครั้งแรก ก็ดูเธอสิ เปลี่ยนไปเสียจนแวบแรกก็เห็นเขาแทบจะจำเธอ
ไม่ได้ สวยขึ้นทั้งตัว เป็นผู้ใหญ่ขึ้น และบางส่วนมันก็ใหญ่ขึ้นจริงๆ
นี่ถ้าไม่เลื่อนสายตาขึ้นจากจุดแรกที่มอง คงไม่รู้ว่าเป็นเธอ ตอนนั้น
นึกอยากจะพูดคำว่า ‘ยินดีด้วย ในที่สุดคุณก็มีสิ่งที่สามารถสะกดสายตา
ผมเอาไว้ได้เสียที’ นึก

แต่ไม่ดีกว่า เขาไม่ใช่คนชอบพูดอะไรแบบนั้นต่อหน้าคนมากมาย
ถ้าเป็นบนเตียงสองต่อสองกับเธอคนนี้ก็ว่าไปอย่าง จะทำให้เห็นชัดเลยว่า
อีกด้านหนึ่งของเซลิกเป็นคนแบบไหน และคนแบบนั้นแหละคือแบบที่
เธอจะต้องรับมือด้วยไปตลอดชีวิต

“อ๊ะ คุณ” บัวชมพูผงะ ยังไม่ทันหายตกใจ อยู่ๆ เขาก็ก้าวพรวด
เข้ามาประชิดตัว กลืนอายคุกคามจากตัวเขาแผ่ออกมาชัดเจน พอๆ กับ
ความหล่อเหลาที่ทำให้เอาใจเธอเต็นระรัวไปหมด ไกล่กันแบบนี้ไม่ดีแน่
แต่เมื่อเธอขยับตัวจะก้าวขาถอยหลังเพื่อเพิ่มระยะห่าง ข้อมือข้างหนึ่ง
ก็ถูกฝ่ามือร้อนรวบเอาไว้

“จะหนีไปไหนบัว”

“คุณจะทำอะไรฉันคะ” บัวชมพูที่เพิ่งสะดุ้งเฮือกตกใจกับสัมผัส
ของเขา รู้สึกว่าเสียงของเธอสั้นมากทีเดียว มากจนต้องพยายามที่จะ

สุดท้ายใจเขาลึกลับๆ เพื่อระงับอาการหวาดหวั่นที่ก่อตัวขึ้นเป็นคลื่นลูกใหญ่ ให้มันสงบลงบ้าง ครั้งสุดท้ายที่เจอกันเขาเคยบอกว่า “อย่าโผล่หน้า มาให้ผมเห็นอีก ไม่งั้นผมฆ่าคุณแน่” เมื่ออยู่ๆ มาเจอกันแบบนี้ เขาคงไม่เข้าใจผิดคิดว่าเป็นคือการจ้องใจของเธอเหมือนในอดีตที่เขาเคยเข้าใจผิดว่าเธอวางแผนจับเขาทรอกนะ ทั้งที่มันเป็นเรื่องบังเอิญทั้งนั้น

“ฉันอธิบายได้นะคะ ฉันทำงานที่นี่ ฉันไม่ได้...อู๊ย!”

ซวบ!

เขารวบกอดเธอ กอดแน่น แต่ไม่แน่นเท่าหัวใจที่ถูกบีบรัดด้วยความรู้สึกบางอย่าง แถมยังพึมพำอะไรของเขาก็ไม่รู้ เธอจับใจความไม่ได้ และแม้ว่านาที่ต่อมาเขาจะดันร่างออกคล้ายอ้อมแขนแล้ว แต่สิ่งนั้นมันก็ยังบีบแน่นอยู่ และเพราะมัวแต่สนใจสิ่งนี้ เธอจึงไม่รู้ตัวว่า นอกจากกอด ริมฝีปากได้รูปของเขายังแนบลงบนแก้มนิ่ม

“นั่นพวงมาลัยของผมใช่ไหม เอามาลี ผมอยากได้อู๊ยพอดี”

“อะ...อะไรนะคะ”

‘เขาไม่คิดจะทำอะไรเรา เข้ามากอดแล้วแค่อยากได้พวงมาลัยนี่ละ’ บัวชมพุดคิดในใจอย่างงุนงง แต่ก็ดีแล้ว เป็นแบบนี้แหละดีแล้ว ดีกว่าเขาจับเธอหักคอเยอะเลย เมื่อครู่ก็คงกอดทักทายตามธรรมเนียมฝรั่งเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้หรอก

“ของของผมยังงี้ก็ต้องเป็นของของผมอยู่วันยังค่ำ ใช่ไหม” เขาย้ำอีกครั้ง

‘ไม่ใช่!’ บัวชมพुरू้งตะโกนในใจ นี่มันไม่ใช่ของของเขาทรอก มันคือของที่หัวหน้าสั่งเธอเตรียมเอาไว้ต้อนรับนักธุรกิจสุดหล่อคนสำคัญ แยกพิเศษของโรงแรมต่างหาก ถ้ารู้ว่าเป็นเขาเธอคงไม่ขอตามหัวหน้าลงมา และเธอก็ไม่ใช่คนที่มึนหน้าที่จะต้องคล้องมันลงบนลำคอเขาด้วย แต่ตอนนี้เขากลับกำลังบังคับเธอให้ทำเกินหน้าที่ งานนี้หัวหน้าได้เคืองเธอไปจนลูกบวชแน่ๆ

“เรีวลิ” เขาเร่ง

“นี่ก็ก้มลงมาลึคะ” บัวชมพวยอมรับชะตากรรมแบบไม่มีทางเลือก ไม่เช่นนั้นข้อมือของเธอคงจะแหลกละเอียดภายในอุ้งมือของชายหนุ่มที่จำได้ดีว่าเขาเป็นคนเอาแต่ใจและขี้โมโหแค่ไหน นึกว่าเขาจะไว้วางใจที่เธอออกคำสั่ง แต่กลับยอมทำตามอย่างว่าง่าย สงสัยคงจะอยากได้มาลัยพวงนี้มากจริงๆ ผู้ชายตัวสูงอย่างกับยักษ์อย่างเขาชอบอะไรแบบนี้ก็เป็นด้วย

“ยินดีต้อนรับนะคะคุณเซลิก” เธอพูดในสิ่งที่สมควรต้องพูด ในฐานะพนักงานของโรงแรมที่มีหน้าที่ต้อนรับเขา ไม่ได้ยินดีอย่างที่ปากพูดออกไปสักนิด

“ผมมาแล้วว่าคุณต้องดีใจ” แววดตาของเขาฉายแววรู้ทันซึ่งบัวชมพู่ไม่ทันเห็น เธอเองไม่กล้าสบตาเขาตรงๆ เป็นเวลานานเกินไป

“แต่งงานใหม่หรือยัง”

“อะไรนะคะ” ไม่เพียงแต่คำถามจากคนที่โน้มใบหน้าลงมาให้เธอ คล้องพวงมาลัยพร้อมกับฝ่ามืออีกข้างยึดที่เอวบางเอาไว้ที่ส่งกระแสรุนแรงมายังหัวใจของบัวชมพู่ แต่ยังมีนัยน์ตาสีทองที่มองมาฉายประกายพราวระย้อยอย่างคนเจ้าชู้ที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อนนี่อีกด้วย

“เอ่อ...ยังค่ะ”

“ดี” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากได้รูป บัวชมพู่ได้ยินเสียงเขาสูดหายใจยาวๆ ในขณะที่ยังอยู่ในท่าล่อแหลมเหมือนกำลังโอบกอดกันอยู่ กอดอีกแล้ว แต่เขาขณะที่เป็นฝ่ายกอด ส่วนเธอพยายามขึ้นตัวออกห่างให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

“ที่นี้ก็ปล่อยได้แล้วค่ะ คุณกำลังทำให้ฉันถูกคนอื่นมองด้วยความสงสัยอยู่นะคะ” แก้มนวนลสองข้างضبัสสีแดงระเรื่อ กลิ่นเหม็นผสมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากตัวเขายังคงก่อให้เกิดความรู้สึกบางอย่างที่ยากต่อการอธิบายเหมือนเช่นเคย แล้วคนบ้านี้ ใครใช้ให้เขา

ปลดกระดุมเล็กลง อยากจะฆ่าสาวโสดแม่หม้ายไม่เว้นแม้กระทั่งสาวประเภทสองแถวนี้ให้ตายด้วยความเซ็งที่ขึ้นดิบเถื่อนที่แผ่ชานออกมาจากตัวนั้นหรือ

“อืม” เขาตรงรับก่อนจะยัดตัวขึ้นเต็มความสูงอีกครั้ง ยอมดึงมือที่รวบเอาเธอกลับไป แต่ยังไม่ยอมคลายมืออีกข้างออกจากข้อมือเธอ “แล้วแฟนล่ะ”

บัวชมพูเข้าใจว่าคำถามนี้เขาคงจะไม่จริงจังเท่าคำถามแรก เพราะเมื่อถามเสร็จเขาก็ยกพวงมาลัยขึ้นสูดกลิ่นเบาๆ เหมือนไม่สนใจจะฟังคำตอบจากเธอ แต่เธอก็ยังตอบเรื่องนี้ตามจริง ไม่เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องโกหกกันเลย “ยังไม่มีค่ะ”

หารู้ไม่ว่าที่เขาดมดมกลิ่นมาลัยก็เพราะกำลังหาค้นหาคำตอบบางอย่างให้ตัวเองอยู่ บางอย่างที่มีมันเกี่ยวข้องกับเธอนั่นแหละ และคำตอบทั้งหมดของเธอก็เป็นตัวกำหนดอนาคตนับจากนี้ด้วย

“แล้วที่คุยๆ กันอยู่ ไม่มีเลยเหรอ”

“ไม่มีค่ะ” บัวชมพูไม่เข้าใจว่าเขาต้องการอะไร ทำไม่ถึงถามเธอด้วยคำถามประหลาดมากมายแบบนี้ คนที่ไม่ได้เจอกันนานควรจะถามไถ่สารทุกข์สุกดิบมากกว่ามั้ง ซ้ำยังไม่ยอมให้เธอถอยห่างทั้งๆ ที่เธอคล้องมาลัยให้เขาเสร็จแล้ว และตอนนี้หยดน้ำเย็นๆ จากมันกำลังทำให้เสื้อสูทราคาแพงของเขาปรากฏรอย แต่เจ้าตัวดูจะไม่ยี่หระเลย ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนที่อยู่ด้วยกัน หากเธอทำข้าวของส่วนตัวของเขาเสียหาย เขาคงตวาดลั่นบ้าน

“ทำไมไม่มี”

“ก็ไร้เสน่ห์อย่างนั้น ไม่มีใครที่ไม่เห็นจะแปลก...”

“สองปีแล้วสินะ” เขาพูดทั้งที่เธอยังพูดไม่จบ ดูเหมือนว่าเมื่อครู่จะไม่สนใจสิ่งที่เธอพูดเลยด้วยซ้ำ

‘ยังไม่ถึงสองปีเสียหน่อย’ เธอคำนวณในใจ แต่การที่เขาจำไม่ได้

ก็คงไม่แปลก เรื่องของเธอไม่ใช่เรื่องราวน่าจดจำเท่าไรนักสำหรับเขา และสำหรับเธอเองก็เช่นกัน แต่เพราะว่ามีบางอย่างคอยย้ำเตือนอยู่เสมอ เธอจึงยังจำมันได้แม่นจนขึ้นใจ

“กำลังรอใครที่เพอร์เฟกต์อยู่ใช่ไหม?”

เธอขมวดคิ้วทำหน้างับกับคำพูดของเธอ ถ้าเขาหมายถึงคนที่เป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษ รักจริงใจ ยอมรับเราได้ทุกอย่างสักคน เธอก็คงกำลังรอคนคนนั้นอยู่ละมั้ง ที่ผ่านมาถึงยังไม่เปิดใจให้ใครเลย เพราะคนที่เข้ามาล้วนแต่ให้ความรู้สึกว่าย่างขาดคุณสมบัติอะไรบางอย่างไปอยู่ ฉะนั้นจึงพยักหน้าตอบเขาไปตามตรง

“อืม...กะแล้วเหียว” เซลิกตรงรับด้วยความพอใจ พอใจมาก เสียด้วย

“กะแล้วเหียวอะไรของคุณคะ เอ๊ะ อย่าเบียดเข้ามาใกล้ได้ไหมคะ” เขาจใจเบียดกายเข้ามาหา เบียดหึ่งๆ ที่พื้นที่กว้างขวาง เอาข้างทั้งสองมานอนดินตายยังได้ ไม่จำเป็นต้องยืนชิดกันขนาดนี้เลย

“ดูเหมือนนิ้วของผมคนนี้จะอ้วนขึ้นหน่อยนะ”

“อะไรอะคะ!” คนฟังถึงกับสะดุ้ง มีคำพูดไม่กี่คำหรอกที่ทำให้ผู้หญิงเช่นเธอสะดุ้งได้ขนาดนี้ หนึ่งในนั้นคือคำว่า อ้วน ที่เขาเพิ่งพูดออกมานี้แหละ กว่าจะเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไรกันแน่ก็หนักที่ถัดมา แก้มนวลขึ้นสีแดงระเรื่ออย่างน่ามอง เขาไม่มีอะไรจะมองแล้วหรือไง ถึงได้มองเซ็ตสีขาวยาวในตัวเธอ ซึ่งตึงแน่นเพราะหน้าอกที่อวบใหญ่ขึ้นกว่าเดิมของเธอเอง เป็นเพราะฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก บวกกับเวลาว่างที่น้อยนิดแท้ๆ ที่ทำให้เธอลืมซักผ้า ใ้ที่ซักไว้ก็แห้งไม่ทัน เหลือตัวไหนในตู้ก็ต้องหยิบตัวนั้นมาใส่อย่างจำใจ

“แต่ผมชอบแบบนี้แหละ ชอบมากด้วย” เซลิกอมยิ้มกริ่ม นัยน์ตาสีน้ำตาลทองทอประกายเจ้าชู้ จดจ้องเจ้าของร่างบางแต่ทรงโตสะดูดตาอย่างหมายมั่น โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่า มีใครคนหนึ่งกำลังหยุดยั้ง

จ้องมองมายังเบื้องล่างจุดที่ทุกคนยืนรวมกันอยู่ด้วยความสนใจ โดยเฉพาะเซลิทที่ได้รับคามสนใจมากเป็นพิเศษ

“คุณเซลิทกับคุณลินรู้จกกันมาก่อนหรือครับ” เสรีที่เพิ่งหายงุนงงจากเหตุการณ์เมื่อครู่ตามมาเฝ้าถามด้วยความแปลกใจขณะที่สองหนุ่มสาวกำลังจ้องตากันอยู่ นั่นทำให้เซลิทยอมเพิ่มระยะห่างเพื่อให้เสรีก้าวมายืนตรงหน้าเขาเคียงข้างเธอ แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยให้มือเธอยังคงยึดเอาไว้จนมันแทบจะละลายเป็นเนื้อเดียวกับมือเขาไปแล้ว

“จริงสิครับ คุณลินเคยเรียนที่ซิกาโกนี่นา”

“ลินนั่นหรือ ใครคือลินกัน” ชื่อนั้นไม่คุ้นหูเซลิทเลยสักนิดไม่เห็นจะเพราะเหมือนบัวชมพู หรือบัว ชื่อที่สลักอยู่กลางหัวใจของเขาเลย

“ก็นี่ไงครับคุณลิน” เสรีชี้นิ้วมาที่บัวชมพูอย่างงงๆ ถ้าไม่รู้จกกันแล้วท่าทางสนิทสนมถึงเนื้อถึงตัวกันเมื่อครู่มันหมายความว่าอย่างไรกันเล่า

“ผมเข้าใจแล้ว คุณคงเปลี่ยนชื่อสินะ คุณ...” เซลิทลากเสียงยาวหวังจะให้หญิงสาวที่หน้าตาเริ่มไม่ค่อยเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตรงหน้า โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมตัวโตอย่างเขาที่เพิ่งจ้องหน้าอกเธอมาหมาดๆ แนะนำตัวตนใหม่ของเธอด้วยตัวเอง แต่เธอกลับเม้มปากแน่น พยายามที่จะดึงข้อมือกลับอยู่นั่นแหละ ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ได้ผล ท่าทางอวดดีเหลือเกินทว่ากลับดูน่ารักนัก เป็นความน่ารักที่เขาเคยมองข้ามไปอย่างไม่น่าให้อภัยเสียด้วย

“นลินดาครับ นางสาวนลินดา ภัทรโชติ” เสรีเห็นยายลูกน้องสาวไม่ยอมตอบ จึงเป็นฝ่ายตอบแทนเสียเอง ทำเอาคนที่เปลี่ยนทั้งชื่อทั้งนามสกุลแต่ไม่ยอมให้ใครรู้สีหน้าแย่งไปอีก ถ้าเพื่อนลับใส่หน้า

หัวหน้างานได้ เธอคงไม่รอช้าที่จะทำมัน “ตกลงรู้จักกันมาก่อนจริงๆ ผมไม่ได้เข้าใจผิดใช้ไหมครับ”

“ยิ่งกว่ารู้จักเสียอีก” เซลิกยิ้มเจ้าเล่ห์ “เพราะว่าเราสองคนเคย...”

“ลินเคยทำงานพิเศษเป็นพี่เลี้ยงหลานๆ ของคุณเซลิกสมัยที่ยังเรียนอยู่ที่โน่นพักใหญ่ค่ะ!” ครั้งนี้บัวชมพูไม่ยอมเงยบ นอกจากเป็นการปิดโอกาสไม่ให้เซลิกพูดในสิ่งที่เธอไม่ยอมให้ใครรู้ออกมา ยังเป็นการไขข้อสงสัยของเสรีด้วยตัวเอง ซึ่งคาดว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่อยู่ตรงนี้ก็คงสงสัยเหมือนเสรีนั่นแหละ ถึงได้มองจ้องมาที่เธอเป็นตาเดียว ฉะนั้นเคลียร์จากปากของเธอตรงนี้ก็ให้มันกระจ่างไปเลยทีเดียวนะ จะได้ไม่เอาไปพูดต่อในทางไม่ดี แต่ดูเหมือนว่าจะยังมีคนข้องใจกับเรื่องนี้อยู่ คนคนนั้นก็ไม่น่าใช่เซลิกนั่นแหละ

“ทำไมมันสั้นจังเลย” คิ้วเข้มข้างหนึ่งของเขายกขึ้นอย่างยียวน นี่ก็นับเป็นเรื่องแปลกอีกเรื่องของเขาที่เธอเพิ่งพบเจอ ปกติเขาเอาแต่ตะคอก และชอบจับเธอเขย่าหัวสั้นหัวคลอน เธอจะทำอะไรก็ผิดไปหมด ไม่ดูเหมือนคนอารมณ์ดีแบบนี้หรอก

“ผมว่าเรื่องของเรานั้นน่าจะยาวกว่านี้นะ คุณแน่ใจนะว่าไม่ลืมนะอะไรไป”

“แน่ใจค่ะ มีแค่นี้แหละค่ะถูกต้องแล้ว ก็เรารู้จักกันแค่เพียงผิวเผินนี่ค่ะ” เพราะเรื่องทีนอกเหนือจากนั้น ตกลงกันเอาไว้แล้ว ไม่ใช่หรือว่าจบก็คือจบ จะไม่มีใครเอ่ยถึงมันอีก ต่างคนต่างเริ่มต้นชีวิตใหม่ เธอเองก็ต่อสู้สำหรับหนีกลับบ้านเกิดเมืองนอนเพื่อที่จะได้ไม่ต้องเจอเจเอหรือข้อยุ่งเกี่ยวกับอีก เพราะรู้ว่าว่าหนุ่มๆ บ้านคาร์สันนั้นถึงจะมีสายเลือดไทยผสมอยู่ในตัว แต่ไม่ได้รู้สึกคุ้นเคยหรือผูกพันกับเมืองไทยเลย ฉะนั้นจึงน้อยนักที่จะพากันมาพักผ่อนที่ไทย มีเพียงคุณยายของเขาเท่านั้นที่นานๆ จึงจะกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดของท่านสักครั้ง

เซลิกโคลงศีรษะกับคำพูดของเธอ แหวตตาที่ใช้หอดมมองเธอ

ฉายแววดำหนิชัดเจน “คุณกำลังโกหก ที่รัก”

“คุณเชลิกคะ! ฉันไม่ใช่ที่รักของใครนะคะ” บัวชมพุกรีดเสียงดังใส่เขาอย่างลึมตัว เมื่อครูเธออุตล่ำทำให้คนอื่นไม่สงสัยความสัมพันธ์ของเขากับเธอได้แล้วเชียว ที่นี้แหละ เรื่องที่เกิดขึ้นคงได้กลายเป็นหัวข้อแม่้ากระจายของคนที่นี่ไปอีกหลายวันแน่

“ได้โปรดอย่าเรียกฉันแบบนี้อีกเลยคะ และกรุณาปล่อยฉันสักทีเถอะคะ ฉันขอร้อง” เธอวอนขอเขาด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ เขาคงไม่รู้หรือว่าคำพูดสั้นๆ นี้ส่งผลให้เธอร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่ปล่อย!” เชลิกยืนย่นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ต่อให้ฟ้าถล่มดินทลายตรงหน้า เขาก็จะไม่ยอมปล่อยมือออกจากเธออีกเป็นครั้งที่สอง เขาจะไม่ปล่อยให้เธอทำตัวเย็นชาและห่างเหินไปมากกว่านี้อีกแล้ว เรื่องมันต้องเคลียร์ก็ต้องรีบเคลียร์ให้จบ หลังจากนั้นก็ได้เคลียร์เสื้อผ้าบนตัวเธอออกไปที่ละชั้นสองชั้น ที่นี้จะได้ออกเสียที่ว่าผมคิดถึงคุณมากที่สุดหัวใจเลยทุนหัว ซึ่งมันเป็นเรื่องบ้ามาก ที่กว่าเขาจะรู้ว่าชอบที่จะอยู่ใกล้ๆ ชอบกลิ่นกายของเธอ ชอบทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นเธอ ก็หลังจากที่ไม่มีเธออยู่ข้างกายแล้ว

“คุณเชลิกคะ ปล่อย!” บัวชมพุย้าอีกครั้ง ไม่เข้าใจเลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น *‘นี่เขาใช้คุณซิกซ์ตัวจริงไหมเนี่ย’*

“เดี๋ยวกู คริบ อย่าเพิ่งทะเลาะกัน คือผมอยากรู้ว่าตกลงเรื่องมันเป็นมายังไงกันแน่คริบ ตอนนีผมงงไปหมดแล้ว” ความอยากรู้อยากเห็นของเสรีทำให้เขาผลอยื่นหน้ามาเอ่ยถามอย่างเสียมารยาท พอรู้ตัวก็รีบเอ่ยปากขอโทษขอโพยแทบไม่ทัน

“ไม่เป็นไร คุณคงเป็นคนต้นคิดเรื่องการต้อนรับวันนี้สินะ ผมประทับใจมาก ทำได้ดีมาก เดียวผมจะตกรางวัลให้อย่างงามสักเจ็ดหลักน่าจะกำลังดี ว่าไหม” ฝ่ามือใหญ่ของเชลิกตบลงบนบ่าเสรีเสียงดังป้าบๆ คนของเขารวมทั้งบัวชมพูต่างก็ดูออกว่าเขาจงใจแกล้ง

แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อคนที่ถูกแกล้งไม่ว่าอะไร ไม่ร้องขอความช่วยเหลือสักคำ ซ้ำยังฝืนยิ้มอย่างสุดกำลังทั้งที่หน้าจะเจ็บเอากการ ไม่ใช่เพราะต้องการทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาให้ดีที่สุดหรอก แต่เพราะต้องการรางวัลตามประสาคนโลกต่างหาก บัวชมพู่ทำงานกับเสรีมานานพอที่จะรู้นิสัยหัวหน้าคนนี้ได้

“เอาละ ที่นี้ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว ไปกันให้หมดนี้เลย ผมต้องการเป็นส่วนตัว มีเรื่องจะเคลียร์กับคนของผมสักหน่อย”

“แต่ฉันไม่มีอะไรจะเคลียร์กับคุณนะคะ และฉันก็ไม่ใช่คนของคุณด้วย” บัวชมพู่ปฏิเสธเสียงหลง กลบเสียงร้องอุทานไว้ด้วยอย่างลึมตัวของเสรีได้พอดี “ที่นี่ไม่ใช่ชिकाโกที่คุณจะทำอะไรตามอำเภอใจก็ได้ นะคะ”

“ก็ใช่ไง ผมถึงไม่แบกคุณขึ้นรถตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอกันไง” ถ้าเป็นที่ของเขา เขาจะไม่ยอมเสียเวลาขึ้นคุยกันเฉยๆ แบบนี้หรอก เขาร้อนรนไปทั้งตัวตั้งแต่รู้ว่าเธอคือใคร อยากชวนไปรำลึกความหลังจนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว

“คุณหมายความว่ายังไงคะ คิดจะทำอะไรฉันหรือคะ” ความรู้สึกหวาดกลัวลุกฮือขึ้นมาในใจมากมายเสียจนบัวชมพู่อยากจะร้องให้ออกมา คิดว่าเขาจะต้องทำตามคำพูดที่เคยขู่เอาไว้แน่ๆ เมื่อครู่เธอก็กำลังจะอธิบายไปแล้วไง แต่เขาไม่ฟัง เธอไม่ได้อยากพบเขาเสียหน่อย เธอไม่ได้เป็นบัวชมพู่คนเก่าแล้ว จะต้องมาตายจากผลพวงเหตุการณ์ในอดีตได้อย่างไร ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

“เดี๋ยวคุณก็รู้” เขาออกแรงดึงเธอให้ก้าวเดินตาม พร้อมกับจัดการส่งพวงมาลัยที่เมื่อครู่ยังคงคล้องอยู่ที่คอของเขาให้บอดี้การ์ดรับไป

“แต่ฉันอยากรู้ตอนนี้แหละ ถ้าคุณไม่บอกฉันก่อนฉันก็ไม่ไปด้วยหรอกค่ะ” บัวชมพู่พยายามขืนตัวไว้สุดแรง แต่ก็ได้เพียงแค่มองนาฬิกาที่เดินเท่านั้น ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเสรีถึงไม่เข้ามาช่วยเธอ ทั้งที่เธอส่งสายตา

อ่อนหวานไปแล้วหลายครั้ง

‘หัวหน้าบัว! เห็นแก่เงินรางวัลมากกว่าลูกน้อง’ ต่อว่าหัวหน้าตน
ในใจอย่างแค้นเคือง ก่อนจะหันมามองแผ่นหลังกว้างของยักษ์ตัวโต
ตรงหน้าอย่างเอาเรื่อง ลากเอวๆ ทำแข่งขาเธอพันกันไปหมดแล้ว

“ถ้าผมพุดออกไปตอนนี้ นอกจากจากคุณ คนอื่นก็ต้องได้ยินไปด้วย
คุณต้องการแบบนี้แน่หรือบัว”

“งั้นก็ไม่ต้องพุดค่ะ! ทั้งตอนนี้และตอนไหนก็ไม่ต้องพุด! และ
ฉันขอเตือนเป็นครั้งสุดท้ายนะคะว่าให้คุณปล่อยฉันได้แล้ว ไม่งั้น...”

“ไม่งั้นอะไรหรือ” เซลิกตัดบทก่อนที่เธอจะพุดจนจบประโยค
“คุณสู้แรงผมไม่ไหวหรือบัว”

ตัวเล็กท่ามตอย่างนี้ ต่อให้มีเป็นสิบกี่ทำอะไรเขาไม่ได้ การที่
โดนเขาลากตัวปลิวอยู่ตอนนี้ก็ยืนยันได้เป็นอย่างดีแล้วด้วย

“ใครบอกว่าสู้ไม่ได้ล่ะคะ”

บัว!

เธอเตะเขา เตะเข้าที่ปลี้น่อง ครั้งแรกไม่เป็นไร ครั้งต่อมาจึง
เพิ่มน้ำหนักมากขึ้น ถือเสียว่าเป็นการเอาคืนเรื่องเมื่อสองปีก่อนด้วย
ซึ่งเธอไม่ใช่คนแค่นั่งฟังหูอะไรหรอก ก็แค่ไม่เคยลืมว่าใครทำอะไร
กับตัวเองเท่านั้น และเมื่อเขายังไม่เป็นอะไรสักที ครั้งที่สามจึงตามมา
แล้วครั้งนี้ก็เป็นเธอเสียเองที่เสียหลักเกือบล้มหัวที่ม โขคตที่เขาหันมา
ช่วยประคองเอาไว้ ซึ่งเธอคงจะซึ่งอยู่หรือหากมือของเขาไม่ทาบบน
อกอวบพอดี

“คุณเซลิก! คุณทำอะไรเนี่ย” บัวชมพุดีมือเขาอย่างแรง

“อะไรกันบัว เตะนิดเดียวเอง ทำเหมือนโดนของร้อน ทำเหมือน
ไม่เคยมือกันมาก่อนอย่างนั้นแหละที่รัก” เซลิกปฏิเสธไม่ได้เลยว่า
เขาชอบที่เธอเป็นแบบนี้มากกว่าเธอคนเดิมเสียอีก เกิดมาเป็นเมียเขา
ทั้งที่ มันก็ต้องฤทธิ์มากสู้คนแบบนี้สิ ชีวิตคู่ถึงจะสนุก

‘ที่รักอีกแล้ว สามครั้งแล้วนะ’ บัวชมพูกัดฟันกรอดๆ ส่วนเขามองมือของตนเองอย่างเสียตาย ไม้ที่ถูกเธอทิ้งตะหังตีคงไม่ระคายผิวเขาลักนิด เป็นเธอต่างหากที่รู้สึกเจ็บมือเจ็บเท้า

“ดูหน้าคุณสิบัว ไม่ได้ตั้งใจแค่นี้ก็บึ้งตึงเสียแล้ว เป็นคนเอาแต่ใจตั้งแต่เมื่อไรนะ เธอเป็นว่าถ้าอยากจะเรียกร้องค่าเสียหายก็ได้นะ ผมยินดีจ่ายตามที่คุณเรียกร้องโดยไม่มีข้อแม้หรือข้อต่อรองใดๆ เลย เผื่อว่ามันจะทำให้คุณยิ้มกว้างๆ ให้ผมชื่นใจบ้าง” เห็นเธอดูอารมณ์เสีย เขาก็หวังว่าเงินจะช่วยทำให้เธออารมณ์ดีได้ เหมือนแม่ของเขาที่มักจะอารมณ์ดีทุกครั้งที่มียอดเงินเพิ่มเข้าไปในบัญชีให้ทานได้ใช้จ่ายแก้เครียด

“คิดว่ารวยมากหรือไงคะ ถึงเอาเงินมาพาดหัวชาวบ้านแบบนี้”

“แล้วคิดว่ารวยมากไหมล่ะ” คนที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ถามกลับน้ำเสียงกลัวหัวเราะ เมื่อครูคงเพราะโมโหเธอเลยถามอย่างนั้นฐานะของเขาอยู่ในระดับใดเธอเองน่าจะรู้ดีกว่าใคร

“มากค่ะ มากที่สุดเลย” กระแทกเสียงตอบอย่างหงุดหงิด “แต่เงินของคุณซื้อฉันไม่ได้หรอกนะคะ เพราะฉะนั้นไม่ต้องเอามันมาพาดหัวฉัน!”

“แต่คุณเอาบางอย่างพาดหัวผมได้นะ” เวลาเธอโกรธแล้วหายใจแรงๆ หน้าอกของเธอนำมองเหลือเกิน มันขยับเคลื่อนขึ้นลงจนนึกอยากจะทำเอื้อมมือออกไปช่วยประคอง เป็นห่วงกลัวว่าไหลเล็กๆ จะรับน้ำหนักไม่ไหว

“คุณเซลิก!” เขากลายเป็นคนหยาบคายมองหน้าอกผู้หญิงแบบนี้ไปได้อย่างไรกัน ถ้าไม่ติดที่ว่าทำร้ายเขาแล้วเรื่องราวจะบานปลายใหญ่โต เขาก็จะจิ้มให้ตาบอดสักข้าง

“เอาน่าบัวใจเย็นๆ หน่อยเถอะ ใครจะกล้าเอาเงินพาดหัวคุณกัน คุณน่าจะอย่าฤทธิ์มากจนผมต้องใช้กำลังจุดกระซางมากกว่านี้ หรือต้องอุ้มกันลงขณะที่รัก เดี่ยวคุณจะเจ็บตัวเปล่าๆ”

ที่รักอีกแล้ว แถมยังเพิ่มคำว่าทูนหัวมาอีกคำด้วย บัวชมพูไม่ยอม
ได้ยินคำพวกนี้เลย

“เลิกเรียกฉันว่าที่รัก หรือเรียกด้วยคำอะไรที่ไม่เหมาะสม แล้ว
ฉันจะ...คุณเซลิค!” เขาอุ้มเธอ ทั้งที่เธอกำลังจะต้อรอง ช้ำยังก้มหน้า
ลงมาข่มขู่ชิดแก้มนุ่ม

“เรียกซิกซ์อย่างที่เคยเรียกสิ เรียกเซลิคๆ อยู่ได้ รำคาญหุชะมัด”

“ฉันไม่เคยเรียกค่ะ” ถ้าไม่นับเวลาที่เธอหลุดปากเรียกโดยไม่ตั้งใจ
เธอก็ไม่เคยเรียกเขาด้วยชื่อที่เฉพาะคนภายในครอบครัวเขาเรียก
เพราะเธอถือว่าเป็นคนนอก เธอไม่กล้าบังอาจไปทำตัวตีสินกับเขาหรอก

“บัว” อยู่ๆ เขาก็เรียกเธอด้วยน้ำเสียงตกใจ “ยังไม่ทันแก่
ความจำเสื่อมได้ไง”

เธอถลึงตาดูใส่เขา ดูพูดซ้ำ แล้วยังลตช่องว่างด้วยการโน้มใบหน้า
ลงมาใกล้เสียจนแทบจะหายใจรดกันอยู่แล้ว

“ฟังนะ ถ้าคุณยังไม่ยอมเป็นเด็กดีสักทีผมจะจูบโชว์ทุกคน
ผมคิดถึงจูบหวานๆ ของคุณจะแยแล้วตอนนี้ และแน่นอนว่าผมจะ
ไม่จูบคุณแค่รอบเดียวหรอก”

บัวชมพูเม้มริมฝีปากแน่น แค่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดตอนนี้เธอก็ไม่รู้
จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว มันร้อนฉ่าด้วยความอับอายไปหมดทั้งตัว
ถ้าต้องมีฉากวาบหวิวเกิดขึ้นอีก เธอคงไม่กล้าสู้หน้าใครได้อีก และ
เมื่อรู้ว่าตนเปลืองวางมือลงไปแล้วไปสัมผัสไรชนบนแผ่นอกแกร่ง ก็ทำให้
เกิดอาการหน้ามืดขึ้นมาดี๊อๆ แถมยังแสบๆ ร้อนๆ ในใจมุกชอบกล

“มีปัญหาอะไรกับบอกผมหรือเปล่า จ้องไม่วางตาเชียว” เซลิค
ก้มมองคนในอ้อมแขนที่เสียบกริบผิดปกติ ตนเองกำลังพาเธอก้าวเดิน
ด้วยจังหวะหนักแน่นมั่นคง นำกลุ่มบอดีการ์ดนับสิบตรงมายังลิฟต์
โดยสารที่ตอนนี้เสิร์ฟผู้ซึ่งต้องการรางวัลใหญ่วิ้งตุบๆ ไปเตรียมพร้อม
รอให้บริการอยู่เบื้องหน้าแล้ว

“หวงเหอ จั๊นติดกระดุมชะลิ”

“ฉันไม่ได้หวงค่ะ” ที่เธอมองไม่วางตาก็คือเพราะต้องคอยระวังไม่ให้มือไปโดนมันอีก คนอะไรก็ไม่รู้ชั้นเยอะจนนี่ก็อยากหยิบมิดโกนมากำจัดออกให้ ไม่สิ คนอย่างเขาควรใช้ไฟแช็กกลนน่าจะดีกว่า อยากเห็นเขาทุรนทุรายบ้างสักครั้ง

“แต่คุณรีบติดกระดุมให้ผมเลยนะบัว” เซลิกแอบยิ้มในใจอย่างลึกลับ บัวชมพูก็ยังคงเป็นบัวชมพู เธอคงรักเขามากถึงหึงหวงแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ

“ฉัน...” บัวชมพูมองมือตนเองอย่างอึ้งๆ เธอทำลงไปโดยไม่รู้ตัว

“ฉันแค่ไม่ยอมมองมัน” บัวชมพูกล่าวสาบานว่าเป็นเพราะเหตุผลนี้จริงๆ ที่สำคัญถ้าติดกระดุมเสียให้เขาเรียบริ้อยเธอก็ไม่ต้องระวังมือด้วย ส่วนเรื่องหวง เธอจะหวงเขาทำไมในเมื่อเขาไม่ใช่ของเธอเสียหน่อย แม้กระทั่งตอนที่เธอมีสิทธิ์หวงเขาได้ เธอยังไม่เคยหวงเลย

“คงเพราะอกนากินของผมมองแล้วใจมันสั้นลึนนะ เลยไม่กล้ามองนานๆ”

“ค่ะ” กัดฟันตอบออกไปตามจริง ถ้าไม่นับเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อนที่เธอเมาไม่ได้สติ นี่ก็ถือเป็นครั้งแรกที่เธอเฝ้าผู้ชายมากเสียขนาดนับเส้นขนบนตัวอีกฝ่ายได้ เชื่อว่าผู้หญิงคนอื่นที่ตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ก็คงใจสั้นกันทั้งนั้น ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก

เมื่อเขาวางเธอลงหลังจากเข้ามาอยู่ในลิฟต์กันแล้ว ซึ่งนอกจากมาร์คัสแล้วคนอื่นๆ ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ตามเข้ามา เธอก็รีบถอยหนีไปซิดอีกมุม รู้ว่าอย่างไรก็หนีเขาไม่พ้น เพราะเขาสาวเท้าตามมาติดๆ กักขังเธอเอาไว้ด้วยร่างสูงใหญ่ที่เบียดชิดเข้าหาเธออย่างคุกคาม ไม่รู้เธอคิดไปเองหรือเปล่า เขาดูตัวโตขึ้นกว่าเมื่อสองปีก่อน ในขณะที่เธอดูเหมือนจะตัวหดเล็กลง

“ฟังนะบัว” ปลายนิ้วเรียวยาวไขว่ไปหน้าของเธอขึ้น จะคุยกันให้รู้เรื่อง

ก็ต้องมองหน้าสบตากันถึงจะถูก “ผมมีเวลาให้คุณแค่ไม่กี่นาที หวังว่าคุณคงไม่เล่นตัว รีบหายอนเร็วๆ นะบัว”

“คุณเซลิค ใครร้องอะไรงอนอะไรคะ” บัวชมพู่จ้องเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลทองของเขาย่างงุนงง เขาเปลี่ยนเรื่องเร็ว หรือว่าเธอสมองข้าวมักมีวแต่เมากลิ่นเหม็นผสมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ จากตัวเขา ถึงได้คิดตามเรื่องที่เขาพูดไม่ทันเลย

“คุณโง่ คุณกำลังงอนผม” เซลิคตอบกลับชัดเจน ไม่มีทำทีล้อเล่นเลยแม้แต่น้อย

“มัว! ฉันไปงอนคุณตั้งแต่เมื่อไรกันคะ”

“สองปีที่แล้ว” คราวนี้น้ำเสียงของเขายังบอกถึงความชัดเจนจริงจัง

“อ้อ ถ้าเป็นเรื่องเมื่อสองปีก่อนฉันลืมความรู้สึกไปหมดแล้วค่ะ!”

ตอบโต้เขาด้วยเสียงดังฟังชัดกลับไปบ้าง เมื่ออยู่ในนี้บัวชมพู่ก็ไม่กลัวว่าคนนอกที่ไม่รู้เรื่องราวในอดีตของเธอจะได้ยินสิ่งที่พูดแล้ว

“นั่นโง่ คุณงอนผมจริงๆ ด้วย” เขาสรุปเอง สรุปแล้วยิ้มมั่นใจเสียด้วย

“คุณเซลิค! คุณต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ค่ะ” เธออยากจะทำกรีดใส่หน้าเขานัก ผู้ชายคนนั้นทำไม่ถึงได้ดื้อดึงพูดไม่รู้เรื่องอย่างนี้ เธอบอกว่าไม่ก็คือไม่ เขาเข้าใจเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร

“ซิกซ์! เรียกซิกซ์” เขาสั่ง

บัวชมพู่ส่ายหน้าระรัว ครั้งล่าสุดที่เรียกแบบนี้เมื่อเกือบสองปีก่อน เขาจูบเธอ จูบที่กระแทกลงมารุนแรงจนทำเธอเลือดออก กินอาหารเผ็ดไม่ได้ไปหลายวัน และเมื่อเขาบ้าไปแล้ว เธอก็ต้องหาทางเอาตัวรอดแต่จะหวังพึ่งบุคคลที่สามที่เอาแต่ยืนหนึ่งหันหลังให้เธอกับเขาอย่างมาร์คัสก็คงไม่ได้

‘ใครก็ได้ช่วยด้วย’

พลันสายตาของบัวชมพู่ก็ปะทะเข้ากับกล้องวงจรปิด ในที่สุด

เธอก็มีทางรอดแล้ว เจ้าหน้าที่สักคนจะต้องมองเห็นเธอ “ช่วยด้วยคะ ช่วยด้วย อ้อ...”

ริมฝีปากอุ่นของเขาดจับเข้าหากลิบปากอิมเต็มเขี้ยววนที่เคลือบลิปสติกสีอ่อนกลิ่นกุหลาบของเธอก็ให้เงียบหายไป เขาดูอย่างเรียกร้องมากกว่าจะเป็นการลงโทษ ดวงตาคู่หวานของบัวชมพูเบิกกว้าง ผู้ชายบ้าตรงหน้าจួយโอกาสกับเธอได้อย่างหน้าด้านๆ เมื่อครั้งที่แต่งงานกัน คำก็รังเกียจ สองคำก็รังเกียจ

“ที่นี่ยังจะโวยวายอีกไหม แต่ถึงโวยวายไปก็ไม่มีใครช่วยคุณได้หรอก คนที่นี่ถึงไม่ใช่คนของผม แต่ก็ไม่มีใครกล้าขัดใจผมหรอกนะ ที่รัก” เซลิกมองริมฝีปากที่บวมเจ่อขึ้นเล็กน้อยจากฝีมือของตนด้วยความพึงพอใจ ในขณะที่เธอยังตกตะลึงไม่หาย ไม่รู้จะรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้อย่างไร นอกจากยืนหอบหายใจถี่

“ที่รัก...”

“ฉันไม่ใช่ที่รักของคุณ!” ในที่สุดเธอก็ได้สติกลับมา เขาจะต้องให้เธอบอกอีกกี่ครั้งถึงจะยอมเลิกเรียกเธอด้วยถ้อยคำนี้ “คุณมันเสียสติไปแล้วคุณเซลิก”

“เพราะคุณนั่นแหละ” เซลิกหัวเราะเบาๆ กับท่าทางจิ้มที่หน้าอกอวบเล็กน้อยงงๆ ของเธอ “คุณปล่อยให้ผมทรมานตั้งสองปี ความคิดถึงทำให้คนเป็นบ้าได้ จงรู้ไว้ด้วย แล้วที่หลังอย่าได้ทำอย่างนี้กับผมอีกนะทูนหัว”

“คุณ...พะ...พูดอะไรของคุณ” ในขณะที่เธอสะบัดศีรษะไล่ความรู้สึกมึนๆ งงๆ ออกไป เพื่อจะได้เข้าใจสิ่งที่เขาต้องการสื่อ เซลิกก็อมยิ้มกรุ้มกริม แวดตาเอ็นดู ก่อนที่จะมีเสียงมาร์คัสแทรกมาเบาๆ

“ถึงแล้วนะครับนาย”

เซลิกผงกศีรษะรับ จีบร่างบางของบัวชมพูให้อยู่ในท่าที่สะดวกต่อการอุ้ม “ไปนอนคุยกันดีกว่า เผื่ออะไรๆ มันจะง่ายขึ้น”

“ไม่ต้องค่ะ ฉันเดินเองได้ค่ะ!” พ้นออกไปจากลิฟต์นี้เธอจะวิ่งหนีให้สุดชีวิต

“อู๊ แต่คุณนะเก็บแรงขาไว้ทำอย่างอื่นดีกว่า” เขาไม่ฟังเธอเลย ดับฝันเธอด้วยการอุ้มเธอลอยขึ้นจากพื้นอย่างรวดเร็ว และแม้ว่าเธอจะทั้งตื่นทั้งร้องแค้นไหน เขาก็สามารถพาเธอเข้ามาในห้องพักห้องหนึ่งได้

“อย่าตามมานะคะ หยุดอยู่ตรงนั้นเลยนะคุณเซลิค” บัวชมพูนุถอยหนีไปซิดีอีกฟากของเตียงทันทีที่เขาวางเธอลง หัวใจเต้นระรัวราวกับดนตรีร็อก ในลิฟต์ว่าแยะแล้ว ตรงนี้แยะกว่าเป็นทบเท่าทวีคูณ

“ผู้หญิงนี่ปากกับใจไม่ตรงกันแบบนี้ทุกรายหรือเปล่านะ ปากบอกว่าอย่าตามๆ แต่ความจริงคืออยากให้ตามต่างหาก พอไม่ตามถึงอนเฮื้อ ง้อคนที่อนเราสะสมมาถึงสองปีนี่ทำทางจะยากแฮะ” แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้หรอก เธอต้องโทษตัวเองด้วย ถ้าเธอไม่หนีมาไกล ไม่เปลี่ยนชื่อนามสกุล และติดต่อกับใครทางไหนบ้าง เขาคงจะตามหาเธอพบในไม่กี่วัน

“ถอยไปนะ!” นัยน์ตากลมโตมองร่างสูงที่เคลื่อนไหวเข้ามาหาอย่างช้าๆ ด้วยความหวาดหวั่น

“ฉัน...ฉันไม่รู้ว่าอะไรเข้าสิงคุณ ไม่รู้ว่าสมองคุณเป็นอะไรไป แต่ฉันอยากบอกให้คุณรู้ว่า ฉันไม่ได้งอนคุณ เพราะฉันไม่ได้รับรักคุณเหมือนในอดีตแล้วค่ะ!”

“ไม่เอาหนา” เซลิคส่ายหน้า แบบนี้นะเขาเรียกว่างอนซัดๆ “ผมก็ตามมาถึงที่แล้วนะบัว อย่าใจร้ายแกลังผมน้ากเลย”

เขาวางเข้าข้างหนึ่งลงบนเตียง ก่อนจะพุ่งรวบตัวเธอเอาไว้ไม่ให้หนีไปไหน ยกตัวเธอมาหนึ่งกึ่งกลางเตียงแล้วทำแขนทั้งสองข้างคร่อมร่างสั้นเท่าไรทางหนี “ขอโทษที่เคยพูดว่าจะไม่แตะต้องตัวคุณอีก ขอโทษที่เคยบอกว่ารังเกียจ ขอโทษที่เคยแกล้งใช้งานคุณสารพัด ขอโทษที่ทำให้คุณเสียใจ”

บัวชมพูนั่งอึ้ง หากไม่ใช่ลมหายใจอ่อนๆ ของเขาที่เป่ารดลงที่แก้ม คอยย้ำเตือนว่านี่คือความจริงไม่ใช่ความฝันละก็ เธอก็คงจะหลงเคลิ้มไปแล้ว

“กลับไปเริ่มต้นกันใหม่เถอะนะที่รัก”

“ไม่! ฉันไม่กลับไปกับคุณหรอกค่ะ” ตวาดเสียงใส ไม่มีทางเสียพรอกที่เธอจะหลงกล ก่อนที่จะคว้าโคมไฟขึ้นมาฟาดลงบนศีรษะของเธออย่างแรง ก่อนที่ทุกอย่างจะตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง

“บัวชมพู่!” เซลิกคำรามลั่น มือข้างหนึ่งกุมศีรษะตัวเองด้วยความตกใจ โชคดีที่หัวแข็งพอ ไม่อย่างนั้นคงได้เลือดไปแล้ว

“อย่ามองฉันด้วยแวตาดูแบบนั้นนะคะ ฉัน...” ‘ฉันกลัว’ เธอกลืนถ้อยคำสุดท้ายลงไปทันก่อนที่จะเปลือยพุดออกมา จะให้เขารู้ไม่ได้ว่าเธอรู้ลึกอย่างไร

“กะเอาให้ตายเลยใช่ไหมเนี่ย” มันเจ็บใช้ได้เลยแหละ

“คุณบังคับให้ฉันทำมันเอง!”

“แล้วคุณจะงอนอะไรนักหนาบัว งอนถึงขั้นทำร้ายสามิตัวเองเนี่ย มันร้ายแรงเกินไปนะพูนหัว” เขาขยับเข้าหาเธอก็อีก แคโคมไฟอันเดียวไม่ทำให้เขาล่าถอยได้ง่ายๆ พรอก

“ฉันไม่ได้งอน!” บัวชมพู่พยายามข่มความกลัว ย้ำเสียงแข็งกับเขาอีกรอบ ยกสองมือदनอกแกร่งเอาไว้ ในขณะที่เขาก็มโอบหน้าลงมาจนเกือบจะชิดติดกัน

“หรือจะต้องให้ผมคุกเข่าอ้อนวอนถึงจะเลิกงอนครับคนดี”

บัวชมพู่สายหน้า ต่อให้เขาทำมากกว่าคุกเข่าเธอก็ไม่หายงอนพรอก เพราะเธอไม่ได้งอนเขา ไม่ได้งอนเลยจริงๆ

“เอ...หรือว่าต้องการให้ผมรักคุณทั้งตัว งั้นก็ได้ จัดให้เดี๋ยวนี้เลยคนสวย” จบคำเขาก็เอื้อมมือมาที่ชายกระโปรงของเธอ

“กรี๊ด! ไม่นะคะ” บัวชมพู่พยายามจะหยุดการกระทำของเขา

แต่ยิ่งเดินเหมือนยิ่งทำให้เข้าทางเขามากกว่าเดิมเสียอีก ชูลมุนกันลักพัก ชายกระโปรงตัวเก่งก็เลื่อนขึ้นมากองที่เอวคอดก็ว่า

“พระเจ้า! เมียผมเช็กซีเป็นบ้า” เซลิกชูด์ปากเบาๆ หลานๆ เคยบอกเขาว่าพี่บัวชอบสีแดง สงสัยคงจะชอบจริง สองปีก่อนในคืนนั้น เธอก็สวมบิกินีลูกไม้สีแดง วันนั้นก็เช่นกัน แดงร้อนแรงจนเขาแทบคลั่ง นึกอยากจะเป็นวัวกระทิงหนุ่มพุ่งเข้าหามันเหลือเกิน

“ไอ้คนบ้า!” เขาจ้องเธอ จ้องเขม็งราวกับว่ามองทะเลลูเนื้อผ้าได้ แล้วยังรวบข้อมือเธอเอาไว้อย่างรวดเร็วไม่ยอมให้เธอปกปิดมันให้พ้น จากสายตาเขไปอีก

“ที่รักจ๊ะ คำตำเมื่อครู่ผมจะถือว่ามันเป็นคำขมนะ” ในเมื่อเธอซึ่งอ่อนน้อม ก็ต้องง้อด้วยภาษากายนี้แหละ ถ้าเธอได้รู้ว่าเขารักและต้องการเธอขนาดไหน เธอจะไม่มีวันผลักใส่เขามากเด็ดขาด ทว่ามันกลับไม่่ง่ายอย่างที่คิด เพราะเธอกวีตริ้องและดีนรอนอย่างเอาเป็นเอาตาย ทำให้เขาถอดกระโปรงเธอได้แค่ชิ้นเดียวทั้งที่เธอควรจะไปเปลือยเปล่าไปแล้ว ถ้าชิ้นเป็นแบบนี้ต่อไป เมื่อถึงช่วงสำคัญคงได้หมดแรงกันทั้งคู่พอดี พอรู้ว่างอนแล้วฤทธิ์เยอะอย่างนี้ สาบานได้เลยว่าเขาจะไม่ทำให้เธออ่อนเขาก็ดูเด็ดขาด

“...บัว” เซลิกชะงัก อยู่ๆ เธอก็วิ่งไปเสียดื้อๆ เมื่อต้นกายออกห่าง ก็พบว่าเปลือกตาของหญิงสาวเจ้าของดวงหน้าหวานที่ทรมาณตนมาถึง สองปีปิดสนิท

“บัวชมพู” เขาเขย่าเธอเบาๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่มาร์คัส ผลักประตูห้องก้าวเข้ามา นัยน์ตาสีน้ำตาลทองทอประกายดูกร้าวทำเอา มาร์คัสหันหน้าหนีไปอีกทางแทบไม่ทัน

“เอ่อ...ขอประทานโทษครับ ผมเคาะประตูแล้วนะครับ” มาร์คัส ลอบถอนหายใจเบาๆ เกือบไปแล้วเขา เกือบได้เห็นหนังรักอิโรติกแบบสุดๆ เสียแล้ว

“แล้วนายเข้ามาเพื่อ!” เซลิกกระซอกเสียงถามพลางจัดการดึงผ้าห่มมาคลุมตัวบัวชมพู่เอาไว้ เมื่อครู่ถือว่าโชคดีที่เขาตัวใหญ่มากพอจะใช้ร่างกายตัวเองบังร่างกายส่วนล่างของบัวชมพู่เอาไว้ได้ มาร์คัสก็มาร์คัสเถอะ ถ้าเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นโดนดีแน่

“คุณท่านทั้งสองกับคุณนิตากำลังรออยู่นะครับ”

“รู้แล้ว” ถ้าไม่ใช่เพราะไม่อยากจะให้ใครบุกมาที่นี่ ในเวลาที่เขายังง้อเธอไม่สำเร็จ เขาคงจะให้มาร์คัสไปบอกคนเหล่านั้นว่าเขาไม่วางซึ่งแน่นอนว่ามีคนไม่เชื่อ แม่นั้นแหละจะบุกมาที่นี่เพื่อพิสูจน์ให้เห็นใจว่าเขาโกหกหรือไม่ คนซึ่งอนกัคงไม่วางดีถึงแม่เขาไปเป็นพวก และแน่นอนว่าเธอจะได้พวกเพิ่มมาอีกคนเป็นของแถมคือพ่อของเขา สามปีที่ตามใจภรรยาทุกอย่างโดยเฉพาะเรื่องแก๊งปืนหัวลูก เพราะแค้นฝังหุ่นเรื่องที่ลูกดูดนมจากเต้าเมียนคนละปีสองปีวางั้น พ่อที่ดีเขามีแต่ส่งเสริมลูกให้ได้กินนมจากเต้าแม่ให้นานที่สุด ไม่ทำอย่างนี้หรอก

“นายอยู่ที่นี้ผ้าเธอเอาไว้แล้วกันนะมาร์คัส อย่าปล่อยให้หนีไปไหนได้ เสร็จธุระแล้วฉันจะรีบกลับมาสะสางเรื่องที่ยังค้างคาต่อให้เสร็จ”

“ครับนาย” มาร์คัสรับคำ

เซลิกทอดสายตามองอดีตภรรยาของตนเองแววตาเคร่งเครียดปิดไม่มิด เขาสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงจากตัวเธอ ถ้าเธอร้องให้กรี๊ดร้อง หรือวิ่งหนีทันทีที่เจอกัน เขาคงจะสบายใจกว่านี้ ระยะเวลาสองปีคงไม่ช้าเกินไปสำหรับเอาตัวเธอกลับไปอยู่ในครอบครองของเธออีกครั้งหรอกนะ ไม่รู้ละ อยากรู้เขาก็คงจะดี จะดีมีแบบนั้น จะหลอกตัวเองไปจนกว่าจะเอาชนะใจเธอได้อีกครั้ง

“เดี๋ยวผมมานะบัว รออยู่ตรงนี้ห้ามหนีไปไหน จะรีบกลับมาหา”

เซลิกหอมหน้าผากเนียน หอมแก้มนุ่มทั้งสองข้าง ปิดท้ายด้วยจู๊ปริมฝีปากอิมได้รูปน่าจูบเบาๆ ทำมากกว่านี้ไม่ได้ เพราะสัมผัสน้อยนิด

แค่นี้ก็ทำเอาเขาแทบจะทนไม่ไหว ไม่รู้เขาเป็นพวกที่ขึ้นสมองตั้งแต่เมื่อไร ใจมันถึงได้อยากจะให้เธอตกอยู่ใต้ร่างเขาทั้งวันทั้งคืน

“คุณบัวเธอเป็นอะไรหรือครับนาย” มาร์คัสยังคงยืนนิ่งที่เดิม ยังไม่ได้หันมามองหญิงสาวบนเตียง แต่ตอนที่เข้ามาเขาเห็นเธอเหมือนคนไม่ได้สติ

“เป็นลมนะ เมื่ฉันทัวญอ่อนแบบนั้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้วแหละ” เมื่อสองปีก่อน เขาจำได้ดีเลยละว่าเธอสะดุ้งทุกครั้งที่ได้ยินเสียงเขาเรียก ไม่รู้จะตกใจทำไม ทั้งที่บางครั้งเขาแค่เรียกเบาๆ เท่านั้น ฉะนั้นเธอจะตกใจกลัวเขาจนเป็นลมก็ไม่แปลก แต่ไม่ใช่ตอนนี้หรอก เสียเวลาเวลาไม่อำนวย ไม่มันคงได้ปลุกคนแก่งัดสติด้วยวิธีเด็ดๆ

“ฝากด้วยแล้วกันนะ”

มาร์คัสโค้งศีรษะรับคำ ยืนนิ่งรอจนกระทั่งร่างสูงของเซลิกก้าวพันออกไปแล้วเขาจึงหันหน้ามาทอดสายตามองหญิงสาวที่นอนนิ่ง พร้อมรอยยิ้มขำมุมปาก

“นายไปแล้วครับคุณบัว ไม่ต้องแก่งัดเป็นลมหรอกครับ”

บัวขมพุดค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น พยุงกายลุกนั่งมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อทุกอย่างเป็นจริงอย่างที่มาร์คัสพูด ผู้ชายบ้าคนนั้นออกไปแล้ว เธอรอดแล้ว แต่คงจะรอดแค่ช่วงระยะเวลาสั้นๆ เพราะเขาบอกว่าจะรีบกลับมา

“ดูออกด้วยหรือคะ” บัวขมพุดยิ้มเจื่อนๆ อายๆ เมื่อหันมาสบตากับมาร์คัส

“เกือบดูไม่ออกเหมือนกันครับ คุณบัวแก่งัดเป็นลมได้เนียนมากครับ” มาร์คัสจงใจโกหกเพื่อทำให้เธอสบายใจ การดูแลจะได้เป็นเรื่องง่าย

“จริงหรือคะ เอ่อ...คุณมาร์คัสคะ ช่วยด้วยค่ะ ช่วยบัวด้วย บัวอยากออกไปจากที่นี่”

มาร์คัสส่ายหน้าเป็นคำตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด คนตรงๆ และซื่อสัตย์อย่างเขาเจ้านายลึงเภาไว้อย่างไรก็ต้องเป็นไปตามนั้น

“ขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้คุณผิดหวัง แต่ถ้าคุณอยากออกไปจากที่นี่จริงๆ คุณคงต้องรอคุณเซลิคกลับมา แล้วขอร้องเขาดูนะครับ”

“ไม่มีทางหรอกค่ะ เขาไม่ยอมมายุติๆ ด้วยหรอก” บัวชมพูเชื่อว่าต่อให้เธอพูดอย่างไรมันก็คงไม่สามารถทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไปได้ “เขาเสียสติไปแล้ว เกิดอะไรขึ้นกับเขานั่นหรือคะ ทำไมเขาถึงเป็นได้ขนาดนี้”

รอยยิ้มซ่อนปรากฏบนใบหน้ามาร์คัสครู่หนึ่ง เมื่อรู้ว่าว่าเปลอสแสดงอารมณ์ออกไปเขาก็รีบตีสีหน้าหนึ่งเรียบ ไม่ยอมมพูดหรืออธิบายใดๆ ปลอ่ยให้มาเพียงเถื่อนที่ใครๆ หลายคนเรียกกันถูกเข้าใจผิดต่อไป

“ถ้าบัวยังถูกขังอยู่ในนี้ จนไม่สามารถกลับบ้านได้ตามเวลาปกติ มันต้องแย่มากๆ แน่ค่ะ” แค่คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้นหลังจากการกลับผิดเวลา น้ำตาของบัวชมพูก็เอ่อคลอ ปวดลึกในหัวใจจนยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ ถ้าเธอไม่ลืมหยิบมือถือมาจากโต๊ะทำงานด้วยตอนที่ตามหัวหน้าออกมาถึงคงจะดี อย่างน้อยก็จะได้โทร.บอกว่าเกิดอะไรขึ้น หรือไม่ก็จะได้โทร.แจ้งตำรวจ

“คุณพูดเหมือนมีใครรออยู่ที่บ้าน” กิริยาของบัวชมพูทำให้มาร์คัสสงสัย เธอสะดุ้งเฮือกทันทีที่รู้ว่าเขาจับพิรุณบางอย่างได้

“ตอนที่อยู่ข้างล่างผมได้ยินที่คุณพูดกับคุณเซลิคเจ้านายผมแทบทุกคำนะครับ ที่บอกว่าไม่มีใคร คุณคงไม่ได้โกหกเพื่อผลประโยชน์บางอย่างหรอกนะ”

“ปะ...เปล่าค่ะ ไม่ค่ะไม่ได้โกหก บัวตัวคนเดียว อยู่คนเดียว ไม่มีใครจริงๆ ค่ะ” บัวชมพูพยายามบังคับน้ำเสียงให้กลับมาเป็นปกติที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่มันช่างน่าขัน ยิ่งบังคับ มันยิ่งสั้น ได้แต่ภาวนาอ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าขออย่าให้เขาเอะใจจนส่งคนไปดูที่พักของเธอเลย

“ถ้าไม่มีก็ดีแล้วครับ เพราะถ้ามีนายคงไม่ปล่อยเอาไว้แน่ คุณเองก็รู้ดีว่านายไม่ชอบคนโกหกหลอกลวงมากแค่ไหน ขอรับรองว่าอย่าทำให้ นายของพวกเรากลายเป็นฆาตกรเลยนะครับ” มาร์คัสบอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น คนฟังสะอึกอึ้ง นิ่งนิ่งตัวแข็งค้าง ใบหน้าซีดขาวเป็นกระดาก ถ้าตัดสินใจย้ายไปอยู่เมืองเล็กๆ ที่ห่างไกลผู้คนตั้งแต่แรก วันที่ต้องมานั่งอกสั่นขวัญหายเช่นนี้ก็คงไม่มีทางเกิดขึ้น

หลังจากนั้นมาร์คัสก็ออกไปรอข้างนอก ปล่อยให้บัวชมพูเดิน กระวนกระวายในห้องนอนกว้างเพียงลำพัง เธอต้องหนี แต่เธอไม่รู้ว่า จะหนีอย่างไร ความสูงขนาดนี้ ถ้าหนีทางหน้าต่างคงได้ตกลงไปตาย อย่างน่าอนาถ ถ้าบุกออกไปตรงๆ เลยคนของเขาก็ไม่ใช่เหนื่อยๆ ไม่วาย ถูกหิ้วกลับมา

ขณะที่กำลังคิดจนหัวแทบระเบิดอยู่นั้น เสียงดังโครมครามจาก ด้านนอกก็ทำเอาร่างบางสะดุ้งเฮือก เธอคิดว่าเซลิกกลับมาแล้ว ตัดสินใจ วิ่งมาหลบอยู่ในห้องน้ำ ถอดฝักบัวมาเป็นอาวูช โชคดีที่พอจะมีความรู้นี้ อยู่บ้าง ถอดยากกว่าที่เคยเจอมาแต่ก็ไม่เกินความสามารถ ยิ่งบวกกับความตกใจกลัวยิ่งทำให้เธอมีแรงเยอะกว่าปกติ หมายมั่นว่าใครก็ตาม ที่โผล่เข้ามา เธอจะฟาตไม่เลี้ยง

2

มาเล่นเกมไล่จับกันเถอะ

คิ

วเข้มของเซลิคฆมวดเป็นปมทันทีเมื่อก้าวเท้าออกมาจากตัวลิฟต์แล้วพบกับภาพเหตุการณ์อันน่าฉงน ผู้ชายที่อยู่ตรงนั้น คนที่สวมชุดผ้าฝ้ายพื้นเมืองสีเทาแขนขาสั้นกับรองเท้าแตะคือ ฉอน อธิป คาร์สัน พี่ชายของเขาเอง ดูเหมือนว่ามันกำลังตกที่หนึ่งลำบาก หรือไม่ก็เพี้ยนไปแล้ว ถึงได้ยอมปล่อยให้หญิงสาวร่างเล็กไม่ต่างจากบัวชมพูของเขากระทุ้งศอกแหลมๆ เข้าท้องเต็มๆ แล้วมันก็ร้องโอดโอยคล้ายเจ็บปวดหนักหนา สงสัยอยากเปลี่ยนอาชีพจากนักธุรกิจเป็นนักแสดงชาย ทำทางน่าจะไปรุ่งเสียด้วย แบบนี้รางวัลออสการ์คงอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม

“ไอ้คนลามก!”

น้ำเสียงนั้นค่อนข้างรุนแรง โชคดีที่หลังจากเธอตำหนิพี่ชายเขาเสร็จ เธอก็เงยหน้าขึ้น ทำให้เขาไม่ต้องเสียเวลานึก ถึงแม้เธอจะไม่ได้หันมาทางนี้ แต่ก็ดูออกว่าเธอคือ นิดา รุ่งพานิชตระกูล ทายาทสาวคนเดียวของเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ หญิงสาวที่ชอบทำหน้าตาบึ้งตึง ดูไม่เป็นมิตร

ตลอดเวลาที่นั่นเอง

“ไปตายซะ!”

เมื่อได้ยินเธอใช้ถ้อยคำที่รุนแรงขึ้น ปมที่เคี้ยวของเซลิก็ขมวดแน่น ยิ่งกว่าเดิม เจ้าพี่ชายตัวดีของเธอคงไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้ เมื่อสาวเจ้าจะเดินหนีมันก็ผวาคว่าท่อนแขนนั้นเอาไว้ราวกับเป็นของสำคัญที่ปล่อยผ่านไปไม่ได้ นั่นทำให้มันโดนเธอเล่นงานอีกครั้ง นอกจากสิ้นแหลมๆ เกือบสามนิ้วจากรองเท้าแบรนต์ชั้นนำจะปักจึกลงบนหลังเท้าข้างหนึ่งอย่างแรง เข่าม่นๆ ของเธอยังกระแทกเข้าที่จุดกึ่งกลางของร่างกายกำยำในวินาทีถัดมาด้วย

‘เฮ้ย นี่มันเหมือนดูหนังสยองขวัญชัดๆ’ เซลิก็สะดุ้งเฮือก เสียวราบไปทั้งตัว ผลเอukum เป้ากางเกงตนเองตามสัญชาตญาณโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่ฉอนร้องลั่น ทรวดลงคุกเข้ากับพื้นหน้าเขียวหน้าคล้ำ เหยยเกิดด้วยความทรมาน นอกจากส่งสายตาแค้นเคืองไปให้หญิงสาวที่เดินลิวๆ ท่างออกไปก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้แล้ว ผากเอาไว้ก่อนเถอะ

“เฮ้ ต้องให้เรียกรถพยาบาลไหมฉอน” เซลิก็ตัดสินใจเอ๋อๆ ทักหลังจากได้สติกลับมา นั่นทำให้เจ้าของไบหน้าหล่อเหลาคมคายที่คล้ายคลึงเขามากราวกับฝาแฝดหันขวับมามองด้วยแววตาตื่นตะลึงอย่างปิดไม่มิด ไม่บ่อยครั้งหรอกที่ฉอนจะเสียอาการ

“เวร! เมื่อก็แกไม่เห็นอะไรไซ้ไหมซิกซ์” ถึงจะเจ็บเจียนตาย แต่ฉอนที่ตอนนี้มีสีแแดงปรากฏขึ้นบนไบหน้าอีกสีไม่รู้เพราะอายหรือเพราะอะไร กลับพยายามฝืนทำตัวให้เป็นปกติจะยันกายลุกขึ้น

“เสียใจด้วย ฉันเห็นเต็มๆ สองตาเลยละ” เซลิกยอมรับตรงๆ เขาไม่ใช่คนนิสัยดีที่จะโกหกเพื่อรักษาความรู้สึกของใคร โดยเฉพาะพี่ชายทั้งหลายที่ชอบแกล้งน้องเล็ก ไม่แกล้งเปล่า ยังถิบเขาออกมายื่นหัวแถวเป็นเป้าล่อพวกไม่หวังดีต่อคาร์สัน ส่วนคุณชายทั้งห้า บางคน

ก็นั่งทำงานอยู่เบื้องหลังสบายใจเจ็บ บางคนไปทำธุรกิจในรูปแบบที่ตนสนใจ บางคนก็ไปทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ อย่างแดนพีคคนที่สามของเขาก็เลือกที่จะเป็นแพทย์

“ไม่ต้องฝันหรอกน่า” ฝ่ามือหนาของเขากดไหล่พี่ชายให้นั่งลงเจ็บเหมือนจะขาดใจตายแบบนี้มันต้องอยู่หนึ่งๆ จนกว่าจะดีขึ้น

“ฉันไม่เป็นไร! ไม่ต้องยุ่ง”

“ก็ไม่ต้องยุ่งนักรอก แค่นี้เป็นห่วงฉนวนน้อยเท่านั้นแหละ กระบกระเทือนรุนแรงเสียขนาดนั้น ถ้านายยิ่งขยับมันก็ยิ่งจะแย่นะ รื้อใหม่ มันอาจจะทำให้มีอะไรฉีกขาดข้างใน แล้วมันน่าที่หลังได้นะฉนวน” เซลิกพูดออกมาด้วยใบหน้าและน้ำเสียงจริงจัง

“ถ้าไม่เชื่อจะลองเสียงดูก็ได้นะ แต่ถ้าเกิดมันน่าขึ้นมาจริงๆ อย่าโทษฉันก็แล้วกัน ของแบบนี้ไม่มีอะไรให้เปลี่ยนนะฉนวน จะไปขอของใครมาปลูกถ่ายก็ไม่ได้หรอก ไม่มีใครเขาให้กัน” เขานั่งยองๆ ลงตรงหน้าพี่ชายพร้อมกับตบไหล่

“แกแน่ใจนะว่าแกไม่ได้โกหกนะซีจี้” ฉนวนเหมือนจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เซลิกไม่ใช่หมอ แต่ไอ้หมอนี้เป็นคนเดียวกับที่คุยกับแดน ทายาทหมายเลขสามของตระกูลที่ผิดเหล่าผิดกอเลือกที่จะเป็นแพทย์ แทนที่จะเป็นนักธุรกิจเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ บ่อยที่สุด

“จริงแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์! เอาน่า เจ็บก็ยอมรับว่าเจ็บ นอนครวญครางไปเถอะ จะอายุอะไรกันวะ คนกันเองน่าฉนวน ฉันไม่เอาไปบอกใครหรอกว่าฉนวนน้อยของแกมันโดนสาวขึ้นเข้านะ แล้วที่พวกบอดีการ์ดลงไปอ็อกันหน้าลิฟต์ชั้นล่าง ก็คงเป็นฝีมือแกสินะ”

ฉนวนไม่ใช่แค่ไล่คนลงไปรอก แต่หมอนี้ยังห้ามไม่ให้คนอื่นขึ้นมาก่อนได้รับอนุญาตด้วย แต่เพราะเป็นเขาไง จึงไม่มีใครกล้าขวางทางสำคัญว่านั่นคือคนที่ต้องการพบเขาซึ่งอยู่บนนี่คือคุณนายโรส สุภาพสตรีหมายเลขหนึ่ง บิ๊กบอสที่แท้จริงของบ้านคาร์สัน

“ใช่” ผมนอยอมรับขณะที่ตั้งตัวลงนอนแผ่บนพื้น เขามีปัญหาที่ต้องเคลียร์กับหญิงสาวคนนั้นสักหน่อยเลยต้องการความเป็นส่วนตัว แต่คุยกันได้ไม่กี่คำก็เกิดเรื่องเสียก่อน

“สนใจเธอหรือ”

ผมหนึ่งไปอึดใจ ไหวไหล่เล็กน้อยก่อนจะยอมตอบ “ก็นิดหน่อย แยกดูออกหรือ”

“อย่าว่าแต่ฉันเลย เจ้าแปดหลานเราก็คงดูออกเหมือนกันวะผม” พ่อคุณเล่นยอมอีกฝ่ายเสียขนาดนั้นจะให้คิดเป็นอื่นได้ไง แต่ถ้าหากนี่เป็นการเข้าใจผิด เธอไม่ใช่คนสำคัญสำหรับมันละก็ มันก็คงหมายความว่ามันเสียสติไปแล้วเท่านั้นแหละ

“ก็เธอสวย แกก็รู้ฉันชอบของสวยๆ งามๆ ฟุ่นโคตรเร้าใจวะ”

“แต่ดูมากนะ ไม่ใช่ของเล่นที่แกจะเอามาเล่นได้” เซลิกเตือนพี่ชายด้วยความหวังดี ไม่ถามหรือกว่ารู้จักกันได้อย่างไร เดี่ยวถ้ามันอยากเล่าก็คงเล่าเอง แล้วไอ้ที่เจ็บหนักอยู่ตอนนี้ก็ฝีมือเธอคนนั้นทั้งนั้น ถ้ายังขึ้นไปยุ่งด้วยอีกอาจจะสลบไม่รู้ตัว แล้วไปพินอีกทีที่โรงพยาบาล

“ไม่หรือก ไม่ดูเลย เธอเป็นคนชื้อายนะซิกซ์ ชื้อยามากด้วยพออายุมากๆ เข้าเลยแกล้งตุกลมกลื่อนไปงั้นแหละ”

เซลิกส่ายหัว เหลือเชื่อจริงๆ “แกเอาตาข้างไหนมองวะผมอน”

“ตาทั้งสองข้างของฉันนี่แหละ” ผมอนยึดอกขึ้นคล้ายกับภูมิใจนักหนากับความสามรถด้านการมองคนของตน “เหมือนที่ครั้งหนึ่งฉันเคยมองยายบัวแล้วบอกว่าเด็กมันน่ารักดี แต่แกไม่เชื่อไง ดิฉันดีนี้ไม่หยุด ที่นี้เป็นไงละ กว่าจะรู้ว่าหลงเสน่ห์ห้องเขาก็ตอนที่สายเกินไป เด็กมันหนีไปไหนก็ไม่รู้ ป่านนี้มีผิวใหม่ไปแล้วมั้ง”

“ไอ้ปากหมา! บัวเขารักฉันมาก เขารอฉันตามไปอ้ออยู่ เขาแคงอน!”

ผมอนพูดออกมาได้อย่างไรว่าบัวชมพูของเขาหนีเขามาเพื่อมี

คนใหม่ ทั้งที่เธอเพิ่งจะยืนยันกับเขาไม่นานนี้เองว่าเธอไม่มีใคร เธอกำลังรอคนที่เพอร์เฟกต์อยู่ ไม่ว่าคำว่าเพอร์เฟกต์ในความหมายของเธอจะเป็นอย่างไร สุดท้ายมันก็ต้องหมายถึงเขาคนนี้เท่านั้น

“คิดไปเองเปล่าซิกซ์ พวกผู้ชายดีๆ หล่อๆ มีถมไป ถึงจะน้อยกว่าผู้ชายแบบเราๆ ก็เถอะ แต่ก็ไม่ใช่ที่ไม่มี ป่านนี้หนูบัวของแกคงโดนคาบไปปรับปรุกันแล้วก็ได้”

“ฉอน! หนูปาก” ถ้อยคำของมันทำให้ความรู้สึกหัวนลิ๊กๆ ในใจของเขาเริ่มจะทำงานอีกแล้ว เขาจะไม่บอกมันหรือว่าเขาเจอเมียเขาแล้ว รอเซอร์ไพรส์มันพุงนี้ด้วยการอุ้มเมียที่อ่อนแรงเพราะถูกสามีคนนี้ปรนเปรอสุดใหญ่ไปร่วมโต๊ะอาหารเข้ากับทุกคนในครอบครัวแล้วกัน แต่ทำไมเขาถึงได้หนักใจเหลือเกิน กลัวว่ามันจะไม่น่าไปตามที่คิดเอาไว้

“เด็ยวลี แกจะไปไหนซิกซ์” ฉอนมองตามน้องชายที่ดันตัวลุกขึ้นหันหลังให้เขาอย่างรวดเร็วหลังจากมันถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมาใจของมันจะปล่อยพี่ชายให้นอนเจ็บตรงนี้คนเดียวหรือไง

“แม่เรียกวะ จะไปหาแม่แล้ว” เซลิกก้มมองนาฬิกาข้อมือครู่หนึ่ง เขาสายไปเกือบห้านาทีแล้ว ชินซึกซึกว่านี่แม่คงบ่นหูชา

“ไปเด็ยวลี ได้ยินว่านินดาเธอก็จะไปพบแม่ของเราเหมือนกัน มันจะไปหาเธอ” ร่างสูงใหญ่ของหนุ่มในชุดพื้นเมืองดันตัวลุกขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล ที่อยากไปด้วยไม่ใช่เพราะอะไรหรอก เพราะนินดาเองก็ถูกแม่ของพวกเขาเรียกมาพบเช่นกัน “เฮ้ย มาพยางกันหน่อยซิกซ์”

เซลิกชะงักเล็กน้อย ก่อนจะไหวไหวไม่ยอมหันกลับมามองคนที่อยู่ด้านหลังเลยแม้แต่น้อย “คลานมาเองก็แล้วกัน”

“ไอ้ซิกซ์! นี่ฉันพี่แกนะ”

“ก็ไม่เคยคิดว่าเป็นน้องหรือหน้า สบายใจได้ที่ชายหนุ่มเบอร์โพร” ในเมื่อมันอยากปากไม่ดีเรื่องเมียเขาก่อน เขาก็ขอไม่เห็นมันเป็นพี่ชายชั่วคราวแล้วกัน ซึ่งเมื่อเขาก้าวเข้ามาในห้องพักของพ่อและแม่ ก็ต้อง

ชะงักอีกรอบ นิดาที่เคยบึ้งตึงกำลังยิ้มแย้มไปหน้ากระจ่าง แววดาสดါใส
อยู่บนโซฟาตัวใหญ่ สวยจริงๆ อย่างที่ฉันว่ามันแหละ แต่ดูอย่างไร
ก็สวยไม่ได้ครึ่งของเมียเขา ทำให้เขาใจสันไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

“อยากได้วะ เนื้อเต็นนิกๆ เลย”

เซลิกสะดุ้งเบาๆ ฌอนตามมาเร็วกว่าที่คิด แล้วไอ้พี่ชายคนนี้
ก็มายืนเยื้องด้านหลังเขาเล็กน้อย ทำท่าทำทางเหมือนหมาเห็นกระดูก

“เก็บอาการหน่อยเถอะฌอน”

พุดออกไปแล้วเซลิกก็อดนึกถึงตัวเองไม่ได้ วินาทีที่เขาเจอบัวชมพู
เขาก็มีสภาพไม่ต่างจากหมอนี่เท่าไรหรอก เพียงแต่เขาไม่แสดงออก
ชัดเจน ไม่ทำตัวน่าอายแบบนี้

“อ้าว ชิกซ์มาแล้วหรือลูก” รลิตาหันมามองตามเสียงที่ได้ยินแว่วๆ
คลี่รอยยิ้มหวานทันทีที่เห็นว่าผู้มาใหม่เป็นลูกชายคนสุดท้าย และยังมี
เจ้าตัวดีหมายเลขสี่พุ่งมาเป็นตัวแถมด้วยอีกคน “ฌอนก็มาด้วยหรือจะ
ดีจังเลย จะได้ให้หนูนิดาฝึกแยกลูกสองคนให้ได้ ต่อไปถ้าหมั่นกันแล้ว
หนูนิดาจะได้ไม่สับสน จำผิดจำถูกงี้จ๊ะ”

“หมั่น!” แน่นนอนว่าเสียงอุทานลั่นแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้
นอกจากฌอน ส่วนเซลิกผงะเล็กน้อย สีนหน้าทำทางเคร่งเครียดปน
หวาดระแวงและหวาดหวั่นเล็กๆ ในใจ หาเหตุผลมาตอบตัวเองไม่ได้เลย
ว่าทำไมเขาถึงมั่นใจว่าคนที่ต้องหมั่นกับยายหน้ายักษ์คือตัวเอง

แม่ณะแม่ เขาเพิ่งได้เจอเมียไม่ถึงวัน ยังไม่รู้เลยว่าเรื่องมัน
จะเป็นอย่างไรต่อไป แม่ก็คิดจะหาเมียน้อยมาให้ลูกชายคนนี้เสียแล้ว
มีหวังการที่จะพาบัวชมพูกลับมาเป็นหญิงสาวในปกครองของอดีตสามี
คนนี้คงยากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

ที่ที่ที่ที่ประตูลิฟต์ตรงหน้าเลื่อนเปิด บัวชมพูก็วิ่งแบบไม่คิดชีวิต

ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยรีบร้อนเท่านี้มาก่อนเลย ไม่สนใจจะหักทนายใคร ไม่สนใจสายตาของใครที่มองมาด้วย เพราะสิ่งที่เธอต้องรีบทำตอนนี้ก็คือ เก็บข้าวของสำคัญแล้วไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ก่อนที่ใครบางคนจะรู้ตัว ไม่งั้นเธอตายแน่ โดนเชือดแน่ แต่เมื่อมาถึงโต๊ะทำงานทุกอย่างกลับไม่เป็นดังใจ

“อยู่ไหนเนี่ย!” มือสั้นๆ ของบัวชมพูกุมขมับทั้งสองข้าง เธอหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองไม่เจอ ของชิ้นสุดท้ายที่ต้องเอาไปด้วย หิ้งที่มั่นใจว่าลืมวางมันเอาไว้ในลิ้นชักแท้ๆ

“อะแฮ่ม!” เสียงกระแอมกระไอดังขึ้นโกลัๆ ตัว บัวชมพูที่กำลังก้มๆ เงยๆ สะดุ้งเฮือกสุดตัว “ทานี้อยู่ใช่ไหมครับคุณลิน เอ๊ะ หรือจะต้องเรียกว่าคุณบัวดีนะ”

“หัวหน้า!” เสรีมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของเธอตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ และนั่น ในมืออวบอูมนั้นถือโทรศัพท์ของเธออยู่ ด้วยความรีบ เธอจึงเอื้อมมือออกไปจะเอามันคืน

“อ๊ะๆ จะเอาของจากมือผู้ใหญ่เขาต้องทำยังไง ลืมมารยาทไปแล้วหรือไงคุณบัว” เสรีขยับมือหลบได้อย่างรวดเร็ว หัวเราะเบาๆ เหมือนเป็นเรื่องสนุก แต่บัวชมพูไม่สนุกด้วย

“หัวหน้าคะ ขอร้องเถอะค่ะ ฉันรีบ” ตอนนี้เธอใช้เวลามากเกินไปแล้ว ถ้าขึ้นยังชักช้านี้อีก ใครก็คงช่วยเธอไม่ได้อีกแล้ว

“ทำไมต้องรีบ คุณบัวจะไปไหนหรือ ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานเลยนะ” เสรีหรีตามองพิจารณาลูกน้องสาว ก่อนจะตาโตเบิกกว้าง “นี่คุณไปทำอะไรมา ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าก็ยับ อย่าบอกนะว่าคุณกับคุณเซลิค...”

“ฟังนะคะหัวหน้า ฉันกับคุณเซลิคเราไม่มีอะไรกัน มันไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น และฉันไม่ได้คิดจะแย่งพ่อเทพบุตรของหัวหน้าเลย ถึงเขาจะหลอรรวยแค่ไหนแต่ไม่ใช่สเปกฉันหรอกค่ะ ฉันไม่ต้องการอะไรแบบนี้มานานแล้ว ฉะนั้นอย่าหาเรื่องฉันเลยนะคะ ขอร้อง”

เสรีเป็นเพศทางเลือก รู้กันดีในแผนก แต่พอเวลาออกไปข้างนอก เสรีจะพยายามทำตัวแมน และเสรีเองพูดเรื่องแขกคนสำคัญของโรงแรม มาหลายวัน เป็นคนเดียวที่รู้ว่าแขกคือใคร และหมายมั่นปั้นมือจะ ทอดสะพานเสรีเมยเหล็กให้เขา ได้ไม่ได้อะไร เป็นแค่สามมีนโก้ได้ แต่ห้ามเด็ดขาด ห้ามลูกน้องใต้บัญชาเพื่อפקหรือทำตัวเลียนแบบตน

“อ้อ หล่อนไม่ได้แย่ง แต่จะบอกว่าเขาเลือกหล่อนเองใช่ไหม ร้ายนักนะยะ นี่บอกมาเลยนะว่ามีซั่มตึงอะไรกับเขา ทำไมเขาถึง ทำเหมือนคนคลั่งรักกับหล่อนขนาดนั้น”

“อะไรของหัวหน้าคะเนี่ย คลั่งรักคลั่งรักอะไรกัน โอ๊ย บ้าไปแล้ว” บัวชมพูกุมขมับทั้งสองข้างของตนอีกรอบ ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างคง ไม่ได้การ “ขอโทษด้วยนะคะ อย่าโกรธกันเลยนะ”

เธอคว่ำแฟ้มแข็งๆ ขึ้นมาตีลงไปบนข้อมืออีกข้างของเสรีอย่างรวดเร็ว และแรง แล้วฉวยจังหวะนี้ฉกเอาของของตนคืนมา ซึ่งเสรีไม่ทันระวัง มัวแต่ตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ก่อนเธอจะวิ่งแบบไม่คิดชีวิตอีกครั้ง เหนื่อยจนแทบขาดใจตาย แต่สุดท้ายก็พาร่างบางมานั่งบนเบาะคนขับ ในรถยนต์ญี่ปุ่นมือสองของตนได้สำเร็จ

“บัวขอโทษนะคะคุณซิกซ์ ลาก่อนค่ะ ลาแล้วลาลับเลยนะคะ” เธอพิมพ์ออกมาเบาๆ หลังจากกระบังอาคารเหนื่อยหอบของตนเองได้ ในระดับหนึ่งแล้ว ก่อนจะสตาร์ทเครื่องยนต์บังคับบังคับพวงมาลัยหักเลี้ยว ออกมาจากอาคารจอดรถสำหรับพนักงานด้วยความเร็วอย่างที่ไม่เคยทำ มาก่อน

“เสร็จเรื่องแล้วนิดาขอตัวกลับไปทำงานต่อนะคะคุณป้า” นิดา ร่ำคาถุสยตาหวานเชื่อมที่ส่งมาจากชายหนุ่มที่พาตัวเองมานั่งตรงข้าม เธอเติมทน

“จะหนีหนีตา แต่ถ้าว่างๆ แวะมากินข้าวกับป้าสักมื้อหน่อยนะ
เดี๋ยวป้าให้เลขาฯ ของป้าคุยกับเลขาฯ หนูนัดแนะกันอีกที” รลิตา คาร์สัน
ส่งยิ้มอย่างเอ็นดูให้กับหญิงสาวรุ่นลูกที่ตนรู้สึกผูกพันตามาแต่ไหนแต่ไร
ไม่ใช่เพราะเป็นลูกสาวของเพื่อนรักคนหนึ่งหรอก แต่เป็นเพราะนิสัย
ใจคอของนิตาต่างหาก เป็นหญิงเก่งกล้าหน้าขึ้นชม

“ได้ค่ะคุณป้า ถ้านิตาวางนะคะ” นิตาแบ่งรับแบ่งสู้ ถ้าคนที่
ร่วมโต๊ะอาหารด้วยมีเฉพาะท่าน หรือคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่ผม เธอก็คง
ตอบตกลงไปแล้ว

“งั้นเดี๋ยวผมเดินไปส่งนะครับ” ผมอนรีบดันร่างสูงของตนลุกขึ้น
ยังไม่ทันยืนได้อย่างมั่นคงเขาก็ถูกแม่คว้าที่ข้อแขนเอาไว้ ท่านกอด
แขนเขาแน่น แอบหยิกเนื้อเขาด้วย แล้วท่านก็หันไปพยักพยิดกับลูกรัก
ของท่าน

“ซิกซ์จะ ไปส่งน้องหน่อยสิลูก”

“แม่ครับ” ผมไม่รู้ว่าจะร้องไห้ให้กับโชคชะตา หรือไว้วาง
โทษฟ้าโทษดินดี แม่เขารักลูกไม่เท่ากันอีกแล้ว ถ้าสิ่งที่เซลิทพูด
เป็นความจริงว่าแม่กระชกหลานแฝดของพวกเขายังสามารถดูออกเลย
ว่าเขาสนใจในตัวนิตา แม่ก็ต้องดูออก แล้วทำไมถึงเชียร์เจ้านั้นกับเธอ
แทนที่จะเป็นเขามากกว่า

“ครับแม่” เซลิทรับคำอย่างอารมณ์ดี รีบทำตามที่แม่สั่งโดย
ไม่สนใจสายตาดูอ้อนวอนของผม นิตาเองก็ดูเหมือนจะรีบหนีเจ้าพี่ชาย
ตัวดีของเขาเช่นกัน เธอถึงได้ก้าวฉับๆ นำหน้าไปโดยไม่รอเขาเลย
ตอนแรกเขาก็ไม่ค่อยอยากรู้อะไรของทั้งสองคนเท่าไร แต่ตอนนี้ชักเริ่ม
เปลี่ยนใจ รู้สึกน้อยก็คงไม่เสียหาย อาจจะได้เรื่องไว้แก่งัดผม
เสียอีก

“ส่งแค่นี้ก็พอคะ ไม่ต้องตามไปส่งที่ลิฟต์หรอก” นิตาไม่เสียเวลา
หันกลับมามองเซลิทสักนิด มั่นใจว่าอย่างไรก็เป็นเขาที่เดินตามมา และ

อยู่ห่างในระยะที่สามารถได้ยินสิ่งที่เธอพูด

“ผมก็กำลังจะลงไปชั้นล่างเหมือนกัน คุณคงไม่รังเกียจใช้ไหมครับ ที่จะเดินไปที่ลิฟต์พร้อมกัน” เซลิกออาศัยช่วงเวลาที่ยาวกว่าก้าวตามมาจนทัน ทันได้เห็นว่าเธอมองเขาด้วยหางตาแบบเหยียดๆ

“แค่ชั้นเดียวคุณก็ใช้ลิฟต์หรือคะ” เพราะเป็นเจ้าของสถานที่ จึงรู้ว่าคาร์สันหมาห้องพักโรงแรมของเธอเอาไว้สองชั้นติด

“มีกฎห้ามหรือครับ”

“ฮึ” เธอแค้นเสียงในลำคอเบาๆ อย่างไม่สบอารมณ์

“ผมมีเมียแล้ว” ตัดสินใจบอกความจริงเพื่อจบปัญหา เพราะถ้าเดาไม่ผิด ผู้หญิงคนนี้อาจจะกำลังเข้าใจผิดคิดว่าเขาจะจีบเธอ แต่เสียใจด้วย ความสวยของเธอทำอะไรเขาไม่ได้หรอก

“ผมไม่คิดหาเรื่องฆ่าตัวตายด้วยการมีผู้หญิงอื่นหรือคะคุณนินดา”

“เดี๋ยวละ คุณบอกว่าคุณมีเมียแล้วนั่นหรือ” คราวนี้นินดาหยุดยอมหันมามองเขาเต็มสองตา คิ้วเรียวได้รูปขมวดเข้าหากัน ในขณะที่เขาเลือกที่จะเดินผ่าน

“แล้วทำไมเมื่อก็คุณไม่บอกคุณบ้าไปละ ฉันจะได้ไม่ต้องยุ่งยากพูดจนเมื่อยกราม” นินดาเป็นฝ่ายก้าวตามบ้าง กิริยาท่าทางของเธอ บอกชัดเลยว่าไม่พอใจ ความจริงเธอก็ดูเหมือนจะไม่พอใจอะไรๆ รอบกายอยู่ทุกเวลานั้นแหละ ทว่าตั้งแต่รู้จักกันมา ร่วมงานหลายครั้งวันนี้เป็นวันที่นินดาจะอารมณ์เสียมากผิดปกติ

“ก็ผมเห็นคุณจัดการได้ดีแล้วนี่”

“ไม่ใช่ตั้งใจโยนมันให้เป็นการะฉันคนเดียวหรือคะ”

“เอาน่าคุณ ผมขอโทษ ผมกะจะเซอร์ไพรส์เรื่องนี้กับท่านวันหลังนะ” แต่ถึงวันนี้เธอจะไม่ทำอะไร อย่างไม่เขาก็คงไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ดำเนินต่อไปอยู่ดีนั่นแหละ

“งั้นหรือคะ แล้วเมียที่ว่าคงไม่ได้หมายถึงผู้หญิงที่คุณกอดเธอ

หน้าโรงแรมของฉันหรือขณะคะ” นิดาอดมองด้วยแวตาดูแคลนไม่ได้จริงๆ น่องกับพินีสัยก็คงไม่ต่างกัน เธอคิดถูกจริงๆ ที่ตัดสินใจเอาตัวเข้าไปยุ่ง

“ใช่ นั่นแหละเมียผมเอง” ไม่นึกว่าผู้หญิงคนนี้จะเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่เป็นไร เขาไม่คิดจะปิดบังเรื่องนี้ไปตลอดหรอก อยากประกาศให้โลกรู้เสียอีก

“เมียที่ไม่มีอาการดีใจที่ได้เจอสามีตัวเองเลยสักนิดนะหรือจะแปลกจัง”

“เธอกำลังนอนผมอยู่ จะให้แสดงออกได้ไงว่าดีใจแค่นั้น เดี่ยวมันก็ไม่สมจริงสิคุณ” เซลิกเอ่ยพลางอมยิ้ม ชัดกับแวตาทที่หม่นแสงลง เพราะรู้ดีแก่ใจว่าตนยึดเยียดคำว่างอนให้บัวชมพู่ ซึ่งอย่างไรมันก็ดีกว่าคำว่าฉันไม่รักคุณแล้วของเธอเป็นไหนๆ

“คุณคิดแบบนั้นจริงๆ หรือคะ ฉันละยอมพวกคุณเลยจริงๆ คุณนี่เกือบบีบี่คุณมาเลยนะคะ” นิดาส่ายหน้าระอา โชคดีนักที่ผู้ใหญ่ไม่ฝืนจับเธอเข้าพิธีวิวาห์กับเขาววันนี้พຽງนี้ตามที่พวกท่านต้องการ แต่ยอมให้ทำความรู้จักกันก่อนตามที่เธอต่อรอง เรื่องของอนาคตก็ค่อยตัดสินใจกันภายหลัง

“ผมไม่ใช่ผอน” คำพูดของเธอดูเหมือนจะลือไปในทางที่ไม่ค่อยดีนัก ผอนคงก่อเรื่องแยๆ เอาไว้จริงๆ “อย่าเอาผมไปเหมารวมกับหมอนั้นสิ ผมไม่เหมือนมันหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นคุณคงเข้าใจอะไรได้ง่ายๆ กว่าเขาสินะคะ ฉันฟังนะคะ ฉันไม่สนใจว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นเมียคุณจริงหรือหลอก แต่คุณไม่มีสิทธิ์ใช้พื้นที่ในโรงแรมของฉันเป็นสถานที่กักขังหน่วงเหนี่ยวใคร โดยเฉพาะคนของฉัน ฉันหวังว่ามันคงจะไม่มีครั้งต่อไปนะคะ” คราวนี้นิดาทำให้เซลิกเป็นฝ่ายหยุดชะงักได้บ้าง

“เดี๋ยว” เซลิกคว้าที่นอนแขนเรียวยาวของหญิงสาวที่กำลังเดินผ่านตน

เอาไว้บีบแน่น ทำให้เขาแคลงใจแล้วเธอจะหนีไปไหนไม่ได้เด็ดขาด

“คุณหมายความว่ายังไง?”

“ก็หมายความว่าตามนั้นค่ะ” นิดาตอบท้ายประโยคด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แกมสะใจ

“คุณคงไม่ได้เอาตัวเข้ามายุ่งเรื่องของคนอื่นหรอกใช่ไหมคุณนิดา” เขาเค้นเสียงถามลอดไรฟัน อารมณ์เริ่มคุกรุ่น

เธอไหวไหวเป็นคำตอบ ปลอดภัยหนีออกจากห้องนอกรีต เมื่อเขาจะตามมาคว้ามันเอาไว้อีกครั้ง บอดีการ์ดร่างใหญ่ผิวสีมีรอยช้ำบุบเป็นลูกมะนาวที่หน้าผากโดดเด่น ซึ่งเป็นคนของเธอก็เข้ามาขวางทางตามด้วยชายชาวเอเชียรูปร่างสูงกำยำอีกสี่ห้าคน

“บ้าฉิบ!” คนเยอะขนาดนี้เขาตัวคนเดียวสู้ไม่ได้ สู้ไปก็จะเป็นตัวตลกเสียเปล่า เป็นเพราะฉอนนั้นแหละที่ทำให้คนของคาร์ลันลงไปหมด เขาจึงได้แต่มองตามแผ่นหลังของนิดาด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ แล้วนาที่ต่อมาไอ้ตัวต้นเหตุก็โผล่หน้ามาตอนที่เธอหายเข้าไปในลิฟต์พอดี

“ซิกซ์! คุณนิดาล่ะ ไปแล้วหรือ?”

“อยากตายไหมฉอน” เห็นหน้าพี่ชายตัวเองแล้วความหงุดหงิดก็พลุ่งพล่าน ที่ผู้หญิงคนนั้นต่อต้านและทำหายเขา คงเป็นเพราะหมอนี่แหละไปเหย่รังแตน พอแตนแตกรัง แตนมันต่อยคนเดียวเสียที่ไหนคนใกล้ตัวเลยพลอยรับกรรมไปด้วย

“อารมณ์เสียอะไรของแก?”

เซลิคไม่ตอบ ไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่น นาที่นี้เรื่องบัวชมพูสำคัญที่สุด ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเขาวัดมันจะต้องเกิดเรื่องขึ้น เขาสาวเท้ายาวเข้าลิฟต์อีกตัวด้วยหัวใจอันร้อนรุ่ม แต่มันน่าไม่ไหนก พี่ชายตัวช่วยอย่างฉอนมันจะวิ่งตามเขามาทำไม

“พับผ้าซิกซ์ ทิมแกเกมจนได้” ฉอนกอดดมองภาพ บอดีการ์ดฝีมือดีของเซลิกถูกมัดมือปิดตากองรวมกันกลางห้องอย่าง น่าขัน “ฝีมือไครวะเนี่ย”

แทนที่เซลิกจะรีบช่วยคนของตน แต่สิ่งที่ฉอนเห็นคือหมอนั้น วิ่งวุ่นไปตามมุมนั้นมุมนี้ของห้องพัก เหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง ปล່อยให้เขาเป็นคนแก้มัดเจ้าพวกดวงซวยทั้งหลายเองคนเดียว

“ก่อนหน้านี้เจ้านายแกมันซิ่งไครเอาไว้มาร์คัส บอกฉันหน่อย ได้ไหม” ฉอนคาดเดาเรื่องนี้เอาเอง ในขณะที่เซลิกกำลังทำลายข้าวของ ระบายอารมณ์อย่างบ้าคลั่ง ท่าทางผิดหวังเสียใจมากมาอย่างที่เขา ไม่เคยเจอมาก่อน

“บอกมาเถอะน่า แกกลัวอะไรมาร์คัส” เขาเร่งคนสนิทห้องชาย ด้วยความอยากรู้เต็มประดาแล้ว แต่มาร์คัสก็เอาแต่ปิดปากนิ่ง

“แค่บอกว่าใครถูกซิ่งเอาไว้ที่นี้กับคนกันเองไม่ได้เลยหรือไง”

“เมีย!” เซลิกที่เดินกลับมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้กระแทกเสียงตอบกลับ ด้วยตัวเอง แล้วชกเบรียงเข้าที่กำแพงแข็งๆ จนเนื้อสีน้ำตาลนั้นแตก จนได้เลือด

ฉอนขมวดคิ้วเข้มเข้าหากันด้วยความประหลาดใจ *มันบ้าไปแล้ว หรือไงวะ*

“เมียฉันหายไปแล้ว เธอหายไปแล้ว!”

“ใจเย็นๆ ซิกซ์” ฉอนคว่ำก่าบั้นของห้องชายเอาไว้ ก่อนที่มันจะถูกเหวี่ยงออกไปให้แตกยับไปมากกว่านี้ ซึ่งช่วยเรียกสติอีกฝ่ายกลับมา ได้เป็นอย่างดี

“เออ” เซลิกดึงก่าบั้นกลับ เขาลูบหน้าตัวเองแรงๆ ทีหนึ่ง

“บอกฉันหน่อยสิเมียแกนี่ไครซิกซ์ ไคร นาตาลี แอนน์ เคท หรือว่าเจน” รายชื่อคู่ควงของห้องชายที่ฉอนพอจะรู้จักฝรั่งพรั่งออกมา จากริมฝีปากได้รูป

“บัว! ฉันมีเมียคนเดียวฉอน มีแค่คนเดียว แค่มัว” ตอนนั้นเซลิกพยายามหลีกเลี่ยงที่จะระงับอารมณ์โกรธเกรี้ยวของตัวเองเอาไว้ไม่ให้สติแตกแบบเมื่อครู่ แต่ฉอนกำลังทำให้เขาเสียอาการอีกครั้ง ชื่อมากมายที่พูดออกมาทำให้เขาดูเป็นผู้ชายแย่ ทั้งๆ ที่เวลาสองปีที่ผ่านมาเขาไม่ได้มีใครคนอื่นเลย เขาพยายามรักษาเนื้อรักษาตัวเพื่อรอใครบางคนมากแต่ไหนมันก็รู้ มันยังกล้าเดาว่าจะเป็นคนอื่นได้อย่างไร หรือถ้านี่เป็นการล้อเล่น ก็ถือว่าเขาไม่สนุกด้วย

“บัวชมพู? แกตามหาเธอเจอแล้วหรือ ไม่เห็นบอกกันบ้างเลย” คนชื่อบัวที่เซลิกเฝ้าถึงฉอนรู้จักแค่คนเดียว คิดว่าคงต้องใช่เธอแน่ๆ “บ้านชิกซ์ แกอย่าขาดจากเธอแล้วนี่ ตั้งเกือบสองปีแล้วนะ”

“แล้วไง” นัยน์ตาสีน้ำตาลทองวาวโรจน์ทันทีที่ได้ยินความจริงจากปากอีกฝ่าย ความจริงที่เขาไม่เคยนึกอยากยอมรับมัน เพราะมันเป็นความผิดพลาดที่เขากลับไปแก้ไขไม่ได้

“หย่าแล้วก็ต้องเรียกอดีตเมียสิ ไม่ใช่เรียกเมียเฉยๆ ถึงแกจะอยากได้เขากลับมาเป็นเมียเหมือนเดิมก็เถอะ และแกก็ไม่มีสิทธิ์กักขังเธอเอาไว้ด้วยนะชิกซ์ ควรจะคุยกันดีๆ ทำตัวให้เป็นสุภาพบุรุษหน่อย”

“แล้วใครล่ะที่มันทำให้เรื่องเป็นแบบนี้!” ถ้าวันนั้นมันไม่ทำให้นิดาโกรธ เรื่องราวก็อาจจะไม่เป็นแบบนี้ เขาเชื่อว่าเขาโดนทางเลขจากเรื่องที่มีมาก่อน และยังจำได้ไม่ลืมด้วยว่าจุดเริ่มต้นของเขากับบัวชมพูก็เริ่มจากมันเช่นกัน มันคือคนที่เธอเจอที่ผับ แล้วหิ้วเธอมาส่งที่บ้านพี่ชายเขาในคืนนั้น เพราะรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น แล้วมันก็ปิดปากเงียบไม่ยอมบอกเรื่องนี้ ปล่อยให้เขาเข้าใจผิดว่าเธอร่วมมือกับคุณยายเพื่อจับเขากว่า จะรู้ก็ตอนที่มันมาสารภาพหลังจากเธอไปจากชีวิตเขาแล้ว ไม่รู้ว่าทำไมทุกเหตุการณ์สำคัญๆ ในชีวิตของเขาจะต้องมีหมอนี่อยู่ด้วยตลอด

“ความผิดฉันเหวอะ” ฉอนเกาท้ายทอยตนเองงงๆ ยังไม่รู้ตัวว่าตนเองมาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างไร เขานึกว่าเขาเป็นแค่

ผู้ชมเสียอีก

“เออ!” เซลิกไม่เสียเวลาอธิบาย เขาร้อนใจเรื่องของบัวชมพู แทบจะบ้ำตายอยู่แล้ว กว่าจะเจอตัวเธอมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ใช้เวลาตั้งสองปี ซึ่งก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันสายเกินแก้หรือเปล่า แต่แล้วเธอก็หายไปอีกครั้ง รวดเร็วเสียจนตั้งตัวไม่ทัน แต่เขาไม่มีทางยอมให้มันจบแบบนั้นหรอก เพราะที่เธอควรอยู่คือข้างกายของเขาเท่านั้น เขาจะเอาตัวเมียรักของเขากลับมา!

“พวกนายแยกย้ายไปตามเมียฉันให้ทั่วโรงแรม ส่วนนาย มาร์คัลส นายไปเอาประวัติพนักงานของเธอมา ถ้ามีคนขัดขวางใช้ปืนชู้ได้เลย”

“มันจะไม่รุนแรงเกินไปหรือซิกซ์ เล่นปืนเลยเธอ” ฉอนรีบขัดก่อนที่มาร์คัลสจะเอ่ยรับคำ ที่ไม่ใช่คาร์สันกรู๊ป ไม่ใช่ซิคาโกที่จะทำตามอำเภอใจได้ทุกเรื่อง

“ในเมื่อยายหน้ายักษ์ของแกเป็นคนก่อเรื่องทำเมียฉันหายเล่นแรงก่อน ทำไมฉันจะเล่นแรงกลับไม่ได้วะ” เซลิกตวาดกร้าวใส่พี่ชายด้วยความหงุดหงิด “ไม่รู้เมื่อไรมันจะไปให้พ้นๆ หน้าลัทธิ”

“อย่าบอกนะว่าเป็นผีมีอนิดาของฉัน” ฉอนเข้าใจแล้ว เข้าใจว่าทำไมน้องมันถึงโยนความผิดมาให้ตน ผู้หญิงคนนั้นเก่งกล้ากว่าที่คิดแบบนี้แหละยิ่งตรงสเปกเขาเลย “สงสัยฉันจะจ้องเธอมากไป อายจนพาลเลยสินะ งั้นฉันขออาสาทำงานนี้เอง ฉันจะไปเอาประวัติเด็กบัวมาให้แกแทนมาร์คัลส”

“ได้! แต่ถ้าแกทำไม่สำเร็จ ฉันจะเป็นคนไปจัดการยายนิดานั้นด้วยตัวฉันเอง แสหาเรื่องคืน” เซลิกบิดกรามแน่น เมื่อเอ่ยถึงตัวต้นเหตุที่ทำให้ความรู้สึกของเขาพลิกผันในช่วงระยะเวลาไม่กี่นาที

“อย่าแม่แต่จะคิดแต่จะต้องเธอเด็ดขาดนะซิกซ์” ท่าทางขี้เล่นของเขาหายไปในพริบตา นี่ต่างหากคือตัวตนที่แท้จริงของฉอนที่เจ้าตัวมักจะซ่อนเอาไว้ภายใต้ความดูเป็นคนไม่เอาไหน เพื่อตบตาคนอื่นให้

ดูเหมือนเขาเป็นแกะดำของบ้านคาร์สัน ไม่มีพิษมีภัย ไม่มีความสำคัญ
ในด้านธุรกิจของตระกูล จะได้ง่ายต่อการสืบสาวเรื่องต่างๆ

“งั้นนั่นให้เวลาแกหนึ่งชั่วโมง ถ้าแกทำไม่ได้ฉันเตะยายนั่นแน่”
เซลิกไม่ได้ขู่ การเป็นพี่เป็นน้องกันมาสามสิบกว่าปี รู้กันดีว่าการพูดจา
กันตรงๆ คือเรื่องปกติ โดยเฉพาะเรื่องสำคัญที่ไม่มีใครเสียเวลา
อ้อมค้อมกันหรอก ถ้าฉอนเป็นห่วงนิดาจริงๆ คิดอยากจะทำอะไร มัน
ก็ต้องทำให้สำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดเท่านั้น

บ๊๊วของจำเป็นถูกจับยึดใส่กระเป๋าเดินทางใบเล็กเพื่อง่ายต่อ
การขนย้ายอย่างเร่งรีบ ความไม่เป็นระเบียบทำให้บ๊วชมพูเอาของใส่
ได้น้อยกว่าที่ควรจะเป็นถึงเท่าตัว แล้วเธอก็ต้องหัวเสียเมื่อต้องตัดใจ
ทิ้งบางส่วนเอาไว้ จนใครอีกคนที่ทอดอกมองเยียบๆ อยู่พักหนึ่ง
ทนไม่ไหว

“ถอยออกมานี่มา เดี่ยวพี่จัดให้เอง” อินทอรุร หญิงสาววัยสี่สิบปี
ดิ่งของออกมาจากมือสั้นๆ ของบ๊วชมพู สั้นไปทั้งตัวเสียขนาดนี้ไม่รู้
ซักรถกลับบ้านมาได้ยังไง

“ไม่เป็นไรค่ะพี่อ้อ บ๊วเอาของไปแค่นี้แหละค่ะ” บ๊วชมพูกลัวว่า
จะเสียเวลามากเกินความจำเป็น แต่อินทอรุรสายหน้าไม่เห็นด้วย

“อย่าดื้อสิบ๊ว จะรีบแค่ไหนก็ต้องมีสตินะ ยิ่งกระเป๋าใบเล็กก็ยิ่ง
ต้องจัดให้ดี เพราะสิ่งที่อยู่ในนี้บ๊วจำเป็นต้องใช้มันหลายวัน จะไป
ซื้อเอาใหม่มันก็เงินทั้งนั้น” อินทอรุรพูดพลางรื้อของทุกอย่างออกมา
ต่อหน้าต่อตาบ๊วชมพูที่ตอนนี้กระวนกระวายเสียจนนั่งไม่ติด คอย
ชะเง้อมองไปที่รั้วบ้านทุกนาทียุ่กว่าได้

“พี่คิดว่าเขาคงไม่เจอตัวบ๊วเร็วๆ นี่หรอก บ๊วไม่ได้ใช้ที่อยู่ที่นี่
ในประวัติพนักงานนี่นา คินนี่บ๊วค้างที่บ้านก่อนเถอะ แล้วพุงนี้สายๆ

ค่อยไป” เห็นอีกฝ่ายสติแตกอินทอรก็เป็นห่วง ไม่อยากให้ขับรถทางไกลกลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุไม่คาดฝันขึ้น

“ไม่ได้หรอกค่ะ” เมื่อคิดจะหนีแล้ว บัวชมพูก็อยากหนีไปให้เร็วและไกลที่สุด

“แต่พี่ว่าได้ และควรมากด้วย เพราะถ้าเขาจะไม่ยอมปล่อยบัวไปจริงๆ ตอนนี้อาจจะคงพยายามให้คนของเขาออกตามหาตัวบัวไปทั่วเมืองอยู่ละมั้ง ยิ่งบัวออกไปก็ยิ่งเสี่ยงโดนจับได้นะ อยู่รอพี่ถูกขังกลับมาช่วยกันวางแผนการหนีให้มันดีๆ ดีกว่า”

บัวชมพูหนึ่งติดตามคำพูดของอินทอร ซึ่งเป็นไปได้สูงเลยว่าข้างนอกนั้นอาจจะเต็มไปด้วยคนของเซลิท ถึงเขาจะเป็นคนต่างชาติแต่อำนาจเงินที่เขามีก็นำมาช่วยให้เขาทำอะไรในเมืองไทยได้มากกว่าที่คนธรรมดาทั่วไปอย่างเธอจะนึกถึงเลยแหละ

“ก็ได้ค่ะ งั้นบัวจะค้างก่อน”

อินทอรยิ้มกว้าง พยักพยิดไปยังมุมหนึ่งของห้อง “ใครบางคนคงจะดีใจมากนะ ที่ได้นอนกอดบัวถึงเข้าเป็นการส่งท้าย”

หญิงสาวยิ้มรับเศร้าๆ มองไปจุดนั้นเนิ่นนาน กระทั่งควบคุมความรู้สึกได้ มือไม่เลิกสั่น ใจเลิกสั่นแล้ว จึงลุกออกมาเข้าครัวเตรียมอาหารเย็นให้กับสมาชิกทั้งหกในบ้าน ซึ่งแตกต่างกันไปตามวัย วันนี้ตั้งใจจะทำพิเศษหน่อยเพื่อเป็นการเลี้ยงส่งเธอเองนี่แหละ ลักพักอินทอรก็ตามเข้ามาช่วยอีกแรง

เมื่อกินมื้อเย็นกันเสร็จเธอก็ถูกไล่ขึ้นมาพักผ่อนข้างบน แต่เธอนอนไม่หลับ ใครบางคนก็ดูเหมือนจะนอนไม่หลับเช่นกัน จึงลืมหันไปอยู่ในอ้อมกอดของเธอโดยไม่มีอาการง่วงงุนให้เห็นเลย ราวกับจะรู้แล้วว่าพรุ่งนี้จะต้องแยกจากกัน ซึ่งต้องแยกกันเป็นระยะเวลาอันนานเท่าไรก็ไม่อาจรู้ได้ แต่คาดว่าคงหลายวัน เลยอยากมองหน้ากันให้พอ ฉะนั้นสภาพที่ทุกคนได้เห็นในตอนเช้าคือเธอโทรมลงไปตามดาด

“พี่อรคะ นี่ค่ะ ตอนนี้น้ำมีให้แค่นี้ พี่อรรีบไปก่อนนะคะ แล้ว บัวจะหามาให้อีก” บัวชมพวยัดธนบัตรจำนวนหนึ่งใส่มืออินทอรที่เดินมาส่งตนเองที่รถ

“บัวเก็บเอาไว้ใช้เถอะ พี่พอมืออยู่” อินทอรรู้ว่าบัวชมพูกำลังลำบาก จึงไม่เอยารับเงินเอาไว้ แต่บัวชมพูก็ก็ดื้อเหลือเกิน สายหน้าปฏิเสศทำเดี๋ยวน

“ไม่ได้ห้รอกคะ ทางนี้จำเป็นกว่าบัวมาก ยังไงก็ฝากด้วยนะคะ” บัวชมพูไม่เอยาร้องให้ห้รอก แต่เมื่อนึกถึงสิ่งที่ตนฝากพี่สาวคนนี้ไว้ที่นี้ น้ำตาก็ไหลออกมาเอง “ฝากด้วยนะคะ”

“พี่สัญญาจะ พี่จะดูแลของรักของบัวให้ดีที่สุด” อินทอรดึงร่างบางมากอดปลอบด้วยความเห็นใจอย่างที่สุด ถ้าเรื่องนี้เกิดกับเธอ เธอก็คงแทบขาดใจเหมือนกัน

“ค่อยๆ ขับรถนะ” อินทอรไม่ลืมกำชับเรื่องสำคัญเมื่ออีกฝ่ายก้าวเข้าไปนั่งประจำที่หลังพวงมาลัยแล้ว

“ค่ะ ถ้าถึงที่พักแล้วบัวจะรีบโทร.หานะคะพี่อร” บัวชมพูฝืนยิ้มเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ แต่พอขับรถออกมาพ้นซอยบ้าน น้ำตาที่ไม่รู้มาจากไหนมากมายก็ไหลอาบสองแก้ม ผ่านไปพักใหญ่จึงสังเกตเห็นว่ามีรถยนต์ขับตามเธอมา ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นมาตั้งแต่เมื่อไร คราแรกเธอพยายามคิดในแง่ดีว่ามันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ไม่ว่าเธอจะเลี้ยวไปทางไหน เจ้ารถสีดำคันใหญ่นั้นก็ตามติดไม่ลดละ จนกระทั่ง...

โครม!

บัวชมพูไม่เคยนึกเอยว่าจะหายตัวได้มากเท่านี้มาก่อนเลย เพราะความกลัวว่าจะถูกจับตัวได้จนแทบเป็นบ้าแห่ๆ ทำให้เธอมัวแต่มองดูด้านหลังจนลืมดูข้างหน้า ไม่ทันได้เห็นว่ายกตรงหน้าไฟแดงพอดีตัวอีกทีก็เมื่อลูกรักสี่ล้อคันเก่งสอยท้ายรถคันข้างหน้าเข้าเสียแล้ว และตอนนี้เจ้าขอรถซึ่งเป็นชายร่างผอมสูงวัยกลางคนก็ก้าวลงมาทำเอว

ดูสภาพทรัพย์สินของตนด้วยท่าทางไม่พอใจ

“อ๊วย ตายแน่เลยบัว ตายแน่เลย”

หญิงสาวกุมขมับด้วยความกลัดกลุ้ม คิดไม่ออกเลยว่าจะทำอย่างไรต่อ จะลงไปเคลียร์ก็คงไม่ได้ เพราะตอนนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการหนี รถสีดำคันนั้นดูไม่น่าไว้วางใจสักนิด ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ มันก็เกือบจะตามเธอทันแล้ว คาดว่าพอเห็นเธอจอดมันก็คงจอดอยู่ด้านหลังนั่นแหละ

“เฮ้อ หายไปแล้วนี่” เธอมองหารถคันนั้นไม่เจอ คาดว่าไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้วมันคงขับผ่านรถเธอไปแล้ว “ที่แท้ก็เป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงๆ ลินะ”

บัวขมพุดอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอนี่จริงๆ เลย ไม่มีสติจนทีกหักไปเองว่ารถคันนั้นจะต้องเป็นรถที่มีชายต่างชาติตัวโตคนของเซลิค หรือไม่ก็รวมถึงตัวเขาด้วยกันมาในรถคันนั้นเพื่อตามล่าตัวเธอกลับไป

บ๊องๆ

ร่างบางสะดุ้งเฮือก คู่กรณีกำลังหุบกระจกด้านข้างรถของเธอแรงๆ คงโมโหที่เธอไม่ยอมลงไปเสียที แต่เมื่อเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิง ยกมือขอโทษด้วยท่าทางสำนึกผิดจริงๆ สีหน้าตึงเครียดนั้นก็คลายลง

“ขอโทษด้วยนะคะ หนูกำลังตกใจเลยทำอะไรไม่ถูกนะคะ เดี่ยวหนูโทร.หาประกัน อ๊วย!” บัวขมพุดัวแข็งนั่งราวถูกสาปเป็นหิน อยู่ๆ เธอก็ถูกท่อนแขนกำยำผิวเนื้อสีน้ำตาลที่จู่โจมมาจากด้านหลังล็อกคอเอาไว้ กลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นเหงื่อที่คุ้นเคยจะเป็นใครไปได้ นอกจากคนที่เธอนึกอยากจะหนีไปให้ไกลคนเดียวเท่านั้น

“คุณหนีผมมาไกลจนพอใจหรือยังบัว”

เสียงนุ่มนวลที่ดังชัดใบบู บวกกับลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดลงมา บัวขมพุดอยากจะทำเสียให้ได้ เธอโดนจับได้ หนีเขาไม่พ้นจริงๆ แล้ว

ดูสิกลางวันแสบๆ กลางถนนแบบนี้ เขากลับกล้ำทำให้เธอเป็นจุดศูนย์รวมสายตาประชาชนเหมือนเมื่อวานที่อยู่หน้าโรงแรมไม่มีผิด

“ว่าไง ช่วยบอกผมทีเถอะ ผมจะได้รู้ว่าถึงเวลาต้องเริ่มต้นอ้อคุณได้หรือยังบ้าง” เซลิกปิดท้ายด้วยการครดริมฝีปากอู๋ๆ ของเขาลงบนขมับเธอเบาๆ

“ปล่อยฉันนะคะคุณเซลิก!” บัวชมพูที่เพิ่งหายตกใจจงใจตวาดเสียงดัง แต่เสียงที่เปล่งออกมากลับเบาราวกับเสียงกระซิบ

“ก็บอกว่าเป็นเรื่องซิกซ์ หรือถ้าไม่สะดวกจริงๆ จะเรียกสามีอย่างที่คุณเคยอยากเรียกเมื่อสองปีก่อนก็ได้นะ ผมว่ามันน่ารักดี” เซลิกซบไปหน้าลงกับศีรษะเล็กของเธอ หลับตาลงซึมซับถึงความรู้สึกของการมีตัวตนของเธอ เธอไม่ได้หายไปไหน เธออยู่นี่ อยู่ในอ้อมกอดของเขาแล้วนี่ไง

“ไม่เรียกและไม่มีทางเรียกค่ะ” แค่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นจากปากเขายังจิกจี้ไปทั้งตัวขนาดนี้ ถ้าเธอพูดมันออกมาเองจะจิกจี้ขนาดไหนก็ไม่รู้

“อนทั้งปีสินะคุณเนีย จะอนไปถึงไหนก็ไม่รู้ งอนมากๆ ไม่ได้หรือกะทუნหัว”

“อย่าบอกนะคะว่าคุณยังคิดว่าฉันงอนคุณอยู่ ทำไม่ไม่เข้าใจสักทีนะ” คราวนี้ตวาดเสียงเธอดังได้สมใจแล้ว เป็นเพราะโมโหแท้ๆ “ปล่อยค่ะ”

“ปล่อยคุณก็หนีไปอีกสิบัว” เขาไม่หลงกลเธอหรอก ฉลาดนักเรื่องวิ่งหนีสามีตัวเองเนีย “ผมเป็นไอ้ซิกซ์เมียทิ้งให้พวกพี่ๆ ล้อมาสองปีแล้วนะ พอแล้วไม่เอาอีกแล้ว ต่อไปจะมีแต่ซิกซ์เมียรักเมียหลงเท่านั้น”

“คุณเซลิกเข้าใจผิดอีกแล้ว ฉันไม่ได้ทิ้งคุณนะคะ เราจบกันด้วยดี ต่างคนต่างมีชีวิตใหม่ต่างหาก และตอนนี้ฉันก็ต้องจัดการเรื่องที่ฉันขั้บรถชนท้ายคนอื่น คุณลุงเขารอฉันอยู่ คุณลุงต้องไปทำธุระ...”

เมื่อเอ่ยถึงคู่กรณีบัวชมพูก็ชะงัก คุณลุงคนนั้นถูกคนของเขาพาตัว
ไปแล้ว ไปตกลงกันหรืออะไรก็ไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆ มันทำให้เธอไม่มี
ตัวตนในสายตาของคุณลุงคนนั้นอีก

“เดี๋ยวคนของผมเคลียร์ให้ แดเดเริ่มร้อนจนแสบผิวแล้ว ผมว่า
เราลี้ภัยกันดีกว่านะ เรายังมีเรื่องที่ต้องทำต่อจากเมื่อวานกันอยู่นะบัว”
ยังไม่ทันคลายแรงรัด เพื่อที่จะจับเธอหมุนตัวให้ง่ายต่อการอุ้ม พันคมๆ
ก็กัดหมับเข้าเต็มคำที่ท่อนแขนกำยำของเขา

“บัว!”

ตามด้วยศอกคมๆ กระชกเข้าที่ท้อง และปิดท้ายด้วยเท้าเล็ก ๆ
ภายใต้รองเท้าผ้าใบเก่าๆ กระที่ปลงมาบนรองเท้านั่งสีดำของเขา
อย่างแรง จากนั้นเธอก็สะดุ้งตัวหลุดจากเขาจนได้

“เดี๋ยว!” พอเอื้อมมือออกไปจับได้แค่ชายเสื้อ หมัดเล็ก ๆ ก็ซัด
เข้าที่โหนกแก้มแบบเต็มรัก ทำเอาเขามึนเห็นดาวไปครู่

“บ้าจริง! หมัดเมียหนักเป็นบ้า” ไม่ใช่แค่หมัดที่หนัก เมียเขา
ยังเร็วเหมือนลิง แค่ว่าพริบตาเธอก็วิ่งเข้าไปในซอยเล็กๆ ซอยหนึ่งแล้ว

“ดี๊อมากแม่!” ไม่อยากเชื่อว่า เซลิก อชิน คาร์สัน จะถูกเมียซ้อม
ต่อหน้าประชาชน เธอวิ่งในขณะที่เขาก้าวเท้าเร็วๆ ตาม เธอร้องขอ
ความช่วยเหลือในขณะที่เขาตะโกนบอกให้หยุด นี่มันวันอะไรกันถึงต้อง
มาเล่นบทคล้ายพระเอกนางเอกหนังอินเดียนี่อ้อมกู่เขาจับกัน แล้ว
สุดท้ายคนฤทธิ์มากก็จมนมอยู่ท้ายซอยต้น โศคร้ายของเธออีกอย่าง
คือซอยนี้คนอาศัยอยู่น้อยมาก เท่าที่เห็นด้วยหางตามีเพียงหญิงชรา
สองสามคนชะงักหน้าออกมาดูเหตุการณ์แล้วรีบหลบหายเข้าไป
อย่างเดิมเพื่อความปลอดภัย

“ในทูนหัว หมดแรงหรือยัง” นัยน์ตาสีน้ำตาลทองที่ริมองหญิงสาว
ที่ทรุดลงไปหอบหายใจที่พื้นอย่างหมดท่า ทั้งเอ็นดูทั้งไม่โหดกันไปหมด
ริมฝีปากกระตุกยิ้มชนิดๆ ที่ทำให้คนมองอยากจะทำเนียนหันมาทำร้าย

เขาก็กักหนด้วยความหมั่นไส้เหลือเกิน

“นั่นเกลียดคุณ!”

คือัดกหนษมวตแน่นตอรับถ้อยคำบาดหุบดใจจากหญิงส่วคนเก่ง ที่ทำให้เขาคณนี้ยอมเออหัวใจมอวองเทบเท้เล็ก ๆ ของเธอได้ โดยที่เธออจจะยังไม่รู้ตัว

“สักวันคุณจะเสียใจที่พูดแบบนี้ออกมาบ้าง”

“แล้วคุณเสียใจไหมละคะ คุณเองก็เคยพูดแบบนี้เหมือนกัน” ก่อนวันที่เขาจะให้คนไปส่งเธอที่อพาร์ทเมนต์นอกเมือง เขาพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำเลยละ และถ้อยคำสั้นๆ นี้แหละที่ทำให้เธอตัดใจอย่างแน่วแน่ที่จะทิ้งความรู้สึกที่มีในตอนนั้นไปให้หมด

“ถ้าไม่เสียใจผมจะมออยู่ตรงนี้หรือไงบ้าง” เขาทั้งกายคูกเขาลองข้างหนึ่งตรงหน้าเธอ นิ้วแก่งร้อนเซยปลายคางมนของเธอขึ้น ในขณะที่เธอดูเหมือนกำลังสับสนกับสิ่งที่ได้ยิน เพราะนี่ไม่ใช่คำตอบที่เธอคิดว่าจะได้รับจากเขา เขาก็จุ่มพิตลงมอ เมื่อจะผงะหนึ มีออีกข้างนั้นก็สอดเข้าที่ห้อยหอยเล็กบังคับไม่ให้หนีไปไหน

3

มอมเมา ไม่มอมไม่เมา

.....

“**ย**อะอะไรหรือคะ” บัวชมพูนั่งมองเม็ตยาที่มีมาร์คส่งให้พร้อมน้ำเย็นขวดเล็กด้วยความสงสัย ในขณะที่เซลิค ผู้ชายตัวโตที่อุ้มเธอมาyardลงบนเบาะรถยนต์คันใหญ่แต่เขายังไม่ตามเข้ามา เขากำลังคุยโทรศัพท์กับใครสักคนด้วยท่าทางหัวเสีย ใครสักคนที่เธอต้องรู้จักแน่ เขาถึงไม่ยอมเข้ามานั่งคุยในนี้

“ยากลายเครียดนะครับ ถ้าเครียดก็กิน ถ้าไม่เครียดก็ไม่ต้องกิน”

“ยานอนหลับหรือเปล่าคะ”

มาร์คส์ไม่ยอมตอบ เป็นจังหวะเดียวกับที่เจ้านายของเขาเปิดประตูก้าวเข้ามาทั้งกายลงข้างๆ เธอพอดี สายตาของเขาที่มองมาทำให้มีอบางกำเม็ตยาแน่นอย่างซึ่งใจ สุดท้ายเธอก็เลือกกลืนมันลงไป ตามด้วยน้ำอีกใหญ่ ถ้ามันเป็นยานอนหลับจริงอย่างที่สงสัย ก็ขอหลับสักพักดีกว่า ต้องทนเผชิญกับสายตาที่ทำให้รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง เป็นเพราะคำพูดก่อนหน้าของเธอและจวบวาบหวามั่นแน่นแท้ๆ ที่ทำให้เธอรู้สึก

แปลกไป มันห้วนๆ ในอกชอบกล

“ไวใจมาร์คัสขนาดนั้นเชียว ถ้ามันเป็นยาพิษหรือยาปลุกเซ็กซ์
จะทำยังไปบัว” เซลิกเอ่ยถามยิ้มๆ น้ำเสียงปกติธรรมดา ติดจะหวาน
กว่าเดิมเล็กน้อยเสียดด้วยซ้ำ ทว่ากลับส่งผลรุนแรงกับคนฟัง

“แค่นี้”

บัวชมพูล้ำลักหน้าแดง แต่เม็ดยามันลงท้องไปแล้ว

“คิดบ้างไหมว่ามาร์คัสอาจจะอยากเอาใจผม ด้วยการทำให้
เมียผมหัดทำตัวน่ารักกับผมบ้าง ลักพักคงอ่อนไม่หยุด ชิกซ์คะ ชิกซ์ชา
บัวต้องการคุณ”

ความรู้สึกของบัวชมพู่ในเวลานี้มีเพียงอย่างเดียวคือเธออยาก
ล้วงคออ้วกเหลือเกิน อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางทำอะไรแบบที่เขาพูดเด็ดขาด

“แต่ผมคิดว่าคงไม่ใช่หรอก มาร์คัสคงไม่คิดอะไรทั้งสิ้น แบบนั้น
เพราะถ้าผมอยากให้มีเมียซึ่งนอนของผมทำตัวน่ารักๆ ผมมีวิธีจัดการ
ของผมเองได้” เซลิกช่วยทำให้เธอสบายใจขึ้น แต่ก็แค่เล็กน้อยเท่านั้น
ความจริงเขาเป็นคนสั่งมาร์คัสให้เอายาให้เธอกินเอง

เขาต้องการให้เธอพัก เพราะการพยายามพาตัวเองหนีจากเขา
คงทำให้เธอเหนื่อยน่าดู ตัวเขาเองยังเพลียจากการไม่ได้นอนทั้งคืนเลย
ไหนจะตกใจกับอุบัติเหตุที่นั่นอีก โชคดีที่เธอไม่เป็นอะไร ตอนที่เธอยัง
ไม่ยอมก้าวลงมาเขาร้อนใจแทบแย่ เมื่อเขาทำท่าจะเบียดกายเข้าไปใกล้
เธอก็รีบถอยไปซิดติดอีกด้าน

“คุณจะไปไหนกับฉันต่อคะ” ในเมื่อไรทางหนีแล้ว เธอก็ขอรู้อยู่
เหนื่อยเถอะว่าเธอจะทำอะไรกับเธอ อดไม่ได้ที่จะมองไปยังท่อนแขน
สีน้ำตาลที่ปรากฏรอยกัดฉุนแดงขึ้นมาชัดเจน คนอะไรก็ไม่รู้ นอกจาก
หัวแข็งโดนโคมไฟพาดแล้วไม่เป็นไร ยังหนั่งหนาเหลือเกิน เธอกัด
เต็มแรงจนปวดคอราม เขาจะได้เลือดลักหน้าก็ไม่ได้

“ง้อคุณไปบัว” เขาตอบตามตรง นัยน์ตาเป็นประกายมองเธอ

อย่างเจ้าเล่ห์ แต่ดูเหมือนคำตอบของเขาจะไม่ตรงกับใจของคนถาม เธอถึงได้อ้าปากค้างอย่างน่าขัน

“ฉันไม่ได้งอนนะ” บัวชมพูปยายามพูดหลังจากหาเสียงตัวเองเจอพูดคำเดิมที่จำไม่ได้แล้วว่าพูดมาก็ครั้ง จนไม่รู้จะพูดอย่างไรให้เขาเข้าใจได้ บางทีก็อดนึกถึงสำนวน สีซอให้ควายฟัง ขึ้นมาไม่ได้

“ยิ่งคุณปฏิบัติเสธมก็ยิ่งมั่นใจว่าคุณงอนผมจริงๆ นะบัว”

“ถ้าอย่างนั้นฉัน...อ๊ะ” เธอถูกเขาคว้าตัวเอาไว้ได้ ถูกดึงกลับมา นั่งชิดติดกันอย่างที่เธอไม่ค่อยชอบใจนัก ก่อนที่เสียงคลิกจะดังขึ้นพร้อมๆ กับสัมผัสเย็นวาบที่ข้อมือ

“คุณเซลิค!” บัวชมพู่ไม่นึกเลยว่าเขาจะใส่กุญแจข้อมือเธอคู่กับข้อมืออีกข้างของเขา ทำแบบนี้กับเธอ เห็นเธอเป็นนักโทษหรือไงกัน ก่อนที่เธอจะสะดุดตากับรอยแผลที่มือเขา ไม่รู้เขาได้มันมาจากไหน แต่ที่แน่ๆ เธอรู้สึกอึดใจจนทำให้เขาเลือดออกได้เหลือเกิน

“อยากรู้จังว่าคุณงอนเรื่องอะไรบ้างนี่ บอกไปให้หน่อยได้หรือเปล่า จะได้เริ่มต้นอ้อถูกใจ” เซลิคสร้างบั้นหน้างิ่งทำเป็นไม่รู้ถึงความไม่พอใจที่ฉายชัดออกมาจากสีหน้าและแววตาของเธอ บางทีเขาก็อยากเห็นเธอโมโหมากๆ กรีดร้องกระแทกเท้าสักครั้ง

“ถ้าฉันงอนคุณจริงๆ ก็คงงอนหลายเรื่องจนนับไม่ถ้วนมังคะรวมทั้งเรื่องนี้ด้วย ปล่อยให้ฉันนะคนบ้า ฉันไม่ใช่นักโทษของใคร!”

“ใจเย็นๆ หน่อยที่รัก”

บัวชมพู่ก็อยากใจเย็นอยู่หรอก ถ้าเขาไม่ดึงมือเธอไป บังคับให้เธอถอดเอาสอบของเธอ แล้วยังคงศิโรตชะของเธอให้พังกับบอกร่างอ่อนร้อน

“นี่ผมกำลังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีของเราอยู่ต่างหาก ผัวเมียต้องอยู่ใกล้ๆ กัน มันดีต่อชีวิตคู่ไม่รู้หรือไง ยิ่งแสบสนิทเป็นเนื้อเดียวกันยิ่งดี แบบนี้ไง” เขาเลื่อนมือลงมากดแผ่นหลังเล็กๆ ของเธอ ลงน้ำหนัก

เนิ่นๆ เพื่อจใจทำให้หน้าอกอวบเบียดเข้ากับตัวเขา มันให้ความรู้สึกดี เป็นบ้าเลยละ

“ไอ้คนหน้าไม่อาย เอามือออกไปนะ” บัวชมพูปยายามดันตัว ออกห่างเท่าที่จะทำได้ หัวใจเต้นรัวๆ รวากับจังหวะดนตรีร็อก

“อยู่หนึ่งๆ อย่าทำให้ผมตื่นบ้า” แค่กลืนหอมอ่อนๆ จากกายเธอ ปนกลิ้นแห่งอื่นใดๆ เพราะแม่คุณเล่นวีนังจนเหงื่อโชก ก็ชวนให้เขาอยาก คลุกเคล้ากับร่างกายของเธอมากพอแล้ว อย่ามีอะไรมากระตุ้นกันอีกเลย อย่างน้อยก็ให้ถึงที่หมายก่อนเถอะ

“คุณก็ไม่ได้หลับนี่คะ!” เสียงดังตอบกลับอย่างโมโห คนหลับ ที่ไหนจะจับผู้หญิงใส่กุญแจมือได้

“หลับอยู่” เขายืนยัน

“คุณ...” กำลังจะต่อว่าเขาอีกครั้ง แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อเริ่มรู้สึก เอะใจบางอย่าง ค่อยๆ ไล่สายตาลงต่ำตามสายตาของเขาก่อนจะอุทาน ออกมาคำหนึ่งแล้วหลับตาปี

‘คนบ้า น่าเกลียดที่สุด’

บัวชมพุต่อว่าเขาในใจ แก้มเธอแดงร้อนไปหมด ส่วนประกอบ ลำคัญบนตัวเขาส่วนนี้เธอเคยเห็นตอนที่มันเป็นอิสระไร้สิ่งปกปิดมาแล้ว เมื่อสองปีก่อน และยังติดตามมาถึงทุกวันนี้ไม่เคยลืม เธอเองก็ไม่ใช่ ผู้หญิงลามก แต่ทำไมไม่ยอมลืมเรื่องพวกนี้สักทีก็ไม่รู้

“ถ้าผมตื่นนะบ้า สาบานได้ว่าต่อให้เอาอะไรมาจุดผมก็ไม่หยุดแน่ ที่รัก”

“คุณ...”

“อยู่หนึ่งๆ” นี่เป็นการเตือนครั้งสุดท้ายของเขา ถ้าเมียยังไม่หยุดอีก มีหวังคงได้แะหาห้องเชือดกันระหว่างทางนี่แหละ

“คะ” บัวชมพูรับคำอย่างจำใจ ยอมอยู่หนึ่งๆ ทั้งที่อยากจะผลักไส ตัวออกไปจากอ้อมกอดของเขาใจแทบขาด หนอึดอึดอยู่ไม่นานนัก

ยาที่กินเข้าไปก็เริ่มออกฤทธิ์ ตัวเธอล่อนยาวลง ในขณะที่อ้อมแขนแกร่ง
กอดกระชับแน่นขึ้น

“ว่างก็ไม่ต้องฝัน”

“...ไม่” บัวชมพูพยายามปฏิเสธด้วยสติอันน้อยนิดที่เหลืออยู่

“คือ” เซลิกแตะนิ้วลงที่แก้มนวลของคนที่ตนเพิ่งต่อว่าด้วยความเอ็นดู ไล่เบาๆ รู้ดีเลยละว่านุ่มๆ แบบนี้หอมแค่ไหน คิ้วสวย
ได้รูปของเธอขมวดน้อยๆ คงไม่ชอบใจ แต่ไม่มีแรงขัดขึ้น ลักพัก
มันก็คลายลง พร้อมกับลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอของคนหลับ

“คุณคงไม่มีทางรู้หรือกบ่าว ว่าตอนที่คุณหายไปจากชีวิตของผม
ผมรู้สึกทรมานแทบขาดใจขนาดไหน” เสียงของเขาแผ่วเบาราวกระซิบ
หุ้มนุ่มสบายหู ก่อนที่เขาจะเคลื่อนไปหน้าลงมาจูบแสนหวานที่ริมฝีปาก
อิมชมพูอย่างเป็นธรรมชาติของเธอ

“ปล่อยให้ผมเก็บกตมาตั้งสองปี คืนนี้คุณคงต้องรับมือหนัก
หน่อยนะบ่าว” กระซิบอีกครั้งหลังจากถอนริมฝีปากออกมาอย่างอ้อยอิ่ง
ก่อนจะไล่สายตาดำลงมาหยุดที่อกอวบซึ่งกำลังขยับเคลื่อนขึ้นลง
ตามจังหวะการหายใจ ยุบหนอพองหนอเป็นตัวยั่วยุอารมณ์หวามได้
เป็นอย่างดีทีเดียว เขาค่อยๆ สอดมือหายเข้าไปตอบข้อสงสัยบางอย่าง
ของตน

“อา...ของจริง” นี่มันเป็นการฆ่าตัวตายชัดๆ ถึงจะรับดึงมือกลับ
ก็เถอะ แต่การได้สัมผัสเนื้อนุ่มเต็มมือแบบนี้แม้เพียงน้อยนิด มันก็ทำให้
เขาเห็นกระหายขึ้นมาอยากได้จนแทบคลั่ง แต่ทำได้เพียงต้องกลืนน้ำลาย
ลงคอระงับอารมณ์อย่างยากเย็นเท่านั้น รู้สึกไม่คุ้มเลยที่ต้องทรมาน
เช่นนี้เพียงเพื่อแลกกับคำตอบเรื่องที่ว่าเธอไปทำอะไรมาหรือเปล่า
มันถึงขยายใหญ่ขึ้นผิดหูผิดตาเท่านั้น

ความรู้สึกปวดหนึบอย่างทรมานที่หน้าอกทำให้บัวชมพู่รู้สึกตัว ตื่นหลังจากหลับไปนานเท่าไรไม่รู้ รู้แค่เพียงว่ามันยังไม่ค่าจากแสงแดด ที่ส่องลอดรอยแยกของม่านสีเทาที่บเข้เข้ามา ก่อนจะรีบตัวต่อนหาเตียง ลงเตียง เร่งสาวเท้าเร็วๆ ตรงดิ่งไปที่ห้องน้ำ ใช้เวลาไปครู่ใหญ่จึงกลับ ออกมาด้วยสีหน้าที่ดูดีขึ้น สดชื่นขึ้น

หญิงสาวพาตัวเองมาที่เตียงแล้วค่อยๆ ทิ้งกายลงนั่งมองไปรอบๆ อย่างพิจารณา มั่นใจว่าที่นี่ไม่ใช่โรงแรมที่เธอทำงานอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่เป็นที่ไหนนั้นไม่รู้เลย ที่รู้ๆ คือราคาต่อคืนน่าจะแพงชนิดที่ว่าคนที่ ทำงานเป็นกรรมกรในออฟฟิศอย่างเธอไม่มีปัญญาจ่าย

“คุณชอบห้องนี้ไหม” เสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นไม่ไกลจากตัวนัก

“คุณเชลิก!” บัวชมพู่หันขวับมาทันที พอเห็นหน้าเขาก็ถึงนึก เรื่องกฤษฎาแจ่มมือขึ้นมาได้ โชคดีที่เขาปลดมัดมือออกแล้ว ถ้าเมื่อกี้ยังตัวติด กับเขาอยู่ละก็ทำอะไรได้ ถ้าปล่อยเอาไว้จนใช้ขึ้นคงทรมานน่าดู

“คุณอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“นานแล้ว นานพอที่จะเห็นคุณวิ่งพรวดปราดเข้าห้องน้ำนั่นแหละ” เชลิกที่กำลังเอนกายกึ่งนั่งกึ่งนอนบนโซฟาตัวใหญ่ที่ดูกลมกลืนไปกับตัว เขาส่งรอยยิ้มมอบอุ่นมาให้ ก่อนจะดันกายลุกขึ้น ทำทางดูอ่อนเพลีย เหมือนไปทำอะไรที่ต้องใช้แรงมา เมื่อยันเต็มความสูงได้ก็บิดขี้เกียจ โห้โฮ บิดซ้าย บิดขวา จัดระเบียบร่างกายได้คืนามองไปหมด

‘ไม่นะบัว ต้องไม่มองนะ’ ถึงจะบอกตัวเองในใจแบบนี้ แต่บัวชมพู่ ก็ละสายตาไปจากเขาไม่ได้จริงๆ ก็เพราะรูปร่างนี้แหละที่ทำให้เธอเริ่ม ตกหลุมรักเขา วันนั้นวันที่พบกันครั้งแรกเขาสวมเพียงแค่กางเกงย้วยน้ำ รัดตัวสีขาขาวตัวเดียว แล้วยังก่อกระโดดลงมามาวัยน้ำใจจับเธอช่วยเด็กๆ วินาทีที่ตกอยู่ในอ้อมกอดของเธอใจสั่นจนแทบเป็นลม หน้าแดงร้อน ตั้งแต่หัวจดเท้า และเกือบจะกรี๊ดออกมาเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่าง ล้มผัสเข้าที่ต้นขา

“ใช้ชิ้นเธอ” หลังมืออ่อนๆ ของคนที่สาวเท่ายาวๆ มายืนอยู่ตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่วางลงบนหน้าผากเนียนช่วยดึงเธอกลับมาจากอดีตอันน่าหวาดหวั่นได้เป็นอย่างดี ไม่อยากเชื่อว่าเธอจะยังจำวินาทีที่ตนเองก้มลงมองตรงนั้นได้อย่างชัดเจน กางเกงว้ายน้ำสีขาวนั้นเมื่อถูกน้ำมันบางเสียนจนแทบจะปกปิดรูปทรงของสิ่งนั้นไม่ได้เลย

“หน้าคุณแดงมากเลยบัว นี่คงต้องเสียนักเลยใช่ไหม”

“...เอ่อ” บัวชมพู่ยิ้มแหยๆ เรื่องแบบนี้เธอไม่คุ้นชินกับการพูดออกมาตรงๆ หรือ แต่เธอไม่มีทางเลือกจึงต้องพยักหน้ารับคำไปก่อน ถึงจะดูน่าอายอยู่มากก็ตามที ดีกว่าให้เขารู้ว่าเธอหายเข้าไปทำอะไรในห้องน้ำ หรือเธอกำลังคิดอะไรอยู่ถึงได้หน้าแดง

“แต่ว่ารู้สึกดีขึ้นแล้ว ไม่เป็นไรแล้วละค่ะ”

คิวเข้มของเขายังคงขมวดเป็นปม นัยน์ตาสีน้ำตาลทองจ้องนิ่งมาที่เธอ มันคือความห่วงใยปนกังวลที่ฉายชัดออกมา “ไหวแน่นะ”

“ไหวลึคะ อู๊ย”

อู๊ยๆ เขาก็จับไหล่ทั้งสองข้างของเธอ บีบแน่นล็อกตัวให้อยู่หนึ่งๆ กับที่ “ถ้าเป็นอะไรต้องรีบบอก ผมจะไม่ยอมเสียดูคุณไปไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด”

แล้วเขาก็รวบรวมบางเข้าสู่อ้อมแขน กอดซบศีรษะลงกับซอกคอหอมละมุนราวกับเธอเป็นของล้ำค่า ในขณะที่บัวชมพู่ยืนนิ่งงงๆ ไม่ได้ยกมือกอดตอบ แต่หัวใจของเธอไม่นิ่งเอาเสียเลย มันเต้นระทึกตึกตึกๆ

เกือบห้านาทีเขาถึงยอมคลายอ้อมกอดออก มองเธอด้วยแวตาทหวานเชื่อม ย้ายมือมาที่ท้ายทอยของเธอข้างหนึ่ง อีกข้างวางแนบที่แผ่นหลังบาง แล้วโน้มใบหน้าลงมา บัวชมพู่สายหน้า ยกมือขึ้นปิดริมฝีปากด้วยรู้ดีว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น แค่จับตอนั้นเธอก็ยังวาบหวมในอกไม่หาย ยังไม่พร้อมที่จะรับความรู้สึกเช่นนั้นอีกครั้ง

เซลิคชักสีหน้าเล็กน้อย น้อยๆ ซัดใจแต่ไม่หยุดกระทำ เธอไม่ให้

จูบริมฝีปากอím เขาก็จูบลงบนหลังมือขาวเนียนของเธอแทน แกล้งจูบลงไปเนิ่นๆ หนักๆ กัดอีกคำสองคำ นัยน์ตากลมโต้นั้นวาววับอย่างเอาเรื่อง แต่ทำอะไรเขาไม่ได้นอกจากข่มขู่ด้วยสายตา

‘เสียใจด้วยทุนหัว ซิกซ์ไม่ใช่คนกลัวเมีย’ เซลิกนี่ก็อย่างขบขันก่อนจะย้ายมาดจุมูกโต่งคมเป็นสันลงบนแก้มนุ่ม หอมแก้มเธอพอดีใหญ่

“อืม...กลืนตุๆ ใช้น่ะเนีย” ว่าพาลางหัวเราะเบาๆ จุดอารมณ์ของบัวชมพุกลับมาจากห้วงความหัวนั้ไหวที่มีต่อเขาได้เป็นอย่างดี “สงสัยเมียผมคงจะท้องเสียหนักจริงๆ กลืนถึงได้ไชยขึ้นมาถึงแก้มนี้เลย”

“คุณเซลิก!” สองมือเล็กผลักรอกเขาอย่างแรงด้วยความโมโห แต่คนที่กระเด็นกลับเป็นเธอเสียเอง ถึงจะหลุดจากมือเขาได้ แต่ก็ไม่ใช่ชอบเป็นตุตลกของใคร คนอะไรก็ไม่รู้ตัวใหญ่ยักษ์เหลือเกิน แล้วยังมีหน้ามายืมขำเธออีก เธอไม่ลื้มก็ตีเท่าไรแล้ว

“ผมล้อเล่นน้า แก้มเมียผมหอมขนาดนี้จะมีกลิ่นตุๆ ได้ไง” ต่อให้มีกลิ่นตุจริงๆ ก็ไม่เห็นเป็นไร กลืนจากเมียตัวเองไม่มีอะไรน่ารังเกียจอยู่แล้ว เดียวคืนนี้ก็ต้องดมทั้งตัว แก้มยังหอมขนาดนี้ ที่อื่นจะหอมขนาดไหนก็ไม่รู้ แค่นี้ก็เขาก็ร้อนฉ่าไปทั่วตัว

“ฉันไม่ใช่เมียคุณนะคะ จะต้องให้ย้าอีกกี่ครั้ง!” เธอกรีดเสียงใส่เขาอย่างเหลืออด

“อะไรกันบัว” เซลิกถอนหายใจเบาๆ เมียเขาทำไมถึงไม่มีอารมณ์ขันเลย การที่เธอปฏิเสธเสียงแข็ง หน้าตาบอบุญไม่รับแบบนี้ทำเอาความร้อนในร่างกายของเขาลดฮวบลงอย่างน่าอนาถ “ได้นอนเต็มอím ซุกผ้าห่มอุ่นๆ นึกว่าอารมณ์ดีขึ้น จะหายงอนผมแล้วเสียอีก”

‘พูดเรื่องงอนอีกแล้ว ทำไมไม่ยอมจบเรื่องพวกนี้เสียที เอี้ยงเห็น้อยแล้วนะ อีตาควายเฟือกบัว’

บัวชมพุดูว่าในใจอย่างเหลืออด ความคิดแรกคือเธออยากจะ

บ้าตายจริงๆ เซลิกคนเดิมหายไปไหนกัน ถ้าเป็นคนเดิมคงไม่ย่ำคิดย่ำทำเรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ แบบนี้ แต่พอคิดๆ ดูอีกทีก็ดีเหมือนกันที่เขาเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา จะได้คุยกันจริงๆ จังๆ เสียทีว่าเขาต้องการอะไรจากเธอกันแน่ เธอเองก็จะได้ยืนยันให้ชัดเจนอีกครั้งด้วยว่าเธอไม่ได้งอน และไม่ได้ตั้งใจจะเจอเขา ถ้าเขาไม่เชื่อว่าเธอพูดความจริง เขาจะพาเธอไปสาบานที่ไหน ไปที่ที่ เธอก็ยอมทั้งนั้น ขอแค่มันทำให้เขายอมปล่อยมือจากเธอเสียที

“คุณเซลิกคะ ฉันว่าเราควรจะ...”

“เอาไว้ค่อยคุยกันทีหลัง” เซลิกปิดเรื่องที่ตนเป็นฝ่ายเปิดประเด็นทิ้งไปเสียดื้อๆ เปลี่ยนอารมณ์จนบัวชมพูยังเปลี่ยนตามไม่ทัน “ไหนๆ คุณก็เอาของเก่าออกไปหมดแล้ว ไปเอาของใหม่เติมเข้าห้องกันเถอะ ป่านนี้คนของผมนคงเตรียมทุกอย่างเสร็จแล้ว”

ข้อมือเล็กของเธอถูกเขาฉวยเอาไว้อย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็ลากเธอมาที่ประตูห้อง โดยไม่คิดจะถามถึงความสมัครใจของเธอเลยสักคำ แต่ถ้าวเธอบอกว่าเธอไม่สมัครใจ มันห้ามการกระทำเขาได้หรือก็ไม่อยู่ดี

6เมื่อได้เห็นสภาพภายนอกห้องนอนที่เย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศ บัวชมพูก็ตาโต ที่นี้ใหญ่โตกว้างขวาง หูหรรารวกับอยู่ในในคฤหาสน์หลังใหญ่ของมหาเศรษฐีที่ไม่ปาน สวยงามตื่นตาตื่นใจไปหมด

“ที่นี้ที่ไหนหรือคะ” เห็นการออกแบบตกแต่งแล้วบัวชมพูเชื่อว่าเธอไม่ได้บ้าไปหรอกที่นึกกระแวงขึ้นมาว่าเขาจะพาเธอออกนอกประเทศ

“เพนต์เฮาส์ย่านที่แพงที่สุดของไทย” คนระดับเซลิกทุกอย่างต้องดีที่สุดในเรื่องที่พักก็เช่นกัน ถ้ามันไม่ดีที่สุดเขาจะไม่เหยียบเท้า

ก้าวเข้ามาให้เสียเวลา

“จันท์เราก็ยังอยู่ไทยสินะ” พืมพำเบาๆ พลังถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะถ้ามั่นเป็นอย่างที่คิด เธอจะกลับไปหาใครคนหนึ่งได้อย่างไร

“แต่ว่ามันเป็นย่านไหนล่ะคะ” เธออยู่เมืองไทยมาเกือบสองปีก็จริง แต่เธอไม่รู้หรือกว่าย่านไหนแพงที่สุด ดูเหมือนมันจะมีความเป็นไปได้ในหลายพื้นที่เลยก็ว่าได้ แต่ถ้าได้เดินไปที่หน้าต่างชะเง้อมองลงไป ก็อาจจะพอลหาคำตอบให้ตัวเองได้ว่าที่นี่คือที่ไหน แต่คงต้องรอให้เขาปล่อยข้อมือเธอเสียก่อน

“เอาไว้ค่อยหาคำตอบทีหลังเถอะ” เขาพาเธอมาถึงโต๊ะรับประทานอาหารจนได้ โดยมีมาร์คัสคนสนิทของเขายืนรอท่าอยู่ พร้อมชายอีกสองคนซึ่งน่าจะเป็นเซฟ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นในรายการโชว์อันโด่งดังในทีวี คาดว่าคงถูกเรียกตัวมาบริการคนมีเงินอย่างเขาถึงที่

“ตอนนี้รู้แล้วว่าทุกอย่างที่ดีที่สุดสำหรับคุณ ทูนหัว” เขากดไหล่บางให้หนึ่งลง ท่ามกลางอาหารมากมายน่ากิน ที่ดูจะผิดที่ผิดเวลาไปหน่อย เพราะพวกมันดูเหมาะกับการดินเนอร์ได้แสงเทียนมากกว่านั่งกินกันท่ามกลางแสงอาทิตย์จ้าด้านนอกนั้น “รวมทั้งผมด้วย ผมก็รวมในคำว่าทุกอย่างนั้นนะ”

“รวมคุณด้วยหรือคะ” บัวชมพูนั่งมองรอยยิ้มอย่างมั่นใจที่ประดับบนใบหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจเท่าไรนัก

“เพราะผมก็คือที่ดีที่สุดเหมือนกัน เป็นผู้ชายที่ดีที่สุดสำหรับคุณไงล่ะบัว”

นัยน์ตากลมโตกะพริบพริบๆ สองสามที เมื่อเข้าใจความหมายก็แอบย่นจมูกใส่เขาไปที่ในขณะที่เขาเดินไปที่เก้าอี้อีกตัว มีใครเคยบอกเขาหรือเปล่านะว่าเขาหลงตัวเองหนักมาก แต่ก่อนอาจจะใช่ แต่ตอนนี้คงไม่ใช่แล้ว เธอให้ตำแหน่งนั้นกับใครบางคนไปแล้ว ไม่คิด

จะเอาคืนด้วย

“เอาละ กินข้าวกันก่อนเถอะ มีอะไรค่อยคุยกันทีหลัง” เซลิกทิ้งกายลงนั่งตรงข้ามเธอ ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากจะอยู่ใกล้ แต่เขาอยากมองหน้าเธอมุมตรงๆ แบบนี้มากกว่า ให้ความรู้สึกดีกว่าการมองภาพถ่ายของเธอเหมือนสองปีที่ผ่านมาลิบลับ

“ถ้าคุยกันรู้เรื่องคุณจะช่วยฉันกลับบ้านใช่ไหมคะ” บัวชมพู่เอ่ยถามด้วยความหวังเต็มเปี่ยม ถ้าลองได้คุยกันดีๆ เขาขอมารับฟังคำพูดของเธอ เธอเชื่อว่าทุกอย่างต้องจบลงด้วยดี

“ไม่ใช่” เขาปฏิเสธพร้อมส่ายหน้า ทำเอาความหวังของเธอลดฮวบติดดิน

“ทำไมล่ะคะ” เธอถามเขาเสียงดังด้วยความโมโห มาร์คัสไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา แต่เธอซักจะมั่นใจมากขึ้นไปทุกทีว่าเขาคงได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองอย่างรุนแรง

“ก็เพราะเป็นแบบนี้ไงถึงจะไม่ได้กลับบ้าน” เซลิกเว้นจังหวะพูดส่ายหน้าอีกครั้ง แถมทำร้ายด้วยการส่งยิ้มยียวนมาให้เธอด้วย “ที่ผมบอกว่าไม่ใช่ ไม่ได้หมายความว่าผมจะไม่ปล่อยคุณ แต่ผมแค่ต้องการจะแก้ประโยชน์ที่คุณพูดเมื่อก็ให้ถูกต้อง คุณก็รีบเสียงดังขัดเสียก่อน”

“แกอะไรยังไงหรือคะ ฉันก็พูดถูกแล้วนี่” เธอมั่นใจว่าภาษาของเธออยู่ในเกณฑ์ที่เรียกว่าดีมาก เรียงประโยคได้ถูกต้องทั้งหมดทั้งประธาน กรรม กริยา แล้วยังต้องแก้ไขตรงไหนอีก

“ก็ถ้าคุยกันรู้เรื่อง หมายถึงคุณนะที่คุยรู้เรื่อง ผมถึงจะยอมปล่อยคุณกลับบ้านไปบ้าง”

“ฉันมีสติพูดคุยรู้เรื่องเสมอค่ะ!” คนที่พูดไม่รู้เรื่องคือเขาต่างหาก ยังมีหน้ามาว่าคนอื่นอีก

“ขึ้นเสียงด้วยอารมณ์ฉันเฉียวแบบนี้ก็คือพูดรู้เรื่องเธอ” เซลิกย้อนอย่างคนเหนือกว่า บัวชมพู่แม้ริมฝีปากแน่นทันทันที โมโหจนนึกอยาก

จะลุกขึ้นฉีกเนื้อเขาเป็นชิ้นๆ

“แบบนี้ค่อยน่ารักหน่อย” เมื่อเธอยอมเงยบเข่าจึงให้สัญญาณเซฟทั้งสองให้เริ่มทำหน้าที่ บัวชมพุ่มองตามการกระทำของเซฟด้วยความสนใจ เริ่มรับรู้ถึงความวิหิงของตนเองที่มีมากพอสมควร เพราะตั้งแต่ช่วงสายบนท้องถนนนั้นจนถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้กินอะไรเลย จะว่าไปการได้นั่งดูเซฟฝีมือระดับโลกมาทำอาหารให้เราชิมและกินทุกขั้นตอน เล่าที่มาที่ไปของวัตถุดิบก็ถือเป็นเรื่องดีที่น่าจดจำอยู่เหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นเธอจะจำเอาไว้เล่าให้ใครบางคนฟังในอีกห้าปีสิบปีข้างหน้าแล้วกัน

“ขอน้ำเปล่าได้ไหมคะ” บัวชมพู่เพิ่งสังเกตเห็นว่าไม่มีน้ำเปล่าอยู่บนโต๊ะเลย ที่เห็นเต็มไปหมดคือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่จะเป็นประเภทไหนบ้าง เรียกกันอย่างไรเธอไม่รู้สัก เพราะไม่ใช่หนักดื่ม ทว่ากลับไม่มีใครจัดหาสิ่งี่เธอร้องขอให้ และแน่นอนทุกคนหลบตามองไปยังจุดเดียวกันหมด ก่อนจะทยอยตบเท้าก้าวออกไป กระทั่งเหลือเพียงแค่เธอกับเขาเท่านั้น

“ร่วมโต๊ะอาหารกันครั้งแรกในรอบสองปี จะให้มีคนอื่นอยู่ด้วยได้ยังไง จริงไหม” เซลิกอมยิ้มมุมปากอย่างมีเสน่ห์ แต่ไม่ได้ทำให้หญิงสาวที่นั่งตรงข้ามกับเขาหลงใหลมันได้

“เราไม่เคยร่วมโต๊ะอาหารกันคะ” นี่คงเป็นอีกเรื่องที่เขาเลอะเลือนที่ผ่านมามีหน้าทีแค่คอยทำกับข้าวให้เขา รับใช้เขาเวลากินราวกับนางทาส

“และตอนนี้ฉันอยากดื่มน้ำเปล่าค่ะ ถ้าไม่มีใครไปหยิบมาให้ฉันจะไปหยิบน้ำเอง” เธอบอกเขาเสียงหัววัน จ้องด้วยนัยน์ตาดู เชื่อว่าที่นี่จะต้องมีน้ำเปล่าแช่เอาไว้ในตู้เย็น

“ไม่ต้องเสียเวลาหรอก นั่นก็ได้” เซลิกมองไปที่แก้วเครื่องดื่มของเธอ เครื่องดื่มในแบบที่ผู้หญิงชอบ แต่ไม่ใช่ว่าผู้หญิงทุกคนจะได้

ดื่มแบบนี้ แต่เธอกลับเหม็นเฉยเหมือนมันเป็นสิ่งไร้ค่า

“นี่มันไวน์นะคะ”

“อ้าวหรือ ผมนึกว่ามันเป็นน้ำผลไม้เสียอีก เห็นท่ามาจากผลไม้
‘น้ำผลไม้กับพีระลึคะ’ บัวชมพูนองค้อนเขา รู้ดีแต่แสร้งทำไม่รู้
และเพราะไวน์นี่แหละที่ทำให้เมื่อสองปีก่อนเกิดเรื่องขึ้น คินนั้นใครก็ไม่รู้
บอกเธอว่า ดื่มได้ไม่เมา ดื่มเป็นลิตริกก็ไม่เมา เธอเลยดื่มเอาๆ รู้ตัวอีกที
ก็ตอนตื่นขึ้นมาในอ้อมกอดของเธอ

“มันเข้ากันดีกับอาหารมื้อนี้ของคุณนะบัว”

“แต่ฉันไม่อยากดื่มนี้คะ” เธอไม่ขอเสียงทำเรื่องนี้อาจจะทำให้เธอ
ศูนย์เสียการควบคุมตัวในระหว่างอยู่กับเขาลำพังสองต่อสองเด็ดขาด
ไม่ได้กลัวเขาทำอะไรสักเท่าไรหรอก เมื่อเทียบกับความรู้สึกกลัวว่าตนเอง
จะทำอะไรลงไปโดยไม่รู้ตัว

“ลองนิดหน่อยจะเป็นไร อร่อยนะ” เซลิกพยายามเชิญชวน

“ไม่เอาค่ะ ฉันจะไปหยิบน้ำดื่มละนะคะ” เธอดันตัวลุกขึ้น
กระหายน้ำจะแย่งอยู่แล้ว เมื่อก็ลองชิมอาหารที่เซฟปรุงรสชาติเผ็ดนิดๆ
ยังติดปลายลิ้นอยู่เลย

“เอาสิ ถ้าคุณขยับตัวลุกจากเก้าอี้ ถือว่าข้อตกลงเรื่องปล่อยตัว
คุณกลับบ้านเป็นอันโมฆะ จะไม่มีการคุยหรือเจรจาใดๆ ทั้งสิ้น”

บัวชมพูนั่งงั้นเกือบนาที นัยน์ตาขุ่นมัวด้วยความโกรธแค้น
มองเขา ก่อนจะทิ้งกายนั่งลงดังเดิมอย่างจำใจ ในเมื่อเขาอยากให้
ดื่มไวน์นี้สัก ก็จะต้องดื่มให้ดู ยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด คิดว่าแค่
แก้วเดียวคงไม่เป็นไร ก่อนจะไอแค้นๆ กับความรู้สึกไม่คุ้นเคย บรรยาย
รสชาติไม่ถูก รู้แค่ว่ามันบาดลำคอไปหมด

“ดื่มเก่งนี้ จึงคงต้องดื่มอีก” เขาไม่ชมเปล่า แต่ยังรินไวน์เพิ่ม
ให้เธออีกด้วย “มีเพื่อนร่วมโต๊ะอาหารดื่มเก่งแบบนี้ ผมคงเจริญอาหาร
น่าดู”

แต่สำหรับบัวชมพูแทบไม่รู้สึกรู้สีกว่าจะกินอะไรแล้วตอนนี้ พลัน
ความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นมา ในเมื่อเขารินไวน์ให้เธอ เธอก็ควรจะ
รินเหล้าให้เขากลับไปบ้าง สลับกัน รินกลับไปกลับมาอย่างไรเขาก็ต้อง
เมาก่อนเธอ เพราะเชื่อว่าดีกรีเครื่องดื่มของเขาแรงจัดกว่าของเธอมาก
เมื่อเขาเมาก็อาจจะคุยหรือหาทางหนีไปจากที่นี่ได้ง่ายขึ้น ทารู้อันนี้
ตัวเองกำลังติดกับนายพรานเจ้าเล่ห์เข้าแล้ว

หหลังจากดื่มกินกันผ่านไปพักใหญ่ บัวชมพูก็ชักมีน ทำไม่เธอ
ถึงได้รู้สึกว่าการกำลังถูกเขามอมเหล้า ไม่ใช่เธอที่มอมเขาตามทีคิด
วางแผนเอาไว้ก็ไม่ว่า เขาดื่มไปตั้งหลายแก้วแต่ยังยิ้มแย้มพูดคุยเป็นปกติ
และกำลังจะรินไวน์ให้เธ่อีกแก้ว

“พอแล้วค่ะ” บัวชมพูพยายามจะยกแก้วตนเองหนี แต่เขากลับ
คว่ำมันเอาไว้ได้ทันเวลา

“อีกนิดเถอะ กำลังเพลินไม่ใช่หรือ”

ใช่ ดื่มไปกินไปก็เพลินดี แต่ถ้าขึ้นยังดื่มต่อไปเธอก็คงเมาไม่รู้เรื่อง
แค่นี้ก็มองหน้าเขาเป็นภาพซ้อนสองสามมิติไปหมดแล้ว แต่เมื่อห้ามเขา
ไม่ได้ เธอก็ขอต่อรอง

“แก้วสุดท้ายได้ไหมคะ แล้วถ้าฉันดื่มหมดปุ๊บคุณต้องดื่มตาม
สามแก้ว เอาไหมล่ะ”

“ผมต้องดื่มสามแก้วเลยหรือ” เซลิกหัวเราะในลำคอเบาๆ
ถ้าในแก้วเขาเป็นเหล้าจริง เมียเขาคนนี่คงจะจะให้เขาเมาเป็นหมา
เลยสินะ “ได้ ดื่มก็ดื่ม ดื่มให้ดูก่อนเลยก็ได้”

“เก่งมากค่ะ” เธอก็คงจะเริ่มเมาจริงๆ นั่นแหละ ถึงได้เ่อยิ้มชมเขา
พร้อมกับปรบมือให้ เมื่อเขาดื่มจนครบเธอก็ยกแก้วของเธอขึ้น
หมายจะดื่มบ้าง

“อ๊วย! จะทำอะไรคะ” อยู่ๆ เขาก็ดึงแก้วจากมือเธอไป วางมันลง แล้วเขาก็เลื่อนเก้าอี้มาชิดติดกับเก้าอี้เธอ ก่อนจะยกตัวเธอขึ้นมานั่งซ้อนอยู่บนตักอุ่น มือข้างหนึ่งโอบประคองที่เอวคอดเอาไว้กั้นไม่ให้เธอหนีไปไหน อีกข้างเอื้อมไปหยิบแก้วไวน์ขึ้นมา

“สอนคุณดื่ม” ถ้าไม่ทำอะไรเสียบ้างเธอก็คงดื่มรวดเดียวหมดแก้วอีกครั้ง ลำคอคงพังไปหมด แต่ให้ตายเถอะ สะโพกกลมกลิ้งของเธอ กำลังจะทำให้เขาคั่ง

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันดื่มเก่ง”

เซลิกหัวเราะขำเบาๆ ไม่อยากเชื่อว่าเธอจะเชื่อที่เขาโกหกด้วยการดื่มแบบเธอเนี่ยเขาเรียกว่าระดับอนุบาล ถ้าเรียกว่าเก่ง เขาก็คงเป็นระดับปรมาจารย์ “ผมรู้ว่าคุณเก่ง แต่ผมจะสอนคุณดื่มอีกแบบ แบบที่อร่อยกว่า”

“ไม่เอา” เธอส่ายหน้า อยากดื่มแบบเดิมให้มันจบเร็วๆ มากกว่า

“เอน่าทუნหัว แล้วจะรู้ว่าการค่อยๆ จิบมันอร่อยกว่าการที่คุณสาดลงคอเยอะ” เซลิกคือ ไม่ยอมให้เธอถือแก้วเอง สุดท้ายก็ต้องค่อยๆ ลองจิบอย่างที่เขابอก รสชาติมันเปลี่ยนไป อร่อยขึ้นอย่างที่เขาบอกจริงๆ เผลอแป็บเดียวเธอก็จิบจนหมดแก้ว

“เอาอีกไหม”

บัวชมพูพุกยกหน้าตอบกลับพร้อมรอยยิ้มหวาน นัยน์ตาก็หวานเชื่อมเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่กินเข้าไป เมื่อเขารินให้ช้าไม่ทันใจ เธอก็คว้าไวน์ทั้งขวดมาจัดการเอง

“พอแล้วมั้ง เมาแล้วเนี่ย”

“ม่ายเมาค่ะ” น้ำเสียงของเธอเริ่มเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน “จาดื่มให้หมด”

“งั้นก็ตามใจที่รักเถอะ เอาให้เต็มที” เซลิกยิ้มขັນ แต่ไม่คิดจะปล่อยเธอให้ดื่มเต็มอย่างที่บอกหรอก ถ้าหมดขวดนี้ก็จิบ

“เดี๋ยวผมจะอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าคุณจะดื่มหมดแล้วกันนะ”
ระหว่างนี้เขาจึงวางคางที่เริ่มปรากฏเป็นไรหนวดเขียวลงบนไหล่บาง
สองมือโอบรอบเอวคอดของเธอลงไว้หลวมๆ อย่างรักใคร่ห่วงแหน

หากเปรียบผู้ชายเป็นเสือ เขาก็เป็นเสือที่ไม่ชอบเหยื่อหลับ เลย
ปล่อยให้เธอนอนสบายตั้งหลายชั่วโมง แต่ก็ไม่ชอบเหยื่อแบบที่สู้
หัวชนฝาเช่นกัน จึงต้องใช้วิธีแบบนี้ รอให้เมาอีกนิดสักพักค่อยอุ้ม
ไปต่อที่เตียง

“คุณอยากรู้ไหมทำไมวันนี้ผมถึงทำแบบนี้ พาคุณมาพักที่หรูๆ
กินอาหารร่วมกัน ดื่มเหล้าดื่มไวน์ และกอดคลอเคลียอย่างที่เรากำลัง
ทำอยู่” กระซิบซัดพวงแก้มอ้อมที่ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นสองข้างเบาๆ
เป็นการชวนคุยฆ่าเวลา

“มายรู้” ตอบเสร็จเธอก็กระดกขวดขึ้นดื่ม ถ้านักดื่มไวน์ทั้งหลาย
มาเห็นเข้าคงลมจับ ใครเขาดื่มกันแบบนี้ เสียของหมด

“ก็เพราะนี่คือสิ่งที่ผมคิดจะทำในวันนั้น วันที่ผมไปตามคุณ
กลับมาไงบัว แต่คุณกลับหนีผมไปเสียก่อน คนอะไรก็ไม่รู้หนีเก่งจริงๆ
หนีพ้นสายตาคมได้ตั้งสองปี”

“ก็คุณล่ายบัว” คนเมาริบแย่ง เธอไม่ได้หนี แต่เป็นเพราะเขา
ไล่เธอ เธอเลยต้องหาที่พักใหม่ต่างหาก แต่ที่พักใหม่ไกลไปหน่อย
เขาเลยตามไม่เจอต่างหาก

“อืม...” เซลิกตรงงับในลำคอ ไม่อยากได้ยินคำพูดแบบเมื่อก็เลย
“ลืมไปได้ไหมเรื่องนี้”

เธอส่ายหน้า แม้กระทั่งตอนเมาก็ยังรู้ว่าเรื่องนี้ลืมไม่ได้โดย
เด็ดขาด “จามฝางจาย ผู้ชายเฮงชวย”

คนโดนด่าขงักงัน ตั้งแต่เกิดมา เซลิก อชิน คาร์สัน ก็เพิ่งเคย
โดนด่าด้วยคำนี้ แต่เพราะเป็นเธอ ด่าแรงกว่านี้ก็ไม่โกรธหรอก

“ลืมหน่อยไม่ได้หรือไง”

“มาย้าย บัวเสี้ยจาย” จบคำน้ำตาใสๆ มากมายของเธอก็ไหล
ทะลักหลายออกมาววดสายตาเขาราวกับทำนบเขื่อนพัง

“ซูว์...ไม่ร้องไห้สิบัว ผมขอโทษ ผมจะไม่ทำอย่างนั้นอีกเด็ดขาด
ผมสัญญา” เขากอดกระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้นเป็นการปลอบโยน
เป็นเพราะเขาแท้ๆ ที่ทำให้เธอร้องไห้เสียใจหนักขนาดนี้ ก็ถูกแล้วที่เธอ
ว่าเขาเป็นผู้ชายเฮงซวย ก่อนที่อารมณ์ของเขาจะถูกกระชากอย่างแรง
เมื่อเธอยื่นขวดไวน์มาตรงหน้าเขา ไกล่เสี้ยจจนเกือบจะกระแทกเข้ากับ
สันจมูกโด่งคม

“บัวเสี้ยจายที่มานโหมด บัวจาวอีกซิกซ์”

“เดี๋ยวนะบัว ที่คุณร้องไห้เนี่ยเพราะไวน์หมดตั้งนั้นหรือ” ให้ตายเถอะ
เขาคงปล่อยเธอดื่มมากไป ดูเหมือนจะเมาหนักกว่าสองปีที่แล้วเยอะเลย
หวังว่าตอนขึ้นเตียงคงไม่มีปัญหาหรอกนะ

“อืม...” บัวชมพุกพยักหน้าหงึกๆ “อวอีกซิกซ์ อวอีก ซิกซ์ๆ
เร็วๆ ไปเอามา”

ที่ตอนอยากให้เรียกไม่เรียก มาเรียกอะไรตอนเมาก็ไม่รู้ เรียก
เหมือนเรียกเพื่อนเล่นอีกต่างหาก เมื่อเขาขัดใจด้วยการไม่ยอมให้เธอ
ดื่มอีก เธอก็เริ่มอาละวาด สองมือไขว่คว้าจะเอาให้ได้

“หยุดเถอะบัว คุณนี่มันคือจริงๆ”

“บัวเกลียดคุณ” เมื่อรู้ว่าทำไม่ได้เธอก็กรีดเสียงใส่หน้าเขา
ที่คำพูดประโยคอื่นอ้อแอ้ฟังไม่รู้เรื่อง แต่พอเป็นคำที่บาดใจเขากลับ
ชัดเจนเหลือเกิน

“เออละ หมดเวลาสำหรับเรื่องไร้สาระแล้ว ไปที่เตียงกันเถอะ
ทูนหัว”

เซลิคตัดสินใจอ้อมร่างของเธอลอยขึ้น เคยได้ยินพี่ชายคนไหน
ก็ไม่รู้พูดเล่นๆ ว่า ปัญหาหัวเมี้ยวจะเคลียร์ง่ายขึ้นถ้าได้แก้ผ้าคุยกัน
เขาเลยเอามาลองดูสักหน่อย เพื่อว่ามันจะช่วยทำให้เธอเปลี่ยนจาก

เกลียดเป็นรักเขาได้เหมือนเดิม

“**จ**ำทำอาราย” บัวชมพูปูธกวางลงบนเตียงกว้าง เตียงที่เธอใช้งำนมันมาแล้วรอบหนึ่งนั้นแหละ ก่อนที่เซลิคที่ตอนนี้อยู่ดำนบนเรือบร้อยจะทิ้งกายตามลงมา

“อย่าหับ” คนเมารีบยกสองมือขึ้นมอดันแผงอกแกร่งของเขาเอาไว้ กลัวว่าเขาจะหับตัวเองเบน เพราะขนาดตัวเขาใหญ่โตกว่าตนมาก

“ใครบอกว่าผมจะหับ ผมแค่กำลังจะทำในสิ่งที่ผมอยากทำ มาตลอดสองปีต่างหากบัว” เซลิคโน้มใบหน้าลงมา เอาน้ำผากของตนแตะหน้าผากเธอเบาๆ “ผมต้องการตัวคุณ ให้ผมได้ทำหน้าที่เป็นสามีของคุณนะบัว”

บัวชมพูปูธกวางหน้าหรือ “น้านงอนคุณอยู่นะ”

“งอนก็ส่วนงอน พักมันไว้ก่อนเถอะ ผมเป็นคนใจร้อน ขอลัดขั้นตอนข้ามมาหลังจากคุณหายงอนเลยแล้วกัน” อกอวบที่เคลื่อนไหวขึ้นลงตามการหายใจของเธอเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาบางอย่างในร่างกายของเข ไปได้เป็นอย่างดี มันทำให้เขาซักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องวาบวามจนไม่ยอมเสียเวลาคุยให้มากความ

“มายด้าย” เธอสำหน้าอีกคร้ง

“เดี๋ยวกักรู้ว่าได้หรือไม่ได้” เขาไม่ยอมมอดทนรออีกต่อไป ดันกายขึ้นเล็กน้อยเพื่อจะได้ลงมือปลดกระดุมเสื้อเธอได้ถนัด เมื่อเธอตั้งท่าจะพูดอะไรสักอย่าง เขาก็โน้มใบหน้ากลับลงมา พร้อมๆ กับตรึงท้ายทอยเธอเอาไว้ด้วยฝ่ามืออุ้งข้างหนึ่ง แล้วจับดูจุดตี้มลงมาเป็นการปิดปาก

เมื่อถอนจูปออก บราเซียร์ลูกไม้สีขาวก็ถูกปลดทิ้งไปแล้ว ตอนนี้อยู่เป้าหมายที่อยู่ตรงหน้าเขาคือทรวงสวยสล้าง สวยและใหญ่โตชนิดที่ว่าเต็มไม้เต็มมือไปหมด แต่แปลก ส่วนที่เคยเป็นสีชมพูหวานนั้นดู

เปลี่ยนไปมาก ใครจะสนใจ ถึงจะเปลี่ยนไปมากกว่านี้ก็เป็นร่างกายของคนที่เขารัก

“ผมขอนะ” เซลิกเลื่อนมือหนามาบีบเคล้นมันอย่างหลงใหล ออดอยากมานาน วันนี้แหละเขาจะชดเชยทุกอย่างให้สาสม ริมฝีปากอุ่นแตะจูบลงเบาๆ จูบจนทั่วก้อนเนื้อนุ่ม แล้วจึงวกกลับมาหมายจะลิ้มชิมรสชาติหวานหอมจากทรวงงาม ทว่าเขากลับต้องผงะ เมื่อสัมผัสได้ถึงรสชาติประหลาดบางอย่าง น้ำสีขาวจางๆ ที่คายออกมาทำเอาสวรรค์ล่มในพริบตา

“คุณเป็นโรคร้ายอะไรหรือเปล่าบ้าง!” เซลิกจำไม่ได้เลยว่าเขาก้าวลงมายืนข้างเตียงตั้งแต่เมื่อไร ส่วนเธอ เธอนั่งกอดผ้าห่มปิดบังกาย พิงหัวเตียงในสภาพแทบจะไร้สติอยู่แล้ว แต่ก็ยังดีที่ยังสามารถตอบคำถามเขาได้

“มาย” เธอสำเหนียกไปมา

“แล้วน้ำขาวๆ นี้อัน...” นี่เป็นครั้งแรกที่คนอย่างเซลิกรู้สึกกระดากปากที่จะพูดออกไปตรงๆ ว่าสิ่งที่เขาเจอตลอดคืนลงไปคืออะไร “มันหมายความว่ายังไงบ้าง”

“ของลูก” เสียงของเธอเบามาก เบาและเพี้ยน

“ลูก!” ให้ตายเถอะ คำตอบนี้น่ากลัวยิ่งกว่าการที่เธอบอกว่าไม่รักเขาอีกแล้วเสียอีก

“คุณมีลูกหรือบ้าง คุณเป็นแม่ลูกอ่อนนั่นหรือ” ครั้งนี้เธอไม่ตอบสั้นๆ ปิดสนิท หากไม่ทำอะไรสักอย่างเธอคงเข้าสู่ภาวะไร้สติ จะพูดคุยกันรู้เรื่องก็คงต้องรอให้สร้าง ฉะนั้นเซลิกจึงวางมือลงบนไหล่ทั้งสองข้างของเธอแล้วเขย่าตัวแรงๆ

“ลูกของคุณกับใครบ้าง คุณมีลูกกับใคร บอกผมมาก่อนแล้วค่อยหลับ”

คิ้วเรียวได้รู้ขมวดมุ่นเป็นปม บ่งบอกถึงอาการรำคาญ พยายาม

บัดมือเขาออกเท่าที่แรงมี แต่เมื่อถูกเขาเขย่าไม่หยุด และถามย้ำด้วย
คำถามเดิม เธอก็จำต้องฝืนยิ้มตาขึ้นมาจ้องหน้าเขาหนึ่งๆ ก่อนจะตอบ

“กาบอกไม้ฝ้าย”

“บ้าเอ๊ย! ตั้งสติหน่อย อย่าเพิ่งเมาจนเพี้ยนลิบว เด็กที่ไหน
จะเกิดจากกระบอกไม้ไผ่” ตวาดออกไปแล้วก็คิดได้ ว่าคนที่ควรจะ
ตั้งสติคือเขาต่างหาก เธอมาขนาดนี้กลับบอกได้ไงว่าอย่าเพิ่งเมา มันเลย
จุดนั้นมาตั้งนานแล้ว เขานี่มันซ้ออกจนสมองเบลอไปหมดจริงๆ

“มาร์คัส!” เซลิกก้าวยาวๆ มาที่ประตูห้อง เขาส่งเสียงเรียก
คนสนิทในวินาทีเดียวกับที่กระซอกบานประตูออกอย่างแรง

“ครับนาย” มาร์คัสขานรับ และโพล่งน้ำมาจากมุมหนึ่งทันที
ที่ได้ยินเสียงเรียก

“ช่วยฉันที ช่วยหาวิธีทำให้เมียฉันสร้างเมათี” ลีนคำสั่งด้วย
น้ำเสียงตวาดกร้าวของเขา อย่าว่าแต่มาร์คัสเลย บอดี้การ์ดคนอื่น
ที่ประจำอยู่ตามจุดต่างๆ ในเพนต์เฮาส์ก็พลอยขมวดคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจไปตามๆ กัน ถ้านายไม่อยากจะให้เมียเมา แล้วจะมอมเหล้า
เมียทำไม

